

LUMINĂ

VOL. 1

PREFAȚĂ

IEHOVA își face cunoscute scopurile față de creaturile sale ascultătoare la timpul său potrivit. În ascultare de voința sa, Fiul său iubit a venit pe pământ și a suferit moartea. Dumnezeu l-a ridicat pe Isus din morți și l-a înălțat pe cel mai înalt loc din univers. Îmbrăcat cu toată puterea și autoritatea și făcut Funcționarul Executiv al lui Iehova, Isus știa că prin și datorită Împărăției sale Satan și organizația lui vor fi distruse, răutatea va fi ștearsă, iar Cuvântul și numele Tatălui său vor fi complet justificate. Fără îndoială, el era nerăbdător să continue să finalizeze acea lucrare glorioasă; dar Iehova i-a spus: Așteaptă până la timpul meu potrivit ca să-ți dușmanul așternutul picioarelor tale. Isus știa că el trebuia să asocieze cu el alte creaturi credincioase luate dintre oameni și făcute asemenea lui și că aceste creaturi împreună cu el vor constitui „servul ales” al lui Dumnezeu.

Când era pe pământ Isus a subliniat, mai presus de toate, importanța Împărăției lui Dumnezeu. El le-a spus urmașilor săi credincioși că el va pleca și le va pregăti un loc pentru ei și o să se întoarcă ca să-i primească pe ei. În cer, Dumnezeu i-a dat lui Isus Cristos Revelația, iar el a trimis-o prin îngerii săi și la făcut pe Ioan să scrie Revelația în limbaj simbolic. Nimeni nu a înțeles acest lucru, dar voința exprimată a lui Dumnezeu a fost ca servii săi să o înțeleagă la timpul potrivit. Revelația le va arăta servilor lucrurile care trebuie să se întâmple în curând, iar cei care aud și ascultă mesajul Revelației vor fi foarte binecuvântați.

Toți cei care-L iubesc pe Dumnezeu, pe Fiul Său iubit și Împărăția Sa, au fost dornici să înțeleagă Revelația. Studenții au căutat cu rugăciune și cu sinceritate sensul acesteia. Înainte de 1930 nu a existat niciodată o explicație satisfăcătoare a Revelației publicată, motivul evident fiind că nu era timpul potrivit a lui Dumnezeu pentru ca servii lui să aibă o înțelegere a acesteia. Scripturile au fost scrise în principal pentru ajutorul, încurajarea și mângâierea credincioșilor de pe pământ la sfârșitul lumii. Prin urmare, este de așteptat ca membrele picioare ale Cristosului să primească o înțelegere a Revelației în timp ce sunt în carne.

Dovezi biblice și susținătoare arată acum poporului său că Cristos Isus a venit la templul său în 1918 și a început să țină seama de servii săi și că cei pe care i-a găsit credincioși, i-a aprobat și i-a făcut parte a „Servului”. Aceștia sunt

numiți rămășița, căruia i-a fost încredințată mărturisită despre Isus Cristos. De atunci, Domnul a dat poporului său cheia înțelegerii Revelației. Acum pare clar că este timpul potrivit al lui Dumnezeu ca servii săi să înțeleagă acea mare profeție atât de îmbrăcată în mister. Un timp binecuvântat este prin urmare aproape pentru cei care citesc, înțeleg și ascultă.

Cu o profundă recunoștință față de Dumnezeu, *Lumina* este publicată, prezentând textul Revelației și o scurtă declarație despre faptele care arată împlinirea acestei profeții minunate. Pentru comoditate, este publicată în două volume. Nu este datorat credit nimănui și nici nu trebuie să i se acorde nimic pentru ceea ce apare aici. Revelația este a lui Dumnezeu, dată Fiului său iubit, în folosul servilor săi și trimisă de el prin îngerii Domnului. Cei care se bucură să se hrănească cu adevărul îl vor citi cu folos și îi vor transmite cu bucurie altora ca și ei poată fi binecuvântați și să se alăture cântecului de laudă a numelui lui Iehova.

EDITORII

CAPITOLUL I

REVELAȚIA

IEHOVA Dumnezeu este lumina. El este izvorul luminii și al vieții. El a făcut cerurile și pământul și a dat spiritul vieții tuturor celor care se mișcă și respiră. El a făcut munții, i-a cântărit în balanțele sale și i-a prezentat ca monumente eterne a maiestății sale și pentru uimirea și admirația creaturilor sale pământești care îl iubesc. A făcut soarele să lumineze pământul în fiecare zi, iar luna și stelele să îl lumineze noaptea. În fiecare dimineață și pentru totdeauna, face ca razele sale de lumină să fie ridicate deasupra vârfurilor munților și să-și răspândească brațele peste cer, în fața puterii sale nelimitate și a gloriei infinite. Nu există niciun sunet audibil care să perturbe tăcerea minunată și profundă care însoțesc zorii zilei sale. Fiarele câmpului și păsările din aer păstrează liniștea și chiar vânturile sunt liniștite.

Creatorul Atotputernic este nevăzut; totuși se manifestă prin faptele sale. Spațiul înconjurat de cerurile strălucitoare de lumină este cortul său. În timp ce noi nu vedem vântul, atât de mult îl văd ochii umani pe cel care umblă pe aripile sale; totuși știm că el este prezent. Norii lui, asemenea carelor maiestuoase, se plimbă deasupra munților, reflectând splendoarea sa radiantă. Cuvintele inspirate ale dulcii cântări adie în tăcere și în devoțiune profundă

către Cel Preaînalt: „Binecuvântă pe Iehova, O sufletul meu! Iehova Dumnezeul meu, tu ești măreț, ți-ai fixat maiestatea și stăpânirea, îmbrăcându-te în lumină ca într-o manta, întinzând cerurile ca o perdea de cort; care așează în ape grinzile încăperilor sale de sus, care face din norii carul său, care umblă pe aripile vântului.” - Psalmul 104: 1-3, Rotherham.

Cu mult timp în urmă, Dumnezeul Etern l-a trimis pe Fiul său iubit în această lume a întinericului și el a fost Lumina lumii. Sângele său al vieții a fost vărsat pentru ca oamenii să vadă lumina și să trăiască și pentru ca numele Tatălui său să poată fi glorificat. El a fost înviat din morți și a adus la lumină viața și nemurirea. Iehova și-a dat cuvântul său că Fiul său iubit va veni din nou în putere și glorie, își va întemeia Împărăția și va permite tuturor oamenilor să vadă lumina și să fie restatorniciți ca să trăiască pe pământ; ca atunci numele și Cuvântul lui Iehova să fie justificat. Timpul este aproape. Cristos este așezat pe tronul său, iar după aceea vine la templul său în strălucirea gloriei sale, cu chipul său strălucind ca soarele, căci el este Soarele dreptății. Lumina lui strălucitoare nu va fi niciodată diminuată. La timpul potrivit, lumina îi va lumina pe toți cei vii și pământul va fi umplut de cunoștința gloriei lui Iehova, așa cum apele acoperă marele adânc. Binecuvântați sunt cei înțelepți care ajung la această zi. Dacă vor continua înțelept, ei vor înțelege și se vor bucura.

REVELAȚIA

Ultima carte a Bibliei este numită Revelația. Este o parte a Cuvântului lui Dumnezeu și este profeție. Este de așteptat că unii dintre unșii lui Dumnezeu de pe pământ vor fi favorizați cu o înțelegere a acestei Revelații. Înțelegerea trebuie să se datoreze faptului că lumina lui Iehova strălucește asupra Capului clasei templului, în beneficiul celor care îl iubesc pe el și apariția lui în templu.

„Revelația” înseamnă literalmente „descoperire”. Este descoperirea lucrurilor care s-au împlinit, dar care nu au fost înțelese conform Scripturilor; de asemenea, descoperirea lucrurilor în curs de împlinire, a căror semnificație apare acum copiilor ascultători ai lui Dumnezeu; și cel puțin o descoperire parțială a lucrurilor care trebuie imediat îndeplinite și înțelese prin harul lui Dumnezeu. (Isaia 42: 9) Iehova a încredințat Fiului său Isus Cristos mesajul pe care trebuie să-l facă cunoscut la timpul potrivit clasei servilor săi. Isus l-a trimis pe îngerul sau reprezentantul său credincios și la făcut pe servul său Ioan să scrie mesajul codat sau în simboluri. A sosit timpul ca să înțelegem mesajul, iar Domnul prin reprezentantul său face ca mesajul să fie ușor de înțeles pentru aceia pe care i-a reprezentat Ioan.

Servul și apostolul Ioan era un om foarte în vârstă când a scris acea carte în simboluri. El a fost ultimul supraviețuitor al tuturor celor care au scris sub inspirație. El a folosit cuvintele „a purta mărturie”, „a declara” și „a mărturisi” mai mult decât orice alt autor al Noului Testament. A purta mărturia a fost

tema și lucrarea sa principală. Ioan, prin harul Domnului, a prezis sau a reprezentat pe rămășița credincioasă care a trăit sau a rămas până la venirea Domnului Isus Cristos la templul său. Asupra acestora Dumnezeu și-a așezat „grația și mila” sa extraordinară, care este semnificată prin numele Ioan. Când a scris, Ioan a fost în exil în Insula Patmos pentru că a mărturisit Cuvântul lui Dumnezeu. Rămășița este acum în exil, fiind o proscrisă pentru toți ceilalți de pe pământ datorită devotamentului ei neabătut față de Dumnezeu și a oferirii mărturiei despre numele său. Ioan a fost „în spirit în ziua Domnului” când a primit mesajul pentru a-l scrie. „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul”, iar rămășița este pe pământ și se bucură în spirit pentru că spiritul Domnului a fost revărsat peste toată carnea devotată lui. Rămășița acum „vede viziuni”; adică, i se dă o înțelegere a lucrurilor care nu au fost înțelese până acum. O binecuvântare specială este partea rămășiței care descifrează simbolurile codificate ale cărții Revelației; și cei ce iubesc dreptatea, ascultă și se supun la ce înțeleg, vor fi binecuvântați. Cei care „urăsc instruirea și aruncă Cuvântul Domnului în spatele lor”, care se îndepărtează de Cuvântul lui Dumnezeu al Revelației sau care adaugă la aceasta prin adăugarea unor semne precum piramida de la Gizeh, nu vor înțelege. „Niciunul dintre cei răi nu va înțelege”. - Ps. 50:17; Dan. 12:10; Revelația 22:19.

Timpul pentru împlinirea profeției din Revelație pare să fie de pe la 1879 înainte până când Împărăția este la conducerea deplină. La acea dată a început să se observe a doua prezență a Domnului, iar acest lucru și alte adevăruri au început să apară în *Turnul de Veghere*, care de atunci și până acum a fost mijlocul de a comunica adevărul celor care îl iubesc pe Domnul. Toți cei care îl iubesc pe Dumnezeu, cred în cel mai înalt grad că *Turnul de Veghere* a început și a fost menținut de puterea și harul lui. Timpul pentru înțelegerea profeției din Revelație trebuie să fie neapărat după venirea Domnului la templul său. Cei care înțeleg sensul ei vor vedea privilegiul mare și binecuvântat de a fi martori ai Domnului, pentru numele și scopurile sale.

Faptul de primă importanță din Revelația și acum pus înaintea tuturor celor născuți de spirit pe pământ este adevărul mare și impresionant că Funcționarul Executiv al lui Iehova, Prințul și Conducătorul de drept al pământului, Cristos Isus, este acum prezent la templul lui Dumnezeu și face judecata în numele Tatălui său. Marele Rege și Judecător este ilustrat ca fiind umplut de „noua bucurie a Împărăției” și i-a invitat pe cei aprobați să intre în bucuria sa. Părul său alb imaculat și hainele lui glorioase, care apar în descriere, sugerează înălțarea sa și că el vine în puterea și gloria Tatălui său. (Matei 16:27) Ochii Lui sunt scânteietori de hotărâri judecătorești drepte, care taie în orice direcție și fără părtinire. El este însoțit de cele „șapte stele” ale sale sau de miriadele de îngeri, pe care i-a delegat pentru executarea ordinelor. (Matei

25:31) Și „cei care sunt înțelepți [și servi credincioși] și întorc pe mulți către dreptate” sunt ilustrați ca sfeșnice sau lămpi, cărora li se dă privilegiul de a susține lumina Cuvântului lui Dumnezeu și cărora le-au fost încredințate interesele Împărăției pe pământ. - Dan. 12: 3; Matei. 13:43.

Clasa servului, reprezentată de Ioan, datorită viziunii glorioase, este foarte impresionată, supusă și se umilește cu supunere înaintea marelui Dumnezeu Iehova. Domnul întărește și încurajează această clasă și îi spune în esență: „Mergeți și publicați aceste lucruri pe care le vedeți și spuneți oamenilor ce urmează să se întâmple. Pentru a economisi spațiul, textul Bibliei nu este prezentat aici. Vă îndemnăm să citiți cu atenție capitolele unu până la trei, inclusiv, din cartea Revelației, înainte de a continua.

BISERICI

Capitolele doi și trei din Revelația se referă la biserici. Lui „Ioan către cele șapte biserici care sunt în Asia”, solia este trimisă „de la cel care este și care era și care va veni [adică Eternul Dumnezeu Iehova] și de la cele șapte spirite [care ilustrează caracterul complet, spiritul sfânt al lui Iehova] care sunt înaintea tronului său și de la Isus Cristos, care este martorul credincios”, al cărui sânge ne curăță de păcatele noastre.

Cuvântul „Asia” nu înseamnă continentul asiatic, ci se referă la Asia Mică, mai ales la partea care se află de-a lungul coastei de vest, care în ziua lui Ioan era o provincie romană. Insula Patmos se află la aproximativ douăzeci de mile de coasta acestei provincii. Numele „Asia” înseamnă „mocerlos” și ar reprezenta bine bisericile în momentul în care întunericul acoperă pământul și întunericul gros poporul și când Dumnezeu spune poporului său: „Lumina ta a venit și gloria Domnului a răsărit peste tine.” - Isa. 60: 1.

Există o serie de motive pentru care „cele șapte biserici” nu se pot referi la perioadele de timp sau la bisericile care acoperă o perioadă de timp de la apostoli până în prezent. În mesaje, Isus dă avertismente Efes-ului, pe Pergam-ului, Tiatirei și Sardes-ului că, dacă nu-și curăță și nu-și îmbunătățesc condițiile, va veni asupra lor și le va judeca. Judecata Domnului trebuie să înceapă atunci când vine la templul său pentru judecată și nu înainte de aceasta. Toate cele șapte biserici sau adunări menționate ca fiind în Asia Mică au existat în același timp. Fără îndoială, condițiile nesatisfăcătoare descrise efectiv au existat printre cele șapte adunări din Asia Mică; dar care ar fi folosul avertizării acestor adunări despre venirea Judecătorului dacă au reprezentat perioade de timp care acoperă întreaga biserică de la Cincizecime până la Împărăție? Cele șapte adunări din Asia Mică au ieșit din existență cu mult înainte de venirea Domnului pentru judecată. De asemenea, de la Cincizecime până în prezent, numărul mare de biserici sau adunări declarate au existat și au dispărut cu mult înainte

ca Domnul să vină la templu pentru judecată. Istoria arată că biserica declarată a lui Cristos nu s-a curățat niciodată sau nu a îndepărtat condițiile nesatisfăcătoare menționate, dar că asemenea condiții nesatisfăcătoare au fost găsite chiar și în biserica adevărată când Domnul a venit la templul său.

Avertismentul este: „Iată, eu vin repede”. Dacă bisericile sau adunările primesc foloase din mesajul trimis prin intermediul lui Ioan, atunci ele trebuie să existe în același timp și în același timp al existenței rămășiței pe care Ioan a reprezentat-o. Mai mult, dacă Domnul descoperă înțelesul acestor mesaje bisericilor sau adunărilor după ce a venit în templu și după ce a revărsat spiritul, orice reprezintă „cele șapte biserici”, trebuie să fie contemporan cu viața clasei servului lui Iehova în timpul „zilei pregătirii sale” pentru bătălia finală care va distruge organizația lui Satan. Isus a spus că grâului și neghinei li se va permite să crească împreună până la sfârșitul lumii, moment în care el va veni pentru judecată și pentru a separa pe una de cealaltă. Nu ar fi existat nici un motiv pentru un mesaj al Revelației către adunările care nu mai există de secole, înainte de sfârșitul lumii și, prin urmare, nu pare să existe vreun motiv pentru ca aceste mesaje să fie destinate bisericii din acea perioadă lungă de timp.

Dacă Ioan ilustrează pe clasa servului la sfârșitul lumii (și se pare că nu există nici o îndoială cu privire la acest fapt), atunci rezultă că „cele șapte biserici” sau adunări nu cuprind o perioadă de timp din timpul erelor de mijloc sau întunecate sau a timpului de dinaintea „trimiterii Mesagerului înaintea feței Domnului pentru a pregăti calea înaintea Lui”. - Mal. 3: 1.

Au existat mai mult de șapte biserici sau adunări în Asia Mică la vremea când Ioan a scris Revelația. Șapte este un număr simbolic care înseamnă deplinătatea în chestiunile legate de lucrurile spirituale și, prin urmare, „șapte biserici” le reprezintă pe toate adunările existente în același timp și în care condițiile care au fost descrise fără îndoială au existat de fapt. În consecință, concluzia irezistibilă este că „cele șapte biserici” prezintă aspecte, stări de lucruri sau condiții existente în același timp în toate adunările, cuprinse în mesajul dat în înregistrarea divină. Fiecare născut de spirit este marcat de aceste condiții care au existat printre copiii lui Dumnezeu în acea perioadă în care „se pregătea calea pentru venirea Mesagerului lui Dumnezeu la templu” și de ceea ce urmează după ce el vine la templu. Această perioadă de timp ar începe cu începutul manifestării celei de-a doua prezențe a Domnului și se va sfârși când Domnul este la templul său. Prin urmare, mesajul către „cele șapte biserici” se aplică din 1879 și după aceea. Aceste condiții nenorocite sau stări de lucruri între cei născuți de spirit au fost așa cum au fost ilustrate de condițiile existente în bisericile din provincia romană din Asia Mică menționate mai sus. Revelația este destinată în mod evident pentru cei născuți de spirit pe pământ la a doua venire a Domnului. Unii dintre aceștia vor corespunde după

aceea cu aprobarea Domnului, în timp ce alții din adunări ar fi mai puțin aprobați sau în întregime respinși. Prin urmare, capitolele doi și trei din Revelația să fie studiate cu grijă, având în vedere că mesajele conținute aici se aplică în special de la 1879 până când Împărăția lui Dumnezeu este la conducerea deplină.

Prima dată i se adresează bisericii din Efes, iar îngerul acesteia este, fără îndoială, unul dintre delegații desemnați de Domnul pentru a transmite mesajul clasei servului. „Efes”, din greacă, înseamnă „permis”. Fiind orașul capitală al provinciei Romei, menționată mai sus, ea poate reprezenta bine condițiile existente în biserică de la începutul celei de-a doua veniri a Domnului până la venirea sa la templul său, și se aplică în mod special conducătorilor sau bătrânilor bisericii. Pavel i-a avertizat pe bătrânii din Efes și a subliniat importanța faptului că ei sunt exemple pentru turmă. Din 1879 până la „revărsarea spiritului asupra oricărei cărnii” bătrânii au ocupat poziția specială a serviciului pentru Domnul în adunări. Unii erau credincioși, iar alții mai puțin credincioși. Acești lideri i-ar include pe cei descriși ca pelerini, care au distribuit tractate, au predat lecturi publice, au învățat mulțimile și au călătorit dintr-un loc în altul, îndurând călătorii lungi și obositoare, cazare săracă, mâncare prost preparată și multe alte inconveniente. Către aceștia mesajul spune: „Eu cunosc faptele tale, lucrarea ta, răbdarea ta și că nu poți suferi pe cei răi”. Aceștia erau fără îndoială cei aprobați între lideri. „Cei răi” îi descrie pe aceia care spun că sunt servi ai lui Dumnezeu, dar care sunt găsiți mincinoși.

Printre organizatorii Societății Turnul de Veghere și Tracte Biblice au existat unii care au fost cu totul devotați Domnului și care au continuat să fie credincioși până la moarte și au fost exemple ale celor care au corespuns aprobării Domnului. A fost privilegiul și datoria organizatorului inițial al Societății și președinte a acesteia de a prelua conducerea în predicarea Evangheliei în timpul său. El și cei care au stat credincioși cu el au ajuns în contact cu aceia care susțineau că sunt predicatori ai adevărului, iar unii dintre aceștia au acceptat adevărul și au mers să-l propovăduiască și totuși ulterior s-au dovedit a fi mincinoși.

Cei credincioși nu i-au putut suferi pe cei răi. Faptele cunoscute sprijină pe deplin această concluzie. Președintele Societății, asupra căruia se odihnea responsabilitatea pentru conducerea acesteia, i-a încercat pe acești mărturisiți și i-a găsit necredincioși. „Încercarea lor” va fi încercarea în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Cei credincioși au purtat cu răbdare încercările care au rezultat, de dragul numelui Domnului și au insistat în mod serios cu lucrarea lor. În acea perioadă, numele lui Isus a fost subliniat mai mult decât numele lui Iehova. De aceea, spune mesajul: „De dragul numelui meu ai lucrat.”

Pentru aceia dintre conducătorii care nu erau plăcuți Domnului, mesajul este: „Am ceva împotriva ta, pentru că ți-ai părăsit dragostea dintâi”. Unii dintre ei și-au îndreptat inima către mersul în cer în 1914 și, aceasta lipsind, au fost dezamăgiți iar încercarea a fost prea mare pentru ei. Înainte de acea perioadă au lucrat în adunări sub îndrumarea și în armonie cu Turnul de Veghere și Tracte Biblice, dar când anul 1914 a trecut zelul unora dintre aceștia s-a răcit rapid și, după moartea președintelui Societății și a redactorului Turnului de Veghere, alții au încetat să se identifice cu Societatea și au „părăsit dragostea dintâi”. După cum spusese apostolul Pavel: „Ei nu au primit iubirea adevărului”. Ei nu mai iubesc organizația lui Dumnezeu, dar, fiind egoiști, au început să încerce să tulbure Societatea și să-și câștige urmași. Fiind iubitori de evidențiere și o dorință pentru un serviciu lipsit de hotărâre, însă fiind incapabili să le obțină pe ambele, zelul lor s-a răcit rapid. Înainte de 1914, ei s-au exprimat ca îndeplinind porunca lui Isus din Matei 24:14 predicând Evanghelia Împărăției, dar după 1916 nu au avut nici un zel și nici un interes pentru ea. Avertismentul Domnului a fost: „Pocăiește-te și fă faptele dintâi, altfel eu voi... îndepărta sfeșnicul tău din locul lui”.

Unul dintre ultimele articole scrise și publicate de editorul original al *Turnului de Veghere* a fost un avertisment special adresat bătrânilor și conducătorilor. Din acest articol este citat următorul text:

„Aceasta provoacă durere reală să scrii că o mare parte din dificultatea și pericolul pentru biserică pare să se afle la ușa bătrânilor și diaconilor - nu toți, mulțumesc lui Dumnezeu, dar aparent o mică minoritate dintre ei, judecând din întrebările care vin la birou din când în când de la oile uimite... Servii adevărați și statornici din biserică ar trebui să fie tot mai apreciați de poporul Domnului în proporția în care ei realizează diferența dintre bătrânii adevărați și... aceia care sunt falși. “- Z. 1 noiembrie 1916, p. 327.

Aceasta este dovada modului în care Domnul a condus publicarea adevărului său la momentul potrivit. În mai puțin de un an de la publicarea celor de mai sus, a existat o mare cădere în rândul bătrânilor.

„Sfeșnicul” menționat în mod evident înseamnă oportunitatea de a servi Domnului. Sfeșnicele (sau lămpile de pe pedestal) nu erau atașate una de cealaltă, dar erau detașabile. Acest lucru este în acord parabola „talanților”, care reprezintă oportunități de serviciu și care au fost luate de la cei mai puțin credincioși când Domnul a venit la templu și au fost dăruite credincioșilor. (Matei 25:28) Când încercarea a venit asupra bisericii în 1917 și 1918 mulți dintre cei care au fost conducători în biserică au dispărut și lor nu le-a mai fost permis de Domnul să își mențină lampa sau sfeșnicul pe pedestal; adică, ocazia lor de serviciu a încetat. „Cele șapte sfeșnice” se referă în mod evident la toate

oportunitățile de serviciu care au legătură cu interesele Împărăției de pe pământ.

Apoi, credincioșilor dintre conducători li s-a spus: „Tu urăști faptele nicolaiților, pe care și eu le urăsc”. Cuvântul „nicolaiți” are cugetul de „șef” sau cel care conduce peste poporul lui Dumnezeu și îl folosește pentru un scop egoist. Atât clerul din bisericile nominale, cât și bătrânii din adunările lui Dumnezeu care urmează acest curs vor fi incluși aici.

Pe de altă parte mesajul nu este adresat doar bătrânilor, ci tuturor celor din adunare, pentru că spune: „Cel ce are ureche [să asculte], lasă-l să asculte ce spiritul [spiritul lui Iehova, folosindu-l pe Isus ca purtător de cuvânt al lui], a zis: bisericilor”. Celor care țin seamă de avertisment și biruiesc li se spune: „Să îi dau să mănânce din pomul vieții.” „Pomul vieții” este asociat cu Împărăția. Avertismentul Domnului este că „dacă cineva va scoate din cuvintele cărții acestei profeții, Dumnezeu îi va lua partea de la pomul vieții și din cetatea sfântă”. (Revelația 22:19, RV.) Acesta reprezintă viața veșnică prin intermediul hrănirii constante de care Domnul s-a îngrijit pentru ai săi. Înțelepciunea divină este asemănătoare cu un pom al vieții. (Prov.3: 13-18) Iehova este izvorul vieții și chiar cei 144.000 de nemuritori vor depinde de el pentru ca ei să nu „fie răniți de a doua moarte”. Prin urmare, pomul vieții se poate referi bine la privilegiul de care biserica se va bucura privind frumusețea și gloria lui Iehova și informarea continuă din templul său. - Ps. 27:4

SMIRNA

Numele „Smirna” este același cu „mir”. Ea are un miros puternic și agreabil, dar un gust amar. A fost un ingredient al uleiului sfânt al ungerii și a fost de asemenea folosit ca un parfum plăcut. (Psalmul 45: 7,8; Estera 2:12) Următorul mesaj este adresat adunării din Smirna. (Revelația 2: 8-11) Biserica din Smirna a reprezentat în mod clar pe acei unși credincioși, care sunt aprobați și unși de Domnul după ce a venit la templul său. Acest lucru este susținut de faptul că nici un cuvânt de observație sau mustrare nu este adresat către aceștia în mesajul adus de înger. Domnul nu i-a avertizat niciodată la venirea lui la templul lui pentru a-i judeca. Aceștia trebuie, prin urmare, să fie cei care ajung să formeze clasa „clasa servului credincios și înțelept” pe care Domnul îi numește ca binecuvântați. (Matei 24: 45-47) Când Domnul vine la templul său ca să se socotească cu servul său, el spune celor pe care îi găsește credincioși: „Eu știu faptele tale, necazul și sărăcia (dar tu ești bogat) și cunosc blasfemia celor care spun că sunt iudei dar nu sunt, ci sunt sinagoga lui Satan. Nu te teme de niciunul dintre acele lucruri pe care le vei suferi; iată diavolul va arunca pe unii din voi în închisoare, ca să fiți încercați; și veți avea un necaz de zece zile; fii credincios până la moarte și îți voi da coroana vieții.” (Revelația 2: 9,10) Aceștia

îndurând împotrivirea păcătoșilor și opoziția au continuat să servească Domnului în mijlocul necazului, care le-a fost o dovadă a aprobării Domnului, și s-au bucurat de ea. Ei știu că sunt socotiți gunoiul lumii și că sunt disprețuiți de oamenii nelegiuiți, dar Domnul le spune: „Nu sunteți săraci, după cum credeți, dar sunteți bogați în favoarea lui Dumnezeu”, pentru că este un privilegiu să suferiți cu Cristos. (Filipeni 1:29).

Domnul îi laudă pentru devotamentul lor credincios față de el. Apoi le vorbește de aceia care pretind că sunt evrei (din Iuda, care laudă pe Iehova) și nu sunt; în mod clar, aceia care pretind că sunt urmași ai lui Cristos, dar care în același timp vorbesc de rău împotriva organizației lui Dumnezeu și a modului de de continuare a lucrării și încearcă să provoace răni celor care încearcă cu credincioșie să facă lucrarea lui Dumnezeu. Domnul declară că aceștia sunt cu adevărat agenții lui Satan.

După aceea, pentru încurajarea și mângâierea celor care continuă să fie credincioși, Domnul spune: „Nu vă temeți de niciunul din aceste lucruri. Diavolul va arunca pe unii dintre voi în închisoare pentru ca voi să fiți încercați și veți avea un necaz de zece zile; pentru că servul credincios trebuie să aibă experiențe similare cu cele ale Maestrului său: Cele „zece zile” menționate nu pot însemna zece zile literale, dar simbolic înseamnă deplinătatea întregii perioade a existenței lor pământești, în timpul căreia vor suferi necazuri din partea lui Satan. „Prin multe necazuri veți intra în Împărăție.” - Fapte 14:22.

După aceea observați cuvintele suplimentare de încurajare pe care Domnul le folosește adresându-se către Smirna: „Acestea le spune cel dintâi și cel de pe urmă, care a fost mort dar este viu”. Aceasta se referă la viața după moarte, despre care se vorbește în legătură cu celelalte cuvinte pentru cei aprobați și este de o încurajare specială, deoarece indică faptul că aceștia vor fi pentru totdeauna cu Domnul dacă vor continua să fie credincioși până la sfârșit. Ca o încurajare ulterioară și finală pentru ei, mesajul este: „Fii credincios până la moarte și îți voi da coroana vieții”. (Vs. 10, RV.) Aceasta înseamnă chiar punctul culminant al vieții și dovedește, de asemenea, nemurirea și gloria lor împreună cu Cristos Isus. Aceasta înseamnă victoria completă asupra morții, deoarece „cel ce biruie nu va fi rănit de moartea a doua”. (Vs. 11) Acest lucru arată clar că proba asupra credincioșilor va fi în cel mai înalt grad și va fi de așa natură încât va aduce aprobarea lui Iehova pentru cei care rămân credincioși și este asigurarea că aceștia nu se vor abate niciodată de la devotamentul față de Dumnezeu. Toată rămășița care este acum dedicată în întregime Domnului și care are dovada aprobării Domnului poate fi sigură că, de acum încolo, credincioșii până la moarte vor avea privilegiul binecuvântat de a primi ceea ce este promis către Smirna. Omul care este astfel încercat și îndură cu credință

până la sfârșit va primi coroana vieții pe care Domnul a promis-o celor care îl iubesc în mod suprem. - Iac. 1:12.

PERGAM

Un mesaj este adresat bisericii din Pergam. (Revelația 2: 12-17) Acesta se referă la condițiile din biserică existente într-un anumit timp de la a doua prezență a Domnului până la venirea judecării bisericii. „Pergam” înseamnă o citadelă sau o fortăreață, o înălțime sau un turn. În jurul anului 1879 a început publicarea *Turnului de Veghere*, iar câțiva ani după aceea a fost organizată Societatea Turnul de veghere și Tracte Biblice, care a continuat până astăzi să proclame mesajul Împărăției Domnului. În anii care au urmat Societatea Turnul de Veghere și Tracte Biblice a furnizat o citadelă sau o fortăreață în care cei care iubeau dreptatea să poată fugi de religiile ipocrite ale lumii. În acel timp a fost singura organizație de pe pământ care a fost silitoare în susținerea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu. În cadrul ei au fost unii credincioși, unii mai puțin credincioși, iar unii trădători. Condițiile reprezentate de biserică din Pergam par să se sincronizeze în timp cu lucrarea Ilie a bisericii. Acum citește înregistrarea Scripturii și vezi cât de bine se potrivesc faptele cunoscute în profeție.

El, ale cărui cuvinte taie mai ascuțit decât o sabie cu două tăișuri, avertizează despre venirea sa timpurie pentru judecată. Diaglott redă: „Știu unde locuiești, unde este tronul vrăjmașului, și totuși îți păstrezi numele cu hotărâre.” Înainte de 1918, biserică nu fusese adusă în „locul secret al Celui Preaînalt” și, în realitate, locuise acolo unde Satan își are locul său de administrare. În această perioadă, adevărul a fost publicat mai ales în țările vorbitoare de limbă engleză din Marea Britanie și America, care, de fapt, formează un imperiu pământesc și sunt locul unde Satan și-a menținut sediul central de pe pământ. Societatea a fost constituită în Statele Unite și Marea Britanie și nicăieri altundeva. Opoziția lui Satan și a agențiilor sale religioase a fost mare în acele țări, dar au existat și unii care „au ținut tare la numele Domnului și nu au negat credința”. Restatornicirea adevărului „dat odată apostolilor” a avut loc în aceste țări în acel moment. Cei care au ajuns la o cunoaștere a adevărului nu au pretins că sunt urmași ai vreunui om, ci au ținut tare la numele lui Cristos. Ei nu au organizat o confesiune și au refuzat să-și ia un nume asemenea oricărei alte confesiuni și s-au retras din toate organizațiile religioase ale pământului.

Ca un mijloc suplimentar de identificare, înregistrarea divină este: „Chiar în acele zile în care Antipa era martirul meu credincios care a fost ucis printre voi, unde locuiește Satan”. Numele „Antipa” înseamnă „împotriva tuturor”; și, prin urmare, numele se aplică acelor născuți de spirit și care au luat o poziție

fermă împotriva întregii organizații lui Satan și de partea Domnului. Lucrarea bisericii în acea perioadă a fost prevestită de Ilie și a fost împlinită în miniatură de către Ioan Botezătorul și prefigurată de Ioan Botezătorul. În 1918, experiența care a venit asupra Societății a fost asemănătoare cu decapitarea lui Ioan Botezătorul și a încheiat lucrarea lui Ilie. De aceea, profeția și faptele își găsesc timpul și locul, arătând că aplicarea este în timpul perioadei lucrării Ilie în particular.

Nu toți cei care formau Societatea au fost credincioși și așa este indicat prin cuvintele profeției: Dar am câteva lucruri împotriva ta, pentru că ai acolo cei care țin în învățătura lui Balaam, care îl învăța pe Balac să arunce o poticnire înaintea copiilor lui Israel, pentru a mânca lucruri jertfite idolilor și pentru a curvi.” (v. 14). Această condiție a fost obținută cu puțin timp înainte de timpul venirii Rafinatorului la templu și să stea la judecată ca să-i curețe pe „fiii lui Levi”.

Clerul din confesiuni este și a fost dedicat ca să sacrifice în organizațiile lor bisericesti idolești și ei învață pentru plată, așa cum a făcut și Balaam și fac ca un obstacol de poticnire să fie pus în calea enoriașilor lor și să provoace o relație ilicită cu organizația diavolului. Aceleași condiții identice au existat într-o măsură în rândurile Societății în perioada lucrării Ilie. Unii din Societate au menajat clerul, chiar i-au scuzat pe ei și au urmat un curs de compromis cu ei și cu alți membri ai organizației Diavolului și îi fac pe alții să se poticnească înfățișând că clerul face o lucrare bună și ar trebui să fie tratat cu blândețe. Câțiva dintre acești oameni proeminenți din Societate erau nerăbdători să obțină aprobarea oamenilor, în special a oamenilor influenți și să aibă aprobarea oamenilor în biserică, care este un alt mod de a folosi Cuvântul lui Dumnezeu ca și Balaam, pentru plată. „Balac” înseamnă „cel care linge” sau „îmbucă” și îi ilustrează pe cei care „ling mâna” oamenilor influenți pentru aprobare, mai degrabă decât să fie statornici și credincioși Domnului. Ei urmează un curs al compromisului, mai degrabă decât să ia o poziție îndrăznească pentru Domnul și astfel au aruncat o piatră de poticnire înaintea altora din poporul lui Dumnezeu.

Înregistrarea mai spune: „Și tu ai de asemenea pe cei care țin tare la doctrina nicolaiților, pe care eu o urăsc”. Aceasta înseamnă că printre cei compromiși s-au numărat cei care au domnit peste moștenirea lui Dumnezeu și care „s-au grăbit lacom după rătăcirea lui Balaam pentru [plată]”. (Iuda 11) Cei care au fost de mult în adevărul prezent sunt bine familiarizați cu faptele care susțin cele de mai sus.

Această perioadă de timp trebuie să se petreacă înainte de venirea Domnului la templu pentru judecată, pentru că formularea este: „Pocăiește-te, altfel, voi veni la tine dintr-o dată și voi lupta împotriva lor cu sabia gurii mele.”

(Vs. 16) Domnul a pronunțat o judecată adversă asupra celor care nu s-au pocăit și i-a adunat sau i-a despărțit de poporul său statornic. Odată cu sfârșitul lucrării Ilie a bisericii, un număr destul de mulți s-au adunat și au devenit adversari ai organizației lui Dumnezeu de pe pământ și s-au identificat cu clasa „servului rău”. - Matei. 25: 26-28; 13:41; 24: 48,49.

Mesajul este adresat către întreaga biserică de pe pământ la vremea aceea, deoarece spune: „Cine are ureche, să audă ce spune spiritul lui Dumnezeu bisericilor”. Condițiile descrise sunt neplăcute Domnului în orice timp și cu privire la toate persoanele și se aplică tuturor celor care se găsesc în această stare. În plus, în ceea ce-i privește pe credincioșii care au stat ferm și care au continuat în perioada Ilie a bisericii, Domnul le spune: „Celui ce învinge îi voi da să mănânce din mana ascunsă și îi voi da o piatră albă, și pe piatră este scris un nume nou, pe care nimeni nu îl știe, decât cel ce îl primește.” (Vs. 17) Mana a fost o prevedere divină pentru susținerea vieții. Când Isus era pe pământ, el era Mana sau Pâinea care a coborât din cer. (Ioan 6: 51) Acum el este Pâinea divină a vieții și, fiind divină, este ascunsă de ochii omului. De aici este descrierea, „mana ascunsă”. El este Cel prevăzut divin, care acum hrănește pe rămășiță în timp ce se află în condiții de pustiu, iar acest Unul este ascuns de cei care nu-L iubesc pe Dumnezeu. Acest fapt îl dezvăluie acum rămășiței sale prin spiritul său și prin lumina Tatălui său. „Mana” înseamnă literalmente „Ce este aceasta?” Mulți care pretind că sunt urmași ai lui Cristos nu înțeleg că carnea și băutura este bucuria de acum a rămășiței și ei întrebă: „Ce este acum publicat de Societate?” Numai rămășița, este cea care vede adevărul prezent și se bucură de el. Ei sunt hrăniți în această sărbătoare pregătită pentru ei în prezența dușmanului. Aceasta explică de ce mulți care pretind că sunt urmași ai Domnului nu văd adevărul prezent.

Pe lângă mana ascunsă, Domnul spune: „Vă voi da o piatră albă”. Cuvântul piatră, așa cum este folosit aici, este din cuvântul grecesc, care înseamnă „alegere” sau „privilegiu de a vota (recunoașterii)”. (Faptele Apostolilor 26:10, Diaglott) Domnul își dă votul pentru cei aprobați, iar acest lucru pare să corespundă cu mărturisirea de către Domnul a numelor acestora înaintea îngerilor săi. (Luca 12: 8) Acest lucru poate identifica de asemenea un astfel de membru, ca membru aprobat al organizației Domnului. Iar omul aprobat primește un nume nou, indicând astfel o relație confidențială cu Domnul, pe care nimeni nu o poate încălca sau chiar nu o cunoaște. „Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai lui”; și aici promisiunea lui este să stabilească o relație apropiată și confidențială între cei aprobați și el însuși, iar toată opoziția care ar putea fi adusă împotriva lor nu ar putea în niciun caz să le compromită numele bun cu Domnul. Un nume bun cu el trebuie să fie dorit mai presus de toate bogățiile. Aceștia sunt cu adevărat în bucuria Domnului. Acești

credincioși, trecuți peste perioada Ilie a bisericii, se bucură să proclame pe Rege și Împărăția lui.

TIATIRA

Fiul lui Dumnezeu avertizează despre judecata grabnică și sigură care vizează pe cei din biserică din Tiatira, adică pe cei aflați în situația reprezentată de Tiatira, însă care nu place Domnului. (Revelația 2: 18-29) Importanța prestigiului este: „Tiatira înseamnă „fiică”; și acest lucru este susținut de cuvintele din versetul douăzeci. Lucrarea de răspândire a adevărului a continuat să crească în perioada descrisă prin profetul Ilie și această creștere a fost precisă în cuvintele „ultimul este mai mult decât începutul”. În acea perioadă, totuși, s-a dezvoltat o condiție care nu-i plăcea Domnului; o influență feminină opera față de bătrâni, sau conducătorilor bisericii, și tindea să atragă soții și frații de la adevăratul serviciu a lui Dumnezeu, tinzând de asemenea să-i facă să adopte o poziție compromițătoare cu organizația lui Satan. De aceea, Domnul spune: „Dar eu am aceasta împotriva ta, deoarece tu singur lași pe femeia Izabela, care de numește pe sine o profetesă; și ea învață și îi seduce pe servii mei, să curvească, și să mănânce sacrificiile idolilor.” - Vs. 20, Diaglott.

Izabela, soția regelui Ahab al lui Israel, l-a influențat în mod abuziv pe soțul ei. Ea este făcută proeminentă în Scripturi în legătură cu Ilie. (1 Regi 16:31; 19: 1-3) Aceasta sugerează cu putere că Tiatira prezintă o condiție existentă în biserică în perioada Ilie. În acea perioadă, în special, femeile au încercat să devină proeminente și influente în biserică și au fost încurajate să facă acest lucru de către unii dintre conducători. Unul dintre constituenții originali ai Societății Turnul de Veghere și Tracte Biblice a fost o femeie, soția președintelui acestei Societăți și a insistat să editeze Turnul de Veghere și, fiind încăpățanată, le - a făcut și pe alte femei să urmeze un curs rău împotriva lucrării Domnului. Declarația scripturală „acea femeie Izabela, care se numește o profetesă”, se referă cu siguranță la o anumită influență feminină în biserică, exercitată asupra unor conducători sau a oamenilor proeminenți din ea.

Isus este autoritatea care a declarat adevărul că un om trebuie să-L iubească pe Domnul mai mult decât își iubește soția sau pe orice altă creatură, altfel el nu este vrednic de favoarea Domnului. (Luca 14:26, Matei 19: 27-29) Când influența femeii, fie ea a soției, a iubitei, a mamei sau a surorii, face ca un om să se abată de la credința și serviciul din toată inima pentru Domnul, nu numai că este greșit, ci va duce la distrugere. Domnul o aseamănă astfel cu influența greșită exercitată de către Izabela asupra regelui, care a dus la distrugerea ei și la a lui. Această Scriptură nu a putut să se refere la Babilon, pentru că Dumnezeu nu i-a dat niciodată organizației diavolului „timp să se

pocăiască”; dar se referă la o condiție necorespunzătoare existentă în biserica adevărată, exercitată de femei și aceasta în mod greșit, care este ilustrată de către Izabela.

Sunt și în totdeauna au fost femei bune în biserică care își îndeplinesc îndatoririle pe care Domnul le-a încredințat lor. Au existat și sunt altele care încearcă să facă ceea ce nu sunt autorizate să facă. Femeile bune servesc ca martore ale Domnului. Celelalte încearcă să dicteze bărbaților ce ar trebui să facă.

Este un fapt bine cunoscut de mulți că, înainte de venirea Domnului la templul său, anumite femei din biserica adevărată au exercitat o mare influență asupra bărbaților care erau conducători sau bătrâni, făcându-i să facă compromisuri cu organizația lui Satan și să respingă sau să refuze să ia o poziție îndrăzneată și clară pentru Domnul și interesele Împărăției sale pe pământ. Femeile, de asemenea, exercitându-și în mod abuziv influența lor, i-au indus pe conducători sau pe bătrâni să refuze să se „țină de Capul”, să devină neînțelepți și să contrazică aranjamentul lui Dumnezeu. Ei au fost influențați de pasiune sau de influență străină de Cuvântul lui Dumnezeu. Chiar și astăzi aceași influență încearcă să amestece în lucrarea Domnului. Condiția a fost totuși marcată în special în timpul perioadei Ilie a bisericii. În acel timp, grupele erau organizate de femei, iar femeile din biserică au pregătit lecții, predici sau discursuri pentru bătrâni și i-au îndrumat ce să spună. Femeile ambițioase din biserică i-au influențat pe soții lor sau pe unii dintre frații mai slabi să-și îndeplinească propriile dorințe în ceea ce privește organizarea sau conducerea bisericii. Femeile din biserică au recurs la lingușirea liderilor și a bătrânilor pentru a-i putea influența. Dacă acest lucru a fost făcut cu bună știință sau în mod deliberat nu ar avea nici o importanță, dar arată încercarea lui Satan de a tulbura organizația Domnului, pe care Domnul a prevăzut-o și a prezis-o. Domnul a arătat că femeia are locul ei în biserică, dar locul ei nu este de a-l învăța pe bărbat și de a încerca să influențeze bărbatul în îndeplinirea justificată a datoriei ca serv al Domnului. Femeile din biserică și-au influențat soții sau pe alții să facă compromisuri în privința lucrării lui Dumnezeu, pentru ca ei să-și poată satisface niște dorințe sau ambiții egoiste. Adevărata regulă este că în cazul în care Domnul plasează un bărbat într-o poziție din care să-i servească, el nu poate să-i placă Domnului și să se abată de la el cu o iotă sau un punct, fiind influențat de altul, în special de o femeie. Pavel a felicitat serviciul credincios al femeilor din biserică, dar a avertizat împotriva cursului necorespunzător.

Domnul a anunțat că „această lucrare a nelegiurii” nu ar trebui să prospere, ci că, venind la judecată, el le va declara acestea ca fiind „lucrări moarte”. (Evrei 9:14) „Iată, am aruncat-o într-un pat.” (Vs. 22, Roth.) Carnea

Izabelei a fost consumată de câini. Prototipul ei este aruncat într-un pat pe care ea îl dorește și pe toți din încercare care cedează influenței ei și care nu se pocăiesc. Acest necaz pare să se fi abătut peste cei care au fost influențați în mod greșit de femei și nu cântă cu voce tare laudele lui Iehova, ci plâng de durere. „Iată, servii mei vor cânta de bucuria inimii, dar voi veți plânge de tristețea inimii și veți urla de chinuirea spiritului.” - Isa. 65:14.

Cei unși îi văd pe aceia care au fost îndepărtați de la Domnul și de la serviciul lui prin influența femeii exercitate în diferite moduri, iar cei care au urmat acest curs rău au ajuns la sfârșitul serviciului lor și faptele sunt moarte. În legătură cu aceasta, Domnul a spus: „Și toate bisericile vor ști că eu sunt cel care cercetează răunchii și inimile și voi da fiecăruia dintre voi după faptele voastre”. (Vs. 23) Știm cu toții că Domnul Isus este capul bisericii, iar modul de acțiune pe care el l-a marcat trebuie să fie urmat și el cunoaște motivul care influențează acțiunea fiecăruia. Aceste cuvinte demonstrează în continuare că „toate bisericile” trebuie să existe în același timp când se aplică mesajul și, prin urmare, mesajul către biserică nu a putut și nu acoperă o perioadă lungă de timp, ci se aplică doar la cea de-a doua venire a Domnului. Această înțelegere poate fi obținută numai după ce Domnul vine la templul său pentru judecată.

Acum se poate vedea că bărbații care sunt conducători au fost cei care, în mod special, s-au compromis cu organizația diavolului și care sunt, prin urmare, cei care au comis „curvie” așa cum am menționat. Se poate pune întrebarea: Cum sunt femeile, în special în biserică, ispite de diavol? Răspunsul este că ele au fost folosite într-un mod special pentru a-i seduce pe servii bisericii prin exercitarea rea a influenței lor, determinându-i pe servi sau conducători să se facă vinovați de relații ilegale cu organizația diavolului și să-i compromită totodată propria lor susținere. O femeie care l-ar influența pe soțul ei să servească o parte a organizației diavolului, cu scopul de a bucura de tihnă și confort în drumul spre casă, sau astfel de lucruri asemănătoare l-ar influența în mod greșit pe soțul ei. Unde Domnul oferă o șansă ca soțul să-l servească, soția trebuie să se asigure că, dacă este dedicată Domnului, ea nu se opune în nici un fel servirii, ci, dimpotrivă, va trebui să coopereze în orice mod posibil, pentru că cel mai mare privilegiu care poate fi dat omului este să-i servească lui Dumnezeu și lui Cristos.

După aceea Domnul vorbește despre cei care nu au cedat influenței necorespunzătoare, dar care și-au păstrat ferm integritatea față de Domnul și spune: „nu voi pune peste voi nicio altă povară. Dar ceea ce aveți țineți cu tărie până voi veni.” (Vs. 24:25) Promisiunea Domnului este că lucrătorii „Izabelei” vor fi despărțiți de cei aprobați când va apărea la templul său de judecată. Până atunci l-a spus să țină stăruitor credința, dragostea, și serviciul care le-a fost încredințat, întotdeauna luptând pentru credința dată mai întâi sfinților. Apoi el

adaugă cuvinte încurajatoare celor credincioși: „Și celui ce învinge și ține faptele mele până la sfârșit, îi voi da putere peste națiuni; și le va conduce cu un toiag de fier; ca oalele unui olar vor fi sparte în bucăți; așa cum am primit eu de la Tatăl meu.” - Vs. 26, 27.

Păzirea lucrărilor sale „până la sfârșit” trebuie să însemne până la sfârșitul care vine după ce „această evanghelie a Împărăției a fost predicată la întreaga lume ca mărturie”. Văzând că biserica se află acum în momentul în care membrii acesteia au o privire asupra viitorului imediat, nu indică poate faptul că aceste cuvinte ale lui Isus că rămășiței învingătoare îi va fi îngăduit să vadă organizația lui Satan spartă în bucăți și în acel timp și chiar ulterior să se bucure de unele lucrări pe pământ, spre gloria numelui lui Iehova? Iehova pare să se adreseze aceleiași clase de supraviețuitori care sunt membri ai Sionului când spune prin profetul său: „Ridică-te și treieră, tu, fiică a Sionului, fiindcă voi face cornul tău, fier și voi face copitele tale, aramă; și tu vei zdrobi în bucăți multe popoare; iar eu voi consacra Domnului câștigul lor, și averea lor Domnului întregului pământ.” - Mic.4: 13.

Învingătorilor li se spune atunci că vor avea o poziție de onoare cu „steaua dimineții”, care în mod evident înseamnă Cristos în glorie. (V.28,29; Revelația 22:16) Și acum, pentru încurajarea întregii rămășițe credincioase a bisericii de pe pământ, Domnul dezvăluie aceste adevăruri. Astfel astăzi ridică cu bucurie vocea și cântă lui Iehova noua cântare.

SARDES

Prințul glorios, care este umplut de spiritul lui Iehova și care ține sub conducerea sa toți îngerii sfinți, adresează un mesaj bisericii din Sardes. (Revelația 3: 1-6) O autoritate redă sensul cuvântului Sardes drept „prinț al bucuriei” sau „cântec de bucurie”. Sardes a fost capitala veche a Lydiei, reședința bogatului și renumitului rege Cresus. Locuitorii erau cu o reputație rea printre alte națiuni pentru obiceiurile lor voluptuoase de a trăi. Din 1879 până în 1918 a marcat perioada lucrării lui Ilie a bisericii. Aceasta a fost, de asemenea, o perioadă de timp pentru strângerea de mai mari bogății în rândul oamenilor din lume. Producerea banilor și iubirea de bani au marcat în mod special acea perioadă. Adevărul cu privire la împărăție a fost predicat în același timp, iar biserica de pe pământ era în mijlocul iureșului nebun după bani. Fără îndoială, mulți care au ajuns la cunoștința adevărului au fost afectați de acest iureș și au fost „înecați în mare”. (1 Timotei 6: 9; Apoc. 20:13) În acea perioadă, mulți au auzit adevărul, s-au bucurat mult timp și au cântat cu bucurie pentru Domnul. După aceea, dorința de bogăție materială și ușurința pe care o aduce ea a permis să răcească zelul unora din adevăr și să facă ca mâna lor să slăbească și limbile lor să rămână tăcute.

Se apropia timpul ca Domnul să apară la templul său pentru judecată, iar celor din biserică care îndeplinesc condiția descrisă de Sardes le este adresat: „Știi faptele tale, că ai numele că trăiești și ești mort.” Altfel spus, ei au avut niște lucrări, dar fără o credință reală. O credință, fără fapte, este moartă; și lucrările fără o credință provocată de iubire, sunt de asemenea fără valoare. - Iac. 2: 26. (36)

Pavel le spune celor care acordă o deosebită recunoaștere și onoare oamenilor că sunt minți carnale. (Romani 8: 6, 1 Corinteni 3: 3, 4) În perioada menționată, mulți au pretins că cred adevărul și l-au acceptat drept „cea mai bună religie de acum”. Le plăceau mai ales trăsăturile sociale de a fi cu „adevăratul popor.” Ei au participat la întâlniri și convenții; au părut pioși și sfinți; au susținut că dezvoltă un caracter dulce și frumos; să fie văzuți la întâlniri proeminente, iubind să întrețină discursurile favorite și să se bucure de un loc proeminent în cadrul întâlnirilor publice; au distribuit unele tractate; au făcut unele contribuții la fondurile necesare; au făcut oarecum o prezentare a bogăției lor materiale, care trebuia să le dea o poziție mai bună decât „turma de rând” și le-au plăcut să acționeze ca sateliți ai celor mai proeminenți dintre bătrâni și lideri. Când trebuia să se facă vreun serviciu în care ei trebuia să fie în lumina reflectoarelor, aceștia îl căutau cu atâta dorință. Dar când urma să fie suportat focul luptei, ei nu erau acolo. Ei nu erau dispuși să spună adevărul în mod clar cu privire la organizația lui Satan, temându-se că ar putea să jignească pe cineva sau să devină ridicoli. Împărăția nu era pentru ei problema reală. Că o astfel de condiție a existat în biserică în ultimii cincizeci de ani, nimeni familiarizat cu faptele nu are nici cea mai mică îndoială. Prin urmare, Domnul a spus prin intermediul Mesagerului: „Căci n-am găsit lucrările tale desăvârșite.” - Vs. 2, Diag.

Aceștia au fost descriși ca ținând la adevărurile fundamentale, dar această credință nu putea supraviețui fără activitate. De aceea Domnul le-a spus: „Fii veghetor și întărește lucrurile care rămân, care sunt gata să moară”. Ne reușind să împlinescă „serviciul rațional” (Romani 12: 1), care nefiind o sfințenie exterioară sau care strălucește printre oameni, au fost pe punctul de a muri și trebuiau să se trezească la privilegiile lor. Domnul continuă: „Adu-ți aminte prin urmare de cum tu ai primit și ai auzit; și ține tare, și schimbă-ți cursul tău de acțiune. Să-ți pară rău pentru acțiunea pe care ai luat-o și devino activ” ar fi sensul adevărat. „Fiindcă întristarea evlavioasă lucrează pocăință până la salvare, de care nu este a te pocăi; dar întristarea lumii înseamnă moarte.” (2 Cor. 7:10) Nereușind să asculte acest mesaj, primirea grației lui Dumnezeu (adică „serviciul împăcării”) ar fi în zadar. (2 Corinteni 5: 18-6: 3) Atunci Domnul le-a spus că ei vor eșua să vadă că el va veni la templul său neobservat de ei și că ei vor fi prinși în cursă de aceea la care egoismul lor ține

(Luca 21,34,35) Că unii în această stare se vor trezi și se vor înviora, este clar indicat de faptul că Domnul i-a avertizat, ca să aibă posibilitatea ca să facă așa.

Printre aceștia se aflau aceia care se aflau într-o condiție oarecum asemănătoare, cărora el le spune: „Ai câteva nume chiar în Sardes, care nu și-au mândrit hainele; și vor umbla cu mine în alb, pentru că sunt demni.” (Vs. 4) Astfel, ei se păstrează nepătați de lume refuzând să fie identificați cu lumea și urându-și chiar și propriile lor slăbiciuni carnale. (Iacov 1: 27, Iuda 23) Este clar că promisiunile sunt că cei care se vor reforma și se vor dedica Domnului, el va face ca să fie identificați cu El și „vor umbla cu El în alb”, ceea ce ar însemna că ei vor deveni demni de vocația lor și vor primi aprobarea lui. - Ef. 4: 1.

După aceea le este spus că biruitorii vor fi îmbrăcați în haine albe și numele lor nu va fi șters din cartea vieții. (Vs. 5) În mod evident aceasta înseamnă că ei vor primi aprobarea Domnului și că el îi va înscrie printre cei aprobați. De asemenea, el spune că: „voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui meu și înaintea îngerilor săi,” care ar fi o dovadă suplimentară a aprobării sale și a recunoașterii sale înaintea îngerilor săi și înaintea lui Iehova că sunt membri ai familiei sale. Prin urmare, toți din 'grupa Sardes' care au spiritul lui Iehova să audă și să ia aminte. (Luca 12: 8) Domnul este la templul său și chiar și astăzi pot exista unii în această stare, care ar putea fi în totalitate restabiliți la Domnul.

FILADELFIA

Fiul iubit al lui Iehova și Marele Preot, adresându-se bisericii din Filadelfia, este descris ca fiind „Cel sfânt și cel adevărat și cel care are cheia lui David” și este îmbrăcat cu toată puterea și autoritatea pentru a fonda Împărăția. (Rev. 3: 7-13) Când începe să-și exercite autoritatea regală, nimic nu-l poate opri; și când îl leagă pe Satan și organizația sa, niciodată nu mai poate fi adusă în existență. - Ps. 110: 2-6.

„Filadelfia” înseamnă „iubire frățească” și înseamnă, prin urmare, dragostea lui Cristos, care ține împreună pe frații în Cristos și este cauza care acționează în devotamentul lor neegoist și servirea lui Iehova. (2 Corinteni 5: 14-19) Aceia care au o astfel de iubire îndeplinesc cu bucurie serviciul lor al împăcării, încredințat de Iehova.

În perioada de timp de la începutul celei de-a doua prezențe a lui Cristos până acum, au existat unii dintre cei consacrați care au depus cele mai bune eforturi pentru a servi lui Dumnezeu ca martori ai săi. Adevărat, unii au început în acest fel și au devenit „obosiți în facerea binelui” și au căzut pe drum, însă au fost aceia care au purtat tot timpul focul luptei și încântați să facă lucrarea care le-a fost încredințată. Ei nu au căutat aprobarea oamenilor din biserică sau din afara ei. Aceștia au fost ținte pentru mulți care au pretins că sunt urmași ai lui

Cristos și care, de fapt, s-au ocupat de lucrarea Diavolului de rănire a lucrătorilor credincioși. Ei au lucrat, nu numai la timp, ci și ne la timp, întotdeauna pregătiți și nerăbdători să facă cu puterea lor ceea ce mâinile lor au găsit de făcut, ca numele Domnului să poată fi înălțat. Limbajul lui Isus arată că eforturile lor i-au fost plăcute atunci când a spus: „Eu cunosc faptele tale”. (Vs. 8) Aceasta este echivalent cu a spune: „Ai fost credincios potrivit înzestrărilor tale”. El ia notă de faptul că au urmat pe urmele lui și nu s-au abătut să declare adevărul și că au avut și și-au manifestat spiritul iubirii.

Apoi le spune că ei i-au păzit Cuvântul și nu i-au negat numele; că există un serviciu de făcut; că au o mică putere să-l facă și că le-a pus o ușă deschisă și nici un om nu o poate închide. Ușa menționată aici nu este o cale de intrare în cer și nici în împărăție, dar în mod evident înseamnă o oportunitate de a face o anumite lucrare în a lua parte în interesele Împărăției de aici pe pământ. Timpul pare să fie cu puțin înainte ca Domnul să apară la templul său pentru judecată, pentru că spune: „Iată, Eu vin repede, ține tare la ce ai ca nimeni să nu-ți ia coroana.” Pierderea coroanei sau a oportunității de a fi încoronat ar avea loc la judecată. Judecata de la templu fiind nefavorabilă, și interesele Împărăției ar fi prin urmare îndepărtate de la cei necredincioși și vor fi date celor credincioși. Domnul, prin parabola „talanților”, a arătat că, atunci când va judeca casa lui la venirea la templul său, ar găsi o clasă care îi fusese dedicată cu credincioșie și că acest lucru ar fi binecuvântat în special de el. (Matei 24:46) La acea audiere el va spune credincioșilor: „Tu ai fost credincios peste puține lucruri, te voi face să conduci peste multe lucruri”. - Matei 25:21.

El a mai arătat că, la acea judecată, unii vor pierde ocazia lor pentru orice alt serviciu pentru Domnul; prin urmare, oportunitatea lor pentru coroana vieții va dispărea. (Matei 25:28) Cei care au ținut tare la ceea ce au avut până la venirea Domnului la templul său și care au primit aprobarea Domnului și care au continuat să servească cu credincioșie prin necaz și, fiind vorbiți de rău și rău tratați, însă totuși au făcut cu bucurie voia lui Dumnezeu și care continuă astfel până la moarte, vor primi coroana vieții. (Revelația 2:10) Dar este evident că nici unul nu poate spera să primească coroana vieții, care s-ar întoarce înapoi sau care eșuează, sau refuză să se folosească de ocazia de a servi Domnului în timp ce el vine.

„Filadelfia” descrie acea condiție a celor din biserică care sunt hotărâți ca nimic „să nu-i îndepărteze de dragostea lui Dumnezeu care este în Cristos Isus Domnul nostru”. (Romani 8: 36-39) Venind la templul său, Domnul a spus astfel: „Iată, am pus înaintea ta o ușă deschisă și nimeni nu o poate închide.” Indiferent de orice opoziție pe care Satan și agenții săi o pun, acea ușă trebuie să rămână deschisă și serviciul de mărturie a numelui lui Iehova va continua până la capăt. Pare a fi bine pentru cei care se opun lucrării serviciului să

observe că lucrarea Domnului va merge mai departe și că opoziția lor nu o poate împiedica. Cei care-l iubesc cu adevărat pe Dumnezeu au privilegiul de a face acea lucrare și pot fi siguri de asta atâta timp cât sunt credincioși. Fie ca cei credincioși să fie curajoși și să se bucure.

Cu siguranță, înainte de venirea Domnului la templul său, erau mulți în adunările bisericii care pretindeau că servesc lui Dumnezeu și dau laudă numelui său și numelui iubitului său Fiu și care, prin urmare, pretind că sunt iudei. Cuvântul evreu sau iudeu înseamnă „a da laudă lui Dumnezeu”. Domnul știa că pretențiile lor au fost false, că nu-l iubeau cu adevărat pe Dumnezeu și pe Cristos; erau egoiști; și de aceea Domnul îi numește „mincinoși”. Ei erau în biserică, dar nu sunt descriși ca cei din Filadelfia. Aceștia au fost descriși mai înainte aici.

În timp ce, cei descriși ca cei din Filadelfia, încearcă cu credincioșie să facă lucrarea lui Dumnezeu, alții care pretind că sunt consacrați Domnului, se întovărășesc cu dușmanul ca să provoace fraților lor suferință, durere corporală, nedreptate și chiar întemnițarea. În 1917, o mare încercare a venit asupra bisericii, dar prin harul lui Dumnezeu, unii dintre cei persecutați au rămas statornici și și-au păstrat integritatea. În lumina acestor fapte recunoscute, observați cuvintele lui Isus: „Iată, voi face să vină din sinagoga lui Satan pe cei care spun că sunt iudei dar nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină și să se închine înaintea picioarelor tale și să știe că te-am iubit. (Vs. 9) Domnul își va face cunoscut dragostea față de cei care rămân credincioși și statornici în numele Său. Chiar și fățarnicii vor vedea acest lucru înainte de sfârșit.

Aproape de timpul venirii Domnului la templul său, a venit peste „întreaga lume” o oră de mare ispită sau încercare și mulți au căzut de la Dumnezeu și de la adevărul Său. Fiind izgonit din cer, Satan se grăbește să se pregătească pentru lupta finală de pe pământ. Fiecare mijloc cunoscut de el este pus în acțiune, pentru a-i întoarce oamenii departe de Iehova Dumnezeu. Biserica denominațională a căzut complet. Mulți care au părăsit bisericile și au fost aduși la cunoștința adevărului au devenit orbi, astfel încât ei nu au putut vedea că Satan are o organizație. Ei au ridiculizat tot ceea ce s-a spus despre organizația lui Satan, s-au opus lucrării Domnului, s-au întors și au mers în lume. Numai o rămășiță a celor care au fost luminați de adevăr au rămas fermi, iar acestei mici grupe Domnul îi încredințează „mărturia lui Isus Cristos”. - Apoc. 12:17.

Când Domnul a venit la templul său, el i-a găsit pe aceștia care au încercat cu răbdare să-l servească. Promisiunea pentru cei care au rămas fermi și neclintiți este: „Te voi păzi de ora încercării, deoarece tu ai păzit cuvintele mele despre răbdare.” (Vs.10) Răbdare înseamnă constanță și perseverență în îndeplinirea datoriei în mijlocul persecuției și opoziției, cel care se bucură astfel

cu bucurie în faptul că știe că face voia lui Dumnezeu; și de aceea se bucură chiar și în necazuri. Isus a fost răbdător în devotamentul și serviciului lui și a lăsat un exemplu pentru adevărații săi adepți. (Evrei 12: 2, 3) Cuvântul Lui față de ei a fost și este: „Prin răbdarea voastră vă veți mântui sufletele voastre”. „Cel ce va îndura până la sfârșit, acela va fi mântuit”. „Veți avea necazuri în lume, dar fiți curajoși, eu am biruit lumea.” (Luca 21:19; Matei 24:13; Ioan 16:33) „Dacă noi suferim, vom domni și noi cu el”. (2 Timotei 2:12) În „ora de încercare”, Domnul a vărsat spiritul său asupra poporului său, i-a făcut servii săi și ia adus în locul secret al organizației sale, făcând promisiunea că cei care rămân acolo vor fi în siguranță. „Căci pe muntele Sionului și la Ierusalim va fi eliberarea, așa cum a spus Domnul”. - Ioel 2: 32.

Lumina Domnului luminează din templul său și iluminează pe cei din clasa templului, descoperindu-le ușa deschisă care nu poate fi închisă, iar ei intră cu bucurie și îi servesc cu bucurie din inimă. El îi păzește pe ai săi din Sion, oferindu-le posibilitatea de a declara numele lui Iehova și Împărăția sa. Dumnezeu pune mesajul în gura acestor persoane și le trimite ca martori, ca să-i cânte laudele. Toți cei declarați din așa-numita Creștinătate, s-au aliat cu organizația Diavolului în această oră a mării încercări. Dar rămășița rămâne fermă și statornică. Nu prin puterea lor stau, ci prin harul Său. Ei continuă să fie credincioși în devotamentul față de el.

Când este aproape ora pentru ca Domnul să apară la templul său, el spune celor care îl iubesc pe el în cel mai înalt grad: „Pe cel ce învinge îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului meu și nu va mai ieși afară niciodată; și pe el voi scrie numele Dumnezeului meu și numele cetății Dumnezeului meu, care este noul Ierusalim, care coboară din cer de la Dumnezeul meu; și voi scrie pe el noul meu nume.” (Revelația. 3:12) Aceia care sunt constrânși de dragostea lui Cristos și care, prin urmare, sunt total devotați lui Dumnezeu și serviciului său și astfel continuă până la sfârșit, vor fi binecuvântați pentru totdeauna. Toată biserica care are o ureche de auzit este chemată să audă ceea ce spiritul lui Dumnezeu prin Cristos vorbește acum poporului său, iar cei care aud și ascultă vor primi denumirea preoției lui Melhisedec și vor fi veșnic în organizația binecuvântată a lui Iehova.

LAODICEA

Calea înaintea lui Iehova a fost pregătită și Domnul Isus a venit la templul său pentru judecată când se aplică mesajul adresat bisericii din Laodicea. (Revelația 3: 14-22) Acea primă lucrare a Domnului de a se răfui cu servii săi este arătată din Scripturi. (Psalmul 11: 4, 5, Matei 3: 1-4, Matei 25: 14-29) Acest lucru este demonstrat și de faptul că mesajul este adresat îngerului bisericii din

Laodicea. Cuvântul „Laodicea” înseamnă „judecata poporului”. Scripturile declară în mod expres că judecata trebuie să înceapă la casa lui Dumnezeu. (1 Petru 4:17) La ușa acestei case Isus stă în picioare și bate și spune: „dacă aude cineva [ascultă] vocea mea și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu mine.” (Vs.20) Această vorbire arată că el este la templu, sau la casa Domnului.

Isus este descris în acest mesaj ca fiind „martorul credincios și adevărat”; și acum a venit să-i stimuleze pe cei din legământul cu el despre importanța de a fi martori ai lui Iehova și el încredințează la cei aprobați mărturia pe care Dumnezeu ia dat-o, iar acestora le este poruncit să meargă ca martori ai lui Dumnezeu. Isus este Capul clasei martorilor, și toți cei care vor primi aprobarea lui Dumnezeu trebuie să urmeze exemplul său. Alte scripturi arată că, odată ce Domnul vine în templul său, poporul de legământ al lui Dumnezeu era somnoros și nu trăiau la înălțimea privilegiilor lor ca martori ai Domnului și, prin urmare, era supărat pe ei. (Isaia 12: 1) Ei fiind treziți și buzele lor curățate cu cărbunele din foc reprezintă o altă dovadă că vina a fost asupra lor în legătură cu lucrarea de mărturie. - Isa. 6: 5-8.

Apare o conversație între Iehova și Principalul său Executor și un apel este făcut: „Cine va fi trimis în calitate de martor?” Cei zeloși și credincioși din biserică răspund invitației Domnului și spun: „Iată-mă, trimite-mă”; și Domnul îi trimite ca martori ai lui. (Isaia 6: 8, 9; 43: 10-12) În același timp sunt și alții în legământ și în biserică, care sunt căscați și somnoroși și se întind pe ei înșiși și au o dorință pentru somn și liniște. Către aceștia, Domnul prin îngerii Săi spune: „Știu faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte; aș dori să fi fost rece, sau fierbinte.” - Apoc. 3:15.

Timpul sosirii Domnului la templul său, când el a început să se socotească cu servii săi, căroră le-a încredințat interesele împărăției, este ilustrat de parabola talantului. La scurt timp după acel timp, a existat o a doua revărsare a spiritului sfânt asupra poporului de legământ al lui Dumnezeu, indiferent de sex sau condiție anterioară de serviciu, așa cum a fost prezis de profetul Ioel și de apostolul Petru. (Ioel 2: 28-30; Faptele Apostolilor 2: 16-21) După aceea cei curajoși, activi și în alertă, reprezentați drept „oameni tineri” au început să „vadă viziuni”, adică să aibă o înțelegere mai clară a adevărului. Ei au devenit zeloși și activi prin ascultare de poruncile Domnului. În același timp, în biserică era o altă clasă, înfățișată ca „bătrâni adormiți și visători”, fiindcă erau apatici și inactivi, cu puțin zel sau fără zel pentru Domnul. Ei visau timpul bun și liniștit pe care l-ar fi avut atunci când ar fi fost luați în ceruri și se supuneau mâncării spirituale primite cu ani înainte. Ei nu au avut o viziune clară a adevărului din timpul deschiderii templului, așa cum cei zeloși pentru Domnului au avut. (Revelația 11:19) Acești visători au pretins că fac o lucrare, dar nu au făcut-o așa cum a poruncit Dumnezeu. Ei nu au văzut și niciodată nu au apreciat

distincția clară între organizația lui Satan și organizația lui Dumnezeu și, prin urmare, refuză să nu spună nimic despre organizația lui Satan și neglijează în a fi martori zeloși pentru Domnul. Lucrările lor constau în meditație, participarea la unele studii de clasă și din nou în chestiunile pe care Domnul le-a dat bisericii cu ani în urmă și făcând ceea ce ei spun că este dezvoltarea harurilor și a roadelor spiritului și a unui caracter frumos. Ei nu înțeleg sau nu-și dau seama că rodul spiritului este dragostea, ceea ce înseamnă un devotament nemaiîntâlnit pentru Dumnezeu și în consecință o activitate în serviciul lui. Ei nu reușesc să vadă că rodul spiritului se poate manifesta numai făcând cu bucurie voința lui Dumnezeu în ascultarea de poruncile Lui. (Matei 7:20, 21; 1 Ioan 5: 3) Ei nu l-au negat pe Domnul, de aceea nu s-au răcit în întregime. Deoarece Isus îi iubește pe cei din legământul prin sacrificiu, îi mustră și îi avertizează pe cei călduți despre necesitatea schimbării cursului de acțiune, devenind serioși și zeloși în serviciul Domnului. - Vs. 19.

Lucrarea bisericii prefigurată prin profetul Elisei a început la scurt timp după venirea Domnului la templul său. Aceasta a fost și este o campanie viguroasă, serioasă și zeloasă desfășurată de poporul credincios al lui Dumnezeu ca martori ai numelui și scopului lui Iehova. A face această lucrare, este necesar a vedea și a expune organizația lui Satan și a vedea și a aprecia organizația lui Dumnezeu și a mări numele lui Iehova. Cei zeloși, sau „fierbinți” fac acest lucru și continuă o asemenea lucrare cu bucurie. Zel înseamnă căldură; iar cei zeloși și serioși sunt, prin urmare, descriși ca fiind fierbinți, în timp ce ceilalți sunt călduți. Este totuși bine cunoscut faptul că, de la venirea Domnului la templul său în 1918, au existat în biserică un număr mare de persoane care au participat la congrese și întâlniri, dar care nu au fost activi, și mulți care în esență au spus aceasta: „Toată lumina asupra Cuvântului lui Dumnezeu a fost publicată înainte de 1917; avem acel adevăr și vom continua să ne hrănim și să medităm asupra lui; Domnul a numit un singur om drept „servul său credincios și înțelept” și chiar dacă a plecat de pe pământ, face încă lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și este la conducerea bisericii sale, iar între timp noi suntem cei favorizați de Dumnezeu și având aceste lucruri ne bucurăm de bogățiile mari de hrană și de meditația asupra a ceea ce s-a scris înainte de 1916; am dezvoltat caractere dulci și frumoase; avem un trecut zelos pentru Domnul și ne bazăm pe bogățiile noastre câștigate, de aceea nu avem nevoie de nimic decât să ne odihnim pe lauri și să așteptăm să fim luați în glorie. Nu există niciun motiv pentru care ar trebui să aducem ocară pe noi înșine mergând din casă încasă; spunând oamenilor despre organizația lui Satan și a lui Dumnezeu. Suntem cu adevărat mai buni decât alții. Lăsați-i pe ei să facă aceasta.’ Așa cum a prezis Dumnezeu, aceștia ar spune: „Sunt mai sfânt decât tine”. (Isaia 65: 5) Cele de mai sus descriu destul de bine condiția care a existat

în biserică mai ales după 1917 și într-un grad mai pronunțat de la și după 1918. Prin urmare, mesajul pe care Domnul îl trimite către aceștia este: „Pentru că spui: Sunt bogat și îmbelșugat cu bunuri și nu am nevoie de nimic; și nu știi că ești nenorocit și mizerabil și sărac și orb și gol.” - Vs. 17.

Fiind orbi din cauza lipsei lor de entuziasm și a lipsei adevăratei iubiri față de Dumnezeu, ei nu pot vedea împlinirea profeției lui Dumnezeu și desfășurarea scopurilor sale și nu au viziune despre viitor. (2 Petru 1: 2-9, RV.) Ei sunt descriși ca fiind goi. Legea lui Dumnezeu a interzis goliciunea. Hainele purtate l-au identificat pe purtătorul lor drept un serv al lui Dumnezeu dacă el ar fi păstrat acel loc. (Exod 20:26; 28:42, 43) „Unde nu este viziune, oamenii sunt goi”. (Prov. 29:18, margine) Fără înțelegerea adevărului prezent, ei se expun ca fiind dezbrăcați înaintea Domnului și a celor care au spiritul său. Evident, Isus s-a referit la indiferența serviciului lor în momentul în care a venit în templul său, când a spus: „Iată, eu vin ca un hoț. Binecuvântat este cel ce veghează și își păzește hainele, ca nu cumva să umble gol și ei să privească rușinea lui.” (Revelația 16:15) Cei aprobați care au hainele mântuirii sunt, de asemenea, sub roba dreptății, având hainele de nuntă și astfel se identifică cu Domnul și cu serviciul lui. Ei intră în bucuria Domnului și participă cu bucurie la serviciu.

Cum diferă cei călduți! Sunt săraci și mizerabili, prin urmare penibili și nefericiți; pentru că ei nu au bucurie în Domnul, ei nu înțeleg ce este bucuria Domnului și nu au o apreciere a Împărăției. Gândindu-se că sunt bogați, ei sunt, de fapt, săraci, pentru că nu cunosc valoarea bogățiilor adevărate pe care nu le posedă. În această zi niciunul care încearcă să evite ocările lui Cristos nu poate fi bogat în Domnul. „Ocara lui Cristos este mai mare decât toate bogățiile lumii”. (Evrei 11:26) „Un nume bun (cu Iehova) este mai de ales decât mari bogății (ale lumii) și favoarea binevoitoare (cu Dumnezeu) mai bună decât aurul și argintul”. (Proverbe 22: 1) Un nume bun cu Domnul și favoarea sa poate fi făcut numai prin a-i face voia lui exprimată, iar cei care îl iubesc vor face acest lucru. (Matei 24:13; 1 Ioan 5: 3; Ioan 14: 21-23) Cei care suferă dispreț, necaz, sărăcie și ocară ca să fie martori pentru numele lui Dumnezeu și Împărăția lui, sunt bogați, după cum a spus Isus adunării din Smirna. - Apoc. 2: 9.

„Laodicea” descrie o condiție din biserică a unui număr care dorește să evite ocările care cad pe martorii credincioși ai Domnului. Ne făcând voia Domnului, conform cu porunca Lui, ei au o reputație rea la el și nu au un nume bun, iar din acest motiv sunt săraci și orbi, nenorociți, mizerabili și goi.

Cei călduți care pretind că au primit tot adevărul înainte de 1917 nu reușesc să discearnă cele două mari organizații, a lui Satan pe de o parte și a lui Iehova pe de altă parte. Ei au urmat cursul de a vorbi calm cu privire la cler și alte părți ale organizației Diavolului. Ei evită, în special, să nu spună nimic

împotriva Marelui Comerț asupritor, a militarismului și a altor părți ale organizației Diavolului care asupresc oamenii. Ei preferă să urmeze (50) cursul celei mai mici opoziții, pentru ca ei să nu primească nici un fel de ocări, ci mai degrabă să aibă aprobarea oamenilor lumii. Dumnezeu a precizat această condiție în înregistrarea sa despre Efraim, care sa amestecat cu organizația Diavolului și despre care este scris: „Efraim s-a alipit de idoli.” După aceea Efraim este asemănat cu turtă o pe jumătate coaptă sau crudă și care spune: „Am devenit bogat”. - Osea. 4: 17; 7: 8; 12: 8.

Domnul i-a suferit îndelung pe aceștia, dar îi avertizează corect și le spune: „pentru că nu ești nici rece nici fierbinte, te voi vărsa [literalmente, vomita] din gura mea [ca un lucru detestabil]”. - Vs. 16.

Domnul dă sfaturi acestor persoane, evident pentru scopul și beneficiul trezirii unora dintre cei călduți încât ei să poată să se pocăiască și să devină zeloși și în rânduri pentru Împărăție. El le spune că calea pentru ei să se îmbogățească este să meargă și să cumpere de la el aur încercat în foc și haine albe, ca să poată fi îmbrăcați, să obțină un unguent și să-și ungă ochii ca ei să poată vedea. (Vs. 18) Astfel, el le arată că bogățiile adevărate în Cristos vin la cei care, de fapt, trec prin încercările de foc și primesc ocările care rezultă din serviciul credincios pentru Dumnezeu. Ocările care au căzut asupra lui Dumnezeu și asupra lui Cristos Isus trebuie în mod necesar să cadă asupra tuturor celor care primesc aprobarea Domnului. (Romani 15: 3) „Când mă va încerca, voi ieși ca aurul”. - Iov 23:10.

„Haina albă” îl identifică pe purtător ca fiind unul dintre cei aprobați de Domnul, iar acesta o cumpără prin devotament credincios față de Domnul și servindu-i lui. „Alifia pentru ochi”, unguent pentru ochi, înseamnă în mod evident spiritul Domnului, care este un devotament neegoist față de Dumnezeu, manifestându-se prin ascultare bucură în păzirea sau în a împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. „Porunca Domnului este curată, luminează ochii”. (Psalmi 19: 8) „Deschide-mi ochii, ca să văd lucruri minunate din Legea Ta.” (Psalmul 119: 18) Cei care își deschid ochii văd viziuni, chiar așa cum a prezis profetul. Adică, ei discern adevărul acum, care trebuie să fie înțeles. (Ioel 2: 28, 29) „Ochii tăi îl vor vedea Împărat în frumusețea lui”. (Isaia 33:17) Astfel, cu ochii deschiși, văd că a venit Împărăția. Ei văd că „Piatra”, care este Regele uns al lui Dumnezeu, a devenit unghiul, Piatră pe care ceilalți au respins-o; și se bucură să spună: „Aceasta este lucrarea Domnului, și este minunat în ochii noștrii. Aceasta este ziua pe care Domnul a făcut-o; ne vom bucura și ne vom veseli în ea.” (Psalmul 118: 23, 24) Celor credincioși din Laodicea, Isus le permite să se împărtășească din masa lui a bucuriei. A venit timpul ca să se justifice numele Tatălui și el îi invită pe aceia care îl iubesc cu adevărat și care

au dovedit-o să intre în bucuria sa. Serviciul Împărăției este acum hrană și băutură pentru astfel de credincioși.

Cei care refuză sau nu reușesc să asculte avertismentul care le-a fost dat trebuie în mod necesar să fie înlăturați sau vărsați afară, iar după aceea ei devin membri ai clasei „servului rău.”

Ora marii încercări este acum peste lume, însă Isus îi încurajează pe cei care sunt cu el spunându-le: „Eu am biruit lumea, fiți curajoși acum.” Iar credincioșilor biruitori le voi da să stea cu mine pe scaunul meu de domnie, așa cum am fost așezat pe Tronul Meu cu [sau de] Tatăl Meu”. Iehova la așezat pe tronul său pe Fiul său preaiubit în anul 1914. (Psalmul 2: 6) Cei din templu, care continuă să fie credincioși și devotați Domnului Dumnezeu și de partea Lui (52) până la sfârșitul căii, se vor împărtăși cu Cristos Isus pe tronul său. Toți cei ce au făcut un legământ cu Domnul, aud spiritul lui Iehova, care le vorbește prin Regele Său uns. Ei vor cei fi zeloși și plini de râvnă care îl iubesc pe Dumnezeu în în cel mai înalt grad, care vor răspunde cu bucurie la poruncile sale, vor continua cu credincioșie în serviciul lui chiar până la moarte și le va fi îngăduit să stea cu Domnul pe tronul Său.

Rezumând capitolele 1-3 din Revelația: Îl vedem pe Isus Cristos, Funcționarul principal al lui Iehova Dumnezeu, trimițând un mesaj de la Iehova, prin îngerul Său, către cei care au făcut un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu; acel mesaj este transmis în propriul mod plăcut al lui Dumnezeu în perioada de timp în care calea este pregătită înaintea Domnului și înainte ca „Mesagerul legământului” să vină la templul său; că mesajul este trimis prin îngerii săi, iar îngerii nu sunt oameni, ci „îngerii sfinți ai lui Dumnezeu” sub porunca și îndrumarea lui Cristos Isus și, prin urmare, sunt îngerii lui care îl însoțesc în calitate de asistenți... atunci când vine la templul său pentru judecată; că mesajul este trimis lui Ioan, servul lui Dumnezeu, reprezentând clasa servului de pe pământ în perioada de „pregătire a căii înaintea Domnului”; și că mesajul nu putea fi înțeles până când Domnul nu a venit la templul său și templul este deschis (Revelația 11:19); și că prin urmare, în timp ce unii din biserică sunt încă pe pământ, mesajul trebuie să fie înțeles și publicat (Revelația 1:11) iar cei care aud și ascultă vor fi foarte binecuvântați cu o lumină crescândă de la Iehova, și văzând creșterea ei minunată continuă să caute marile bogății ale înțelepciunii și cunoștinței din templul său.

CAPITOLUL II

TEMPLUL LUI (REVELAȚIA, CAPITOLELE 4 ȘI 5)

IEHOVA, Cel Suprem, Regele veșniciei, a început să fie stimat de biserică după venirea Domnului la templul său. Atunci cei credincioși au început să vadă că perioada de „pregătire a căii înaintea lui Iehova” datează din 1879 până în 1918; că Domnul a venit la templul său în 1918, după ce l-a aruncat pe Satan din cer, iar de la și după acel timp, până la Armagedon este „ziua pregătirii sale”. (Nah. 2: 3) Pentru că el domnește prin iubitul său, „Prinț al vieții”, Iehova este într-adevăr Împărăția. Capitolul patru din Revelația oferă o ilustrație a lui Iehova la templul său. Capitolul cinci îl ilustrează pe reprezentantul său glorios. Înregistrările Bibliei de aici ar trebui citite cu atenție. Ilustrațiile descoperite sunt sublimă și palpitante. Faptele care au avut loc de fapt din 1914 se potrivesc îndeplinirii acestei profeții.

Clasa servului credincios este rămășița și este reprezentată prin credinciosul Ioan. El a privit și „iată, o ușă a fost deschisă în ceruri” și el aude o invitație de „urcă-te aici.” (Vs. 1) Aceasta indică faptul că a sosit timpul să avem o viziune clară a lucrurilor spirituale. Ușa este calea de intrare sau de discernere a lucrurilor spirituale care trebuie înțelese. Cei care răspund la invitație au voie să intre în tărâmurile cerești și să primească cea mai glorioasă vedere cerească, adică să îl discearnă pe Iehova, marele Rege al veșniciei. Deschiderea ușii se sincronizează cu revărsarea spiritului sfânt asupra oricărei cărni, pentru că este scris că Dumnezeu ne-a descoperit aceste lucruri prin spiritul său, lucrurile adânci ale lui Dumnezeu și pe care le-a pregătit pentru cei care îl iubesc. (1 Corinteni 2: 9, 10) Aceste lucruri nu sunt văzute de ochii naturali, desigur, ci sunt percepute de cei care au spiritul Domnului Dumnezeu.

Ioan, reprezentând rămășița, aude o voce asemenea unei trâmbițe vorbind cu el. Un glas ca o trompetă tare a fost foarte potrivit pentru că lucruri mari urmau să se întâmple. Regele Veșnic urma să fie arătat credincioșilor săi mai clar decât înainte și ei urmau să vorbească mai mult cu privire la Împărăția sa. Evenimente de cea mai mare importanță trebuiau să aibă loc, de aceea suna trâmbița. „Pentru că Domnul cel preainalt este înfricoșător, un mare Împărat peste tot pământul. Dumnezeu s-a ridicat cu un strigăt, Domnul cu sunetul unei trâmbițe”. - Ps. 47: 2, 5; vezi de asemenea 1 Regi 1: 34; 1 Tes. 4:16.

Era vocea Domnului Isus, Marele Crainic sau Cuvânt al lui Iehova. Rămășiței, aici ilustrată de Ioan, i se spune: „Eu îți voi arăta ce trebuie să se întâmple după aceste lucruri”. (Vs. 1, Dia.) Imediat lucruri spirituale au început să fie descoperite și să fie văzute de rămășiță. Ușa de la templul lui Dumnezeu

fiindu-le deschisă, ei încep să aibă viziuni despre lucruri glorioase. Cineva își poate imagina că el este invitat să privească în templul cel mai superb și glorios care ar putea exista. El vede un tron așezat în cer și pe Cel ce șade pe tron. „Domnul și-a pregătit tronul în ceruri, și Împărăția lui stăpânește peste tot.” (Psalmul 103: 19) „Domnul este în templul Său sfânt, tronul Domnului este în ceruri; ochii lui privesc, pleoapele lui încearcă pe copiii oamenilor”. (Psalmul 11: 4) Ezechiel descrie de asemenea tronul deasupra întregii organizații divine. (Ezechiel 1: 26) Este tronul lui Iehova Cel Prea Înalt.

Cel de pe tron nu este ilustrat ca fiind asemenea fiului omului, dar este ilustrat ca cea mai prețioasă piatră de bijuterie, glorioasă în reflectarea luminii, transparentă, pură și fermă în dreptate. Aceasta este casa lui Dumnezeu, iar el este gloria acesteia și este cea care va fi văzută mai întâi. Organizația sa este descrisă ca „având gloria lui Dumnezeu: lumina ei era ca o piatră prețioasă, chiar ca o piatră de iasomie, limpede ca cristalul”. Apoi, lui Ioan îi apare „un curcubeu în jurul tronului”, care, conform legământului veșnic al lui Dumnezeu cu Noe, reprezintă sfințenia vieții și ilustrează viața lui Iehova deoarece el este „Cel care singurul are nemurirea, locuind în lumina de care nimeni nu se poate apropia”. (1 Timotei 6:16) Din această lumină glorioasă coboară ploaia de binecuvântări: „Ca înfățișarea curcubeului care este în nor în ziua cu ploaie, astfel era înfățișarea strălucirii de jur împrejur. Aceasta era înfățișarea asemănării gloriei Domnului.” (Ezechiel 1: 28) Frumusețea și gloria Împăratului veșnic au început să lumineze asupra celor din rămășiță numai după ce templul din cer a fost deschis pentru viziunea lor. Nici un om nu a avut nimic de-a face cu deschiderea acestui templu, nici cu a da o viziune creaturilor lui Dumnezeu. Totul a venit prin grația lui Dumnezeu prin Cristos Isus, Cel iubit.

Viziunea dezvăluie douăzeci și patru de locuri sau tronuri în jurul Tronului. Pe aceste douăzeci și patru de tronuri mai mici au fost așezați un număr similar de bătrâni care erau îmbrăcați în haine albe și aveau coroane de aur pe capete. Numărul fiind dublu față de „apostolii Mielului”, sugerează că aceștia nu numai că îi reprezentau cei doisprezece apostoli, dar i-au ilustrat toți credincioșii care au fost făcuți membri ai trupului lui Cristos. Aceștia sunt bătrânii cerești și, dacă nu ca vârstă, ei sunt marii tuturor creaturilor cerești, deoarece sunt membrii trupului lui Cristos. Numărul menționat i-ar reprezenta pe cei care au murit credincioși și care au fost înviați în glorie, precum și pe cei de pe pământ care continuă să fie credincioși, care sunt sub roba dreptății și în locul secret al Celui Preaînalt, despre care se spune că sunt „bucuroși în glorie” când Domnul este la templul său. (Psalmul 149: 5) Cei care sunt credincioși la apariția Păstorului principal, „primesc o cunună de glorie care nu se ofilește”. (1 Petru 5: 4; Revelația 3: 21) „Tu i-ai așezat o coroană de aur curat pe cap”. (Psalmul 21: 3) Nimeni nu poate lua coroana rămășiței

credincioase. Doar Domnul ar putea face asta. (Revelația 3: 11) Fiind „îmbrăcați cu haina albă” îi identifică ca fiind membri ai organizației glorioase a lui Iehova. Dumnezeu credincios „i-a înviat și i-a făcut să stea împreună în locuri cerești în Cristos Isus”. - Efeseni. 2: 6.

Înregistrarea spune după aceea că: „Și din tron ieșeau fulgere și tunete și voci.” Doar Dumnezeu poate face fulgere și tunete, iar aceasta este o dovadă în plus că tronul lui Dumnezeu este descris aici. (Iov 38:35; 40: 9; Ieremia 10:13; Psalmul 10: 1; Psalmii 18: 13) Glasurile care vorbesc din scaunul de domnie sunt cu siguranță mesaje oficiale, deoarece vin de la scaunul întregii autorități. „Cele șapte lămpi de foc” care ard în fața tronului ilustrează lumina divină dată de spiritul lui Iehova în folosul servului lui Dumnezeu. Așa cum „șapte” simbolizează desăvârșirea în cel privește pe Regele veșnic, sugestia este că Dumnezeu îi dă clasei sale a templului o viziune completă a scopurilor sale, așa cum Cuvântul său scris stabilește. „Cele șapte spirite” reprezintă puterea totală, nelimitată și infailibilă a lui Dumnezeu; iar „fulgerele sale” descoperă locurile întunecate ale organizației dușmane și luminează vorbirile ascunse din Cuvântului său, pe care credincioșii săi le pot vedea.

Continuând descrierea minunată este scris că o mare de sticlă la fel de limpede ca și cristalul era în fața tronului. Vasul din serviciul tabernacolului a fost făcut din oglinzi. În templul lui Solomon, vasul cel mare a fost numit „o mare turnată”. (1 Regi 7:23) Lucrurile legate de poporul tipic al lui Dumnezeu au prefigurat lucruri cerești mai mari. (Evrei 9: 1-9) „Marea era pentru ca preoții să se spele în ea”. (2 Cronici 4: 6) „Fiecare cuvânt al lui Dumnezeu este curat”. (Prov. 30: 5) Aspectul sticlos, de cristal al mării, în fața tronului, ilustrează puritatea Cuvântului lui Dumnezeu, și cât de limpede el, la timpul său potrivit, îl va arăta rămășiței sale credincioase din ordinul preoțesc.

„Cele șapte lămpi de foc” strălucitoare pe mare arată că numai acei „curățiți prin spălarea cu apa Cuvântului” sunt plăcuți lui Iehova (Efeseni 5:26). Aceștia după ce au primit, sau hrănit din Cuvântul Său și sau dedicat ei însuși în întregime pentru el, sunt sfinți. „Fără sfințenie [devotament pur, nefalsificat față de Dumnezeu] nimeni nu poate să-L vadă pe Domnul.” - Evrei, 12:14.

„Patru animale” sau creaturi vii (cei vii, Diaglott) sunt arătate în mijlocul și în jurul tronului. Acestea sunt separate de persoana lui Iehova și, prin urmare, nu ar ilustra calitățile sau atributele sale proprii. Isus este „în mijlocul tronului” cu Tatăl și, de asemenea, în mijlocul celor vii. (Revelația 5: 6) El este primul din organizația lui Dumnezeu, iar toate celelalte creaturi de acolo acționează în jurul tronului său. Cele patru creaturi vii, sau cei vii, reprezintă prin urmare un pătrat, sau deplinătatea organizației lui Dumnezeu. Acestea sunt „pline de ochi în față și în spate”, arătând că cei din organizația lui Dumnezeu sunt mereu

treji, privind către mâna sa, pentru ca ei să-i poată face voia, deci sunt ghidați de înțelepciunea divină. - Ps. 123: 1-3.

Descrierea celor patru creaturi vii, adică a organizației lui Dumnezeu, urmează. Primul este „ca un leu”, care denotă curajul și justiția regală. (Psalmul 89: 14) „Ai șezut pe tron, judecând drept.” (Psalmul 9: 4) Justiția deține locul de primă importanță. Aceasta a fost prevestită de Dumnezeu prin profetul său. (2 Samuel 17:10, 1 Regi 7: 29-36) Cea de-a doua creatură vie seamănă cu un „juncan”, (Diag.) sau cu un taur. În templul lui Solomon „marea” se odihnea pe doisprezece boi. „Taurul” înseamnă putere și vigoare. Simbolul pare să spună: „Puterea și vigoarea atotputernică sprijină organizația divină și Dumnezeu își va împlini scopurile alături de și prin intermediul organizației sale”.

Cea de-a treia persoană sau creatură a avut chipul unui bărbat, care înfățișează iubirea ca motiv. „Dumnezeu este iubire”, însă omul este descris ca fiind făcut după chipul lui Dumnezeu. Omul Cristos Isus a spus: „Cine M-a văzut pe Mine l-a văzut pe Tatăl”, pentru că era desăvârșit în dragoste. Fiecare acțiune din organizația lui Dumnezeu este determinată de iubire. Nimic altceva nu poate fi în armonie cu el sau plăcut lui. Prin urmare, arată că aceia care au privilegiul de a avea vreun rol în organizația sa trebuie să fie îndemnați în totalitate de ne egoism.

Cea de-a patra creatură vie sau animal era „asemenea vulturului care zboară”, descriind clarviziune, înălțare, înțelepciune și rapiditate în acțiune. „Mai iuți decât vulturii cerului.” (Plângeri 4:19) „Ele zboară departe, ca un vultur spre cer”. (Proverbe 23: 5) „Înțelepciunea este prea înaltă pentru un nebun”. (Proverbe 24: 7) Vulturul zboară în sus. Înțelepciunea nu este niciodată diminuată de vârstă. „Tinerețea ta este reînnoită ca vulturul”. (Psalmul 103: 5) Fiecare parte a organizației lui Dumnezeu este grăbită pentru a se supune poruncilor sale și este condusă de înțelepciunea divină.

Cele patru creaturi vii au avut fiecare șase aripi. Unul dintre profeți oferă o ilustrație a lui Iehova pe tronul său de judecată alături de și prin intermediul Fiul său preaiubit, Judecătorul, și oferă o descriere asemănătoare a serafimilor prezenți. (Isaia 6: 1-3) Cele trei perechi de aripi ar sugera că fiecărui posesor poate zbura și să ofere protecție în același timp, astfel că creaturile din organizația lui Dumnezeu se mișcă repede fără să obstrucționeze îndeplinirea scopurilor lui Iehova și în același timp, este asigurată o protecție totală pentru membrii organizației care se află pe pământ. Protecția, desigur, este asigurată de membrii invizibili ai organizației. Aceste creaturi nu se odihnesc niciodată, arătând că organizația lui Iehova este mereu vigilentă și în mișcare. Îngerii privesc continuu fața lui Iehova. (Matei 18: 10) Nici cei din organizație nu păstrează tăcerea pentru a nu deranja pacea vreuneia dintre organizațiile lui Satan. (Isaia 62: 6, 7) Continuă să cânte laudele numelui Regele veșnic,

spunând: „Sfânt, sfânt, sfânt, Doamne Dumnezeu Atotputernic, care a fost, care este și care va veni”. Ei anunță cele patru nume ale marelui Creator. Această viziune a început să fie primită de rămășiță numai după ce a fost admisă în templu. Profeția lui Isaia arată, de asemenea, că atunci când unele creaturi ale lui Dumnezeu de pe pământ încep să aibă viziunea și acceptă strigătul sfințeniei lui Iehova, este în ziua pregătirii pentru marea luptă. Este timpul când judecata Domnului este asupra templului. Apoi „cine este sfânt, să fie în continuare sfânt.”

Ioan anunță că atunci când „creaturile vii”, adică organizația activă a lui Dumnezeu, încep să cânte cântarea despre gloria și onoarea lui Iehova, cei douăzeci și patru de bătrâni, reprezentându-i pe cei 144000, inclusiv rămășița de pe pământ, „cad jos înaintea celui ce șade pe tron,... și își aruncă coroanele înaintea tronului”, recunoscând astfel cu respect supremația lui Iehova și că toată autoritatea, incluznd-o pe cea a fiecărui membru a organizației, vine de la Iehova. „Nu există putere decât de la Dumnezeu” și „capul lui Cristos este Dumnezeu” (Romani 13: 1, 1 Corinteni 11: 3); arătând astfel că fiecare din organizație recunoaște cu bucurie și respectă cu bunăvoință metoda lui Iehova de a-și îndeplini scopul său. Cei credincioșii cântă: „Tu ești vrednic, Doamne!” Nu că aceștia ar putea adăuga ceva la gloria și cinstea lui Iehova, dar prin aceasta ei recunosc că toată puterea și autoritatea, onoarea și bunătatea parvin de la Iehova. (Efeseni 3: 9) Ei spun: „Pentru că Tu ai creat toate lucrurile din cauza voinței tale”. (Roth.) Ce insultă și farsă uimitoare este doctrina evoluției pe care o predă clerul! Această doctrină este de la Diavol și dovedește că învățătorii aceștia sunt reprezentanții Diavolului. Aceia din organizația lui Dumnezeu sunt încântați de gloria și frumusețea descoperită din templul său și se bucură să cânte în mod continuu laudele Celui Prea Înalt. Viziunea din templu dezvăluie în continuare gloria lui Iehova.

RĂSCUMPĂRĂTOR ȘI REGE

Capitolul cinci din Revelația, analizat acum aici, este o viziune a Răscumpărătorului și a Regelui în templu, care începe să descopere scopurile lui Dumnezeu credincioșilor săi. Aceștia încep lucrarea lui Elisei, ca să-l anunțe pe Rege și Împărăția sa, ca să cânte laudele lui Iehova și a Regelui său întronat, cântec care este preluat după aceea de alții și continuă până când acesta umple întregul pământ. Citiți cu atenție capitolul cinci.

Viziunea îl arată pe Iehova așezat pe tronul său, iar în mâna sa dreaptă o carte scrisă în interiorul și dinafara ei și sigilată complet, care este reprezentată

de cele șapte peceti. După 1918, cei consacrați Domnului au început să-și dea seama că profețiile, și în special Revelația, trebuie în continuare înțelese corect; că, deși au existat multe eforturi cinstate pentru a clarifica misterele acesteia, aceste eforturi nu au reușit, în mod evident, pentru că nu era timpul potrivit al Domnului. Credincioșii au început să vadă că nici o profeție a lui Dumnezeu nu este dintr-o interpretare privată. - 2 Pet. 1:20.

„Mâna dreaptă” a lui Iehova trebuie să o facă ușor de înțeles la timpul potrivit al lui Dumnezeu. Era scris: „Închide cuvintele, și sigilează cartea, chiar până la timpul sfârșitului”; astfel însemnând că profețiile nu puteau fi înțelese înainte de timpul potrivit al lui Dumnezeu. - Dan. 12: 4, 9.

În timp ce Iehova este așezat pe tronul său, apare unul dintre îngerii săi puternici și cu voce tare se întrebă: „Cine este demn să deschidă cartea și să desfacă sigiliile ei?” (Vs. 2) Nu este deloc necesar să înțelegem că îngerul menționat aici este vreo agenție umană sau chiar ceea ce fusese deja scris în lege. Cu siguranță, îngerii sfinți ai lui Iehova Dumnezeu, care sunt sub comanda lui Cristos Isus și îl însoțesc în templul său ca adjuncții săi, sunt îmbrăcați cu puterea de a pune întrebări în mintea celor care sunt devotați lui Dumnezeu. Nu este necesar să știm cum se face acest lucru, dar nu poate exista nicio întrebare cu privire la puterea reprezentanților Domnului. Chiar și oamenii pot sugera gânduri altor oameni datorită condițiilor sau împrejurărilor. Desigur, reprezentanții Domnului au mult mai multă putere. Mulți din biserică, în special cei ilustrați prin condiția celor din Laodicea, au privit după mesagerul al șaptelea, crezând că el este un om, să interpreteze profeția, în special profeția lui Ezechiel și a Revelației; însă când acest lucru nu s-a materializat, mulți dintre ei au spus: „Nimeni nu poate clarifica înțelesul, pentru că Domnul a dat întregul adevăr pentru poporul său înainte de 1917”. După aceea, unii dintre ei au fost jigniți de modul Domnului de a-și face lucrarea și au căzut.

Înregistrarea divină arată că nimeni din ceruri sau de pe pământ nu a putut să deschidă cartea mică din mâna dreaptă a lui Iehova până la timpul potrivit. Aceasta este dovada că „acea carte” din viziune nu a însemnat și nu înseamnă literalmente Biblia tipărită, ci că aceasta înseamnă scopurile lui Dumnezeu, în care nu permite nimănui să privească până la timpul potrivit. Unele dintre aceste lucruri trebuiau să aștepte până când Mesagerul lui Dumnezeu va veni la templu și atunci numai lumina lui Iehova le va dezvălui.

Așa cum am văzut în acest tablou, Ioan spune: „Și eu am plâns mult, pentru că nimeni nu a fost găsit demn să deschidă cartea și să o citească”. Ioan l-a ilustrat aici pe poporul lui Dumnezeu de pe pământ. Când războiul mondial a încetat, organizația pământească a lui Dumnezeu părea să fie terminată, în ce privește activitatea ei pe pământ. Această activitate fost distrusă și cei care trebuiau să o facă au fost privați de libertate și oportunitatea de serviciu. Mulți

se mirau și întrebau: „Ce este acum?” Au existat câțiva care plângeau de fapt și cu adevărat. A fost o perioadă de timp în care biserica a fost înfricoșată și a așteptat. După aceea Domnul a dezvăluit poporului său că biserica sa de pe pământ făcea o lucrare pe care a făcut-o să fie prezisă de profetul Ilie; că această lucrare a fost făcută acum și trebuia urmată de o alta, care a fost ilustrată de profetul său Elisei. Cei credincioși din organizația Domnului au discernut acest lucru. Ei au văzut plecarea lui Ilie și mantaua căzând peste Elisei, așa că ei au transmis adevărul și altora pentru încurajarea lor, și în esență și-au spus unul altuia: „Nu plângeți, mai sunt multe de făcut. Nu vă întristați, pentru că bucuria Domnului este puterea voastră”. - Neemia 8:10. (Vezi *Turnul de Veghere*, 1924, pag. 104).

La 1 septembrie 1919, un congres al poporului Domnului s-a ținut la Cedar Point, Ohio. La acel congres, acea distincție dintre lucrarea lui Ilie și Elisei a bisericii s-a văzut și vestit. La un congres, în același loc în 1922, când a fost dezvăluit tabloul „Leului tribului lui Iuda [Regele uns al lui Dumnezeu] și atunci când o mulțime de urmași au strigat de bucurie ca răspuns la sloganul anunțat: „Vestiți pe Rege și Împărăția.” Ioan a auzit îngerul spunând: „Nu plânge; iată, Leul din tribul lui Iuda, Rădăcina lui David, a învins pentru a deschide cartea”. Domnul conduce cursul poporului său și aduce condiții care îl determină pe popor să susțină o anumită acțiune. Cu siguranță, îngerii Domnului erau prezenți la acel congres și, deși invizibili pentru toți ochii umani, puteau să dirijeze cursul congresului ca acesta să poată îndeplini scopul lui Iehova. Mai târziu, atenția poporului lui Dumnezeu (*Turnul de Veghere*, 1 octombrie 1923, p. 293) a fost atrasă înspre faptul că „uleiul” posedat de „fecioare” este un simbol al bucuriei și încântării. Plânsul poporului devotat al Domnului a încetat și ei au început să se bucure pentru că Dumnezeu le-a arătat favoarea și că încă mai trebuia să lucreze în onoarea și gloria numelui său.

La timpul potrivit al lui Dumnezeu și prin grația sa, atenția a fost atrasă la faptul că Națiunea sau Împărăția este născută; că a fost război în cer și Satan a fost aruncat afară; că Domnul a încredințat poporului său o mărturie; că Domnul a venit la templu pentru judecată; că roba dreptății este asigurată pentru poporul său și este dovada că Dumnezeu a scos un popor pentru numele său și l-a aprobat și că acum o mare mărturie trebuie să fie oferită ca să arate în continuare laudele sale. Domnul a folosit *Turnul de Veghere* pentru a anunța aceste adevăruri. Fără îndoială, el și-a folosit reprezentanții invizibili ca să aibă mult de-a face cu aceasta. Aceasta nu este ceea ce unii o pot considera drept spiritism, prin orice mijloace; dar înseamnă că Dumnezeu, în felul său bun, își poate îndruma poporul fără nicio comunicare audibilă cu ei. Cei care au văzut și au apreciat aceste adevăruri mari de la Domnul s-au bucurat, în timp ce aceia care nu au discernut diferența dintre lucrarea lui Ilie și Elisei a bisericii și

celelalte adevăruri binecuvântate descoperite în legătură cu această lucrare continuă să se plângă și mulți au mers cu totul în întunericul de afară. Credincioșii nu plâng, ci se bucură.

Domnul Isus Cristos, „Leul tribului lui Iuda”, este cel care deschide sigiliile, adică, cel prin care Dumnezeu își descoperă scopurile. Faptul că erau (65) șapte peceteți care urmau să fie rupte una după alta, arată derularea treptată a scopurilor lui Iehova cu clasa sa a templului așa cum a fost stabilit în Cuvântul Său. Cristos Isus este Cel Drept și, prin urmare, este numit Leul din tribul lui Iuda. El este cel principal care laudă numele lui Iehova, de aceea este din Iuda. El este „rădăcina lui David” pentru că face ca familia regală să crească în Împărăție și este moștenitorul „legământului veșnic... chiar îndurările sigure ale lui David”. (Isaia 55: 3, 11:10) Ruperea celor șapte sigilii atrage asupra celui care face așa să susțină ceea ce este expus la vedere. Regele Cristos face acest lucru, făcând ca o mare mărturie să se dea pe pământ despre numele lui Iehova Dumnezeu. Pentru că Cristos a fost însărcinat cu lucrarea acestei mărturii, iar el la rândul său a încredințat o parte din această mărturie rămășiței, și ei au privilegiul să se alăture lui în această lucrare glorioasă.

Cristos Isus este Cel principal din organizația lui Iehova, fiind „mult mai presus de stăpâniri și puteri”. (Efeseni 1:21) El este Capul deasupra tuturor celorlalți. Ioan, prin urmare, îl descrie ca fiind „Miel ca înjunghiat”, și stând „în mijlocul tronului și al celor patru ființe vii”. Astfel, Isus Cristos este identificat și descris ca Cel al cărui sânge vărsat a răscumpărat omenirea și numai prin acel sânge prețios vine salvarea la rasa umană. El este pe tronul lui Dumnezeu, adică cel care are autoritatea principală de la Iehova; și în mijlocul celor patru ființe vii, ceea ce înseamnă că el este Cel Principal în organizația lui Dumnezeu. El apare ca „având șapte coarne și șapte ochi”, care simbolizează faptul că are capacitatea de a percepe perfect voia lui Dumnezeu așa cum este aceasta înregistrată în sul sau în carte și este îmbrăcat cu toată puterea și autoritatea pentru a executa voința divină.

Isus Cristos „a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a celui care ședea pe tron”. Astfel el primește de la Iehova și din mâna lui Iehova portofoliul său, care hotărăște lucrarea viitoare care trebuie făcută acum. Dumnezeu îl pune sau îl instalează pe Cristos Isus pe tronul său în Sion și îl trimite să acționeze. (Psalmul 2: 6; 110: 2) În 1914, Cristos Isus și-a luat puterea și a pornit la porunca lui Iehova și s-a luptat cu Satan și l-a alungat din ceruri. El a învins în această luptă. El vine în templul său, sau în casa lui Dumnezeu, ca Marele Preot pentru totdeauna după ordinul lui Melhisedec și trebuie să primească Urimul și Tumimul și să discearnă judecata lui Iehova ca să o poată executa. Portofoliul său îi dezvăluie astfel lucrarea lui Dumnezeu care trebuie făcută. După aceea începe ruperea sigiliilor, dezvăluind voința lui Dumnezeu cu privire la lucrarea

care trebuie făcută pe pământ. Aceasta marchează inaugurarea lucrării lui Elisei a bisericii. Pe urmă îi trimite pe credincioșii săi cu porunca de a „predica această Evanghelie a Împărăției întregii lumi ca mărturie înaintea sfârșitului final”. - Matei. 24:14.

Înregistrarea divină ilustrează apoi cele patru făpturi vii și pe cei și douăzeci și patru de bătrâni care cad în fața Mielului, fiecare având o harpă și un vas de aur cu arome dulci. Astfel este prezentată fiecare parte a organizației lui Dumnezeu, incluzându-i pe cei credincioși de pe pământ, fiind supuși cu bucurie și ascultători de Domnul Isus Cristos în calitate de Funcționar Executiv Principal al lui Dumnezeu. „Temeți-vă de Dumnezeu, onorați-l pe rege”. (1 Petru 2:17) Conform genului din limba greacă, fiecare dintre cei douăzeci și patru de bătrâni posedă o harpă. În serviciul de la templu harpa a fost folosită în conformitate cu porunca Domnului. (2 Cronici 29:25) Acest lucru este dovada că cei douăzeci și patru de bătrâni reprezentau numărul întregii preoții regale sub Cap, Cristos Isus, incluzându-i pe cei care „predică această evanghelie a Împărăției”. Mai mult, este specificat că cei 144 000 stau pe marea de sticlă cu Cristos Isus, aruncându-și harpele. (Vezi Revelația 15: 2, 3.) Această ilustrație o include și pe rămășița de pe pământ angajată în cântarea noi cântări de laudă a lui Iehova Dumnezeu.

Cei douăzeci și patru de bătrâni sunt descriși ca având sticle de aur sau boluri pline de tămâie „care sunt rugăciunile sfinților”. În serviciul la cortul și templul lui Israel, o cădelniță de aur a ars în Preasfânta și a fost dusă acolo de marele preot în ziua ispășirii. (Evrei 9: 3, 4) Aceasta susține în continuare concluzia că cei douăzeci și patru de bătrâni sunt membri ai trupului marelui Mare Preot după ordinul lui Melhisedec și că în ilustrație îi reprezintă simbolic pe toți membrii corpului; iar rugăciunile fiind „rugăciunile sfinților” sunt o dovadă suplimentară că cei douăzeci și patru de bătrâni sunt cei 144 000 de sfinți credincioși care constituie corpul Marelui Preot. Aceasta arată, de asemenea, că rugăciunea este o parte esențială a vieții credincioșilor. Nimeni nu poate spera să se poarte în serviciul lui credincios pentru Domnul fără rugăciune constantă. Aceasta fiind „ziua din urmă” este timpul să „continuați în rugăciune, și vegheați în aceasta”. (Coloseni 4: 2) Rămășița nu va fi în stare să reziste fără rugăciune și veghere. (Efeseni 6: 13-18) Domnul aude rugăciunea celor drepti, iar rugăciunea celor drepti este desfătarea lui. (1 Petru 3:12, Prov 15: 8, 29) „(Psalmul 141: 2) S Eu se roagă pentru victorie. - Ps. 118: 25.

„Și cântau o cântare nouă.” În acest fel este ilustrat că nu mai este un timp de plâns, dar a venit timpul să cânte cântarea nouă spre onoarea și gloria lui Iehova și a gloriosului său Rege. Cântarea nouă spune în consecință: „O nouă epocă a început; Împărăția este aici, iar piatra încercată și prețioasă, Cristos Isus, a fost pusă în Sion și făcută piatra de temelie a unghiului.” „O piatră

încercată, o piatră de unghi prețioasă, o temelie sigură”. (Isaia 28:16) Este o temelie încercată, prețioasă și sigură și capul organizației lui Dumnezeu, iar fiecare membru al ei îi cântă lui laude și laude lui Iehova. Toți aceștia (reprezențați de cei douăzeci și patru de bătrâni) spun: „Tu ești demn să iei cartea și să deschizi sigiliile acesteia, pentru că ai fost înjunghiat și ne-ai răscumpărat lui Dumnezeu prin sângele tău, din fiecare rasă și limbă și popor și națiune; Și ne-ai făcut Dumnezeului nostru, împărați și preoți; și vom domni pe pământ.” Astfel, Domnul Isus este identificat ca Răscumpărător și Salvator, Marele Preot și Împărat, iar cei douăzeci și patru de bătrâni sunt membri ai liniei sale regale.

După aceea, Ioan notează faptul că și alții se alătură cântecului de laudă: „Și am văzut și am auzit vocea multor îngeri de jur împrejurul tronului și a ființelor vii și a bătrânilor [organizația lui Dumnezeu, inclusiv membrii corpului lui Cristos]: și numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii”. Astfel este prezentată întreaga organizație a lui Iehova Dumnezeu, dând laudă Mielului care a primit bogăția, puterea și gloria de la Iehova ca răsplată pentru credincioșie. Îngerii menționați trebuie să fie acei nenumărați de îngeri care acționează ca cortegiu sau servi ai Domnului Isus și care se află în adunarea generală. Cântecele astfel început continuă până când fiecare creatură care are suflare și viață laudă pe Dumnezeu. (Psalmii 150: 6) Cei vii din întreaga organizație a lui Dumnezeu spun „Amin”. Și membrii casei sale regale cad înaintea lui Iehova și se închină lui în vecii vecilor. Ei sunt ascultători față de poruncile Lui, iar în veacurile viitoare sunt primitorii bogățiilor excesive ale harului Său prin Cristos Isus, conducătorul organizației sale și Funcționarul principal al lui Iehova.

CAPITOLUL III REGELE (REVELAȚIA, CAPITOLUL 6)

Iehova a vorbit prin profetul său: „Eu l-am pus pe Regele meu în Sion, muntele Meu cel sfânt, să anunțe decretul meu!” (Psalmul 2: 6, Roth.) Perioada de așteptare s-a încheiat în 1914 și atunci Iehova l-a instalat pe Rege pe tronul său și l-a îndrumat să înceapă acțiunea. (Psalmul 110: 1, 2) Capitolul șase din Revelația este un tablou în care Christos Isus este actorul principal. Când era pe pământ, Isus a dat marea profeție despre a doua sa venire și sfârșitul lumii. (Matei, capitolul 24) Capitolul șase din Revelația este paralela acelei profeții. Citiți acum înregistrarea Bibliei.

Isus Cristos este cel care deschide cele șapte peceti, dovedind astfel că nimeni nu poate deschide profețiile; dar Dumnezeu le permite oamenilor să înțeleagă profețiile după deschiderea sigiliilor. Nici măcar nu rezultă că un om ar înțelege profețiile imediat ce sigiliile sunt deschise. Se poate vedea acum că evenimentele prezentate în primele cinci sigilii au fost îndeplinite între anii 1914-1918, dar însemnătatea acestora omul nu le-a putut înțelege decât după

venirea Domnului în templul său, în 1918. Înainte de aceasta biserica aplicase profeția de la Matei douăzeci și patru la evenimentele care au avut loc între 1874 și 1914. Nici după 1918 nu a fost înțeles de biserică că aceste evenimente se aplică după 1914; prin urmare, sigiliile nu au fost deschise sau descoperite de clasa Ioan, adică rămășița, până după 1918 și, de fapt, foarte puțin până după 1922.

BEGINNING THE WAR Page 74

Ioan spune că Domnul a deschis primul dintre sigilii și a auzit un anunț prevestitor de furtună, iar una dintre cele patru făpturi vii l-a invitat să „vină și să vadă”. Invitația, „Vino și vezi”, a venit prin una dintre cele patru făpturi vii, arătând astfel că invitația lui Iehova pentru ai săi de a veni și de a primi o înțelegere a Cuvântului Său vine prin organizația sa, în care Cristos Isus, Leul din tribul lui Iuda, este cel principal. Dumnezeu nu a ales multe căi și mijloace de a-și dezvălui poporului său adevărurile. El face acest lucru prin organizația sa și cu tonuri tunătoare ca ale unui leu, vorbitorul lui Dumnezeu îi cheamă pe cei din templu să vadă ce se întâmplă și cu nerăbdare ei așteaptă și se întrebă.

Primul sigiliu îl dezvăluie pe Isus Cristos glorificat așezat pe un cal alb, echipat pentru război și care merge „biruitor să cucerească”. Scripturile folosesc calul drept un simbol al activităților de război. (Gen. 47:17, Ex 14: 9) „Calul este pregătit pentru ziua bătăliei”. (Prov 21:31, Ieremia 8: 6, Hab 3: 8) Culoarea albă a calului arată adevărul, blândețea și dreptatea. Despre Isus a

fost scris: „Și în maiestatea ta călărește cu prosperitate datorită adevărului, blândeții și dreptății; iată mâna ta dreaptă te va învăța lucruri înfricoșătoare”. - Ps. 45: 4; vezi și Rev. 19:11.

Perioada de așteptare pentru Domnul Isus a ajuns la sfârșit, iar Iehova l-a trimis pe Regele și pe Judecătorul său, iar el a intrat în acțiune. *Turnul de Veghere* din 1 martie 1925, comentând Revelația capitolul doisprezece, și încheind în 15 septembrie 1925, comentând despre Psalmul 110, a atras atenția asupra începutului Împărăției și a acțiunii regelui. Cel puternic pe calul alb purta o coroană, arătând autoritatea sa și că el „al cărui drept este să domnească” a venit. (Vezi Ezechiel 21:27.) Regele este prezent. Războiul dintre Cristos și Satan a fost dus după 1914, până în 1918, iar Satan și oștile sale au fost învinse și alungate din cer. Astfel, Cristos Isus a biruit și continuă să biruiască la Armaghedon.

RĂZBOI MONDIAL

Cel de-al doilea sigiliu este deschis, iar a doua făptură vie, asemenea unui taur, creatură junghiată în mod regulat în serviciu de către israeliți, îl invită pe Ioan să "vină și să vadă". Clasa Ioan privește și, iată, un mare sacrificiu de sânge al ființelor umane a avut loc între 1914 și 1918, însă acel sacrificiu nu era acceptabil pentru Dumnezeu, chiar dacă clericii au spus poporului că cei căzuți făceau parte din ispășirea făcută pentru alții. Apare calul roșu, iar celui care călărește pe el i s-a dat puterea „să ia pacea de pe pământ și ca ei să se ucidă unii pe alții”. Organizația lui Satan, în special elementele financiare, militare, politice și ecleziastice, însoțindu-se împreună ca să ia pacea de pe pământ, este cea care a făcut-o. Aceasta a avut loc între anii 1914 și 1918, iar în acest măcel mare și teribil, clerul ipocrit a cedat repede lui Satan și a acceptat banii lor însângerați de la elementul financiar și s-au unit stăpânirii politicienilor ca să-i convingă pe oameni să intre în războiul mondial, folosind edificiile bisericesti ca locuri de recrutare. A urmat legea încorporării obligându-i pe oameni să se omoare unii pe alții, iar în cadrul comisiilor care au pus-o în aplicare au fost mulți clerici și sângele nevinovaților s-a găsit pe poalele lor. (Ieremia 2:34) „Marea sabie” (Vs. 4) ilustrează marele război mondial pe care Isus la prezis la sfârșitul lumii. (Matei 24: 7, 8) Războiul Mondial a implicat așa numita Creștinătate, aproape exclusiv, și a pretins o taxă groaznică și a murdărit pământul cu sânge uman care a fost vărsat în mod nedrept.

PROFITOR

Odată cu deschiderea celui de-al treilea sigiliu (Vs. 5), a treia făptură vie spune: „Vino și vezi.” A treia făptură sau creatură vie „avea o față de om” și, prin urmare, denotă iubirea și atrage atenția poporului lui Dumnezeu asupra a ceea ce se întâmplă. Mesajul din ilustrație care vorbește, pare să spună:

„Vedeți cât de inuman, de laș, de neiubitor și extrem de egoist este ceea ce se întâmplă acum! Este o vedere de jale și de plâns. Privind, Ioan afirmă că a văzut un cal negru cu un călăreț care purta „o pereche de balanțe”. Aceștia erau profitorii, sau elementele comerciale ale organizației Diavolului, cu scale sau balanțe false, manipulând prețurile hranei cu complicitatea și consimțământul politicianilor și a clerului așa-numitei „creștinătăți”. O „balanță”, în Scripturi, simbolizează deficitul sau orice altceva decât o măsură bună umplută și scuturată. (Luca 6:38) „Mai mult, el mi-a spus: Fiu al omului, iată voi frânge toiagul pâinii în Ierusalim; iar ei voi mânca pâinea cântărită cu grijă; și vor bea apa cu măsură și cu înmărmurire”. (Ezechiel 4:16) „Mai sunt tezaurele stricăciunii în casa celui stricat și o blestemată efă mică. Să îi socotesc puri pe cei cu balanțele stricăciunii și cu punga plină cu greutateți înșelătoare?” Mica. 6: 10, 11.

Nu a existat o lipsă reală de hrană în timpul războiului mondial, în special în America, însă multora le-a fost refuzată o porție corespunzătoare. Factorii conducători și agenții lor au avut din belșug, dar oamenii obișnuiți au fost făcuți să sufere, în timp ce oamenii foarte egoiști ai comerțului au câștigat mari profituri din roadele cărora ei nu le-au acordat nici un strop de muncă.

După aceea Ioan spune: „Și am auzit un glas în mijlocul celor patru făpturi vii.” Aceasta trebuie să fi fost glasul din trecut al lui Isus, când a prezis foametea sau lipsa de hrană care urma să vină la și în timpul războiului mondial, și a prezis metodele de a face față în acel timp. Doar Isus este descris ca fiind „în mijlocul celor patru făpturi vii”, arătând astfel că vocea lui a vorbit spunând: „Și am auzit o voce în mijlocul celor patru ființe vii, spunând: O măsură de grâu pentru un dinar și trei măsuri de orz pentru un dinar; și vezi să nu vatămi untdelemnul și vinul.” Salariul pentru o zi de muncă a fost un dinar (Matei 20: 2) „O măsură” (greacă, *choenix*) a reprezentat cantitatea de grâne pentru mâncare pe o zi, de aceea mâncarea pentru o zi de muncă a indicat că profitorii vor obține totul, exceptând ceea ce abia era necesar pentru a alimenta „turma de rând” ca să poată lupta. Distribuitorii de ulei și de vin trebuie să-și aibă partea lor din pradă, de aceea prețul acestora trebuie să fie proporțional cu pâinea.

Rusia a oprit folosirea băuturilor alcoolice în timpul războiului. Statele Unite au permis ca traficul să continue și l-au oprit la sfârșitul războiului prin Amendamentul al optsprezecelea. Dar nici dealerii străini, nici contrabandiștii nu au fost afectați de această lege, iar în guvernul Statelor Unite unul dintre înalții lui oficiali este angajat în producția extinsă de băuturi alcoolice, cu permisiune, desigur. Mâna apăsătoare a câștigătorilor și a asociaților lor din organizația Diavolului continuă să apese asupra poporului de rând la mai mult de zece ani după război, decât chiar în timpul războiului.

EPIDEMIE

Cel de-al patrulea sigiliu este deschis, iar clasa Ioan este invitată de a patra creatură vie, asemănătoare cu un vultur, să „vină și să vadă”. Este dezvăluită o scenă care ar atrage păsări care s-ar fi hrănit cu stârvuri sau carcase ucise. Aceasta a fost condiția care a rezultat din nebunia sau lipsa de înțelepciune a așa-numitelor națiuni „civilizate” ale lumii. Iar această nebunie a fost prevăzută de câțiva oameni din lumea întreagă care au avertizat despre ceea ce ar aduce acest război teribil. Cei perspicace în adevăr și din afara adevărului au putut vedea acest lucru. „Un cal galben” apare cu călărețul său, care înseamnă literalmente un cal de nuanță palidă sau bolnăvicioasă, reprezentând ciuma și moartea; iar numele călărețului este Moartea. În acest fel au fost prezentați factorii distribuitori de moarte care au venit și au urmat imediat războiului mondial, adică, plăgile, maladiile și epidemiile, pe care Iisus le-a prezis. Raportul autoritar este că mai multe milioane de oameni au murit din cauza epidemiei „gripei” decât au fost uciși în cei patru ani ai războiului mondial. Milioane au intrat în morminte prematur. Întreprinzătorii au avut o afacere mare.

Numele călărețului a fost Moartea și i-a fost dat putere peste „a patra parte a pământului”, ceea ce înseamnă în mod evident cele patru colțuri ale pământului. Această putere era de a ucide cu sabia și foamea și cu fiarele pământului. Sabia ilustrează dezbinarea dintre oameni și moartea care a rezultat din revoluții, precum și războaiele care au urmat Războiului Mondial. Este scris: „Nu am venit să trimit pace pe pământ, ci o sabie... să pun pe om în neînțelegere împotriva tatălui.” (Matei 10:34, 35) Războiul Mondial a fost urmat de foamete mari în multe părți ale pământului, în timp ce epidemii, în special gripa, s-a răspândit în fiecare parte a pământului, iar milioane de oameni au murit.

Puterea de a ucide prin „fiarele pământului” pare a se referi în mod clar la guvernele bestiale care compun organizația vizibilă a lui Satan, cu conducătorii ei vizibili ce au puterea de a asupri; și conducătorii au asuprit oamenii obișnuiți, făcând ca mulți să umple mormintele prematur. Dumnezeu l-a făcut pe profetul Său să scrie aceste condiții și să spună: „Voi oameni batjocoritori, care domniți peste acest popor... fiindcă ați spus: Am făcut legământ cu moartea și cu iadul avem avem o înțelegere; când va trece urgia copleșitoare nu va veni la noi, căci din minciuni ne-am făcut un loc de scăpare și ne-am ascuns sub falsitate.” (Isaia 28:14, 15) Iisus le-a spus discipolilor săi că aceste lucruri se vor întâmpla la „sfârșitul lumii”, iar ele s-au petrecut.

MARTIRI CREDINCIOȘI

Deschiderea celui de-al cincilea sigiliu îi dezvăluie pe martorii credincioși sau martirii Domnului. (Rev. 6: 9-11) Din ziua Cincizecimii, unii martori ai Domnului au murit în credință și credincioși lui Dumnezeu. În iunie 1927, *Turnul de Veghere* a publicat dovada din Scripturi că cei care au murit astfel credincioși au adormit în moarte până la venirea Domnului la templul său în 1918. Ioan i-a văzut pe aceștia sub altar, ceea ce înseamnă că acei credincioși au murit sub aranjamentul de sacrificiu al lui Dumnezeu în Cristos și au fost socotiți asemenea unei părți a sacrificiului său. Acesta este altarul aprobat de Dumnezeu. „Avem un altar din care nu au dreptul să mănânce cei care servesc la tabernacol”. (Evrei 13:10) Cei credincioși au fost îngropați cu Cristos în moarte și, prin urmare, au murit într-un loc sfințit. „Sufletele lor” reprezintă valoarea vieții lor - sângele vărsat, care a fost ilustrat în serviciul tabernacolului prin turnarea sângelui la baza altarului. Deși de fapt ei au murit, ei au trăit pentru Dumnezeu, dar după evaluarea lui Dumnezeu, pentru că dreptul lor la viață a dăinuit. (Luca 20:38) Ei au murit ca martori credincioși ai lui Dumnezeu, de aceea au fost uciși pentru mărturia lui Dumnezeu pe care o țineau. După cum sângele lui Abel a strigat din pământ, sângele celor credincioși strigă împotriva celor care locuiesc pe pământ ca reprezentanți ai lui Satan. Strigătul este: „Până când, Doamne sfânt și adevărat, nu judeci și nu răzbuni sângele nostru de la cei ce locuiesc pe pământ?” Altfel spus: „Cât de mult vei suferi pe cei care au defăimat numele tău sfânt.” Dumnezeu a promis să răzbune sângele martorilor săi credincioși și, la timpul său potrivit, va face acest lucru. (2 Regi 9: 7, Matei 23:35, Luca 18: 7, 8, 1 Tesaloniceni 4: 4-6, Deut. 32:43) Sfinții vii au crezut că Dumnezeu va răzbuna sângele martirilor sau al martorilor credincioși cu promptitudine, la venirea din 1914; dar acel timp a venit și a trecut și au văzut că mânia lui Dumnezeu nu a început decât după acea dată și că sângele lor va fi răzbunat pe deplin în bătălia Armagedonului.

Strigătul menționat indică apropierea precisă a timpului în care Iehova va ieși din locul său pentru a pedepsi organizația dușmană, când pământul „va arăta sângele ei”. (Isaia 26:21) „Când cercetează vărsarea de sânge, își amintește de ei, el nu uită strigătul celui umil.” (Psalmul 9:12) Prin urmare, strigătul nu este unul de cicăleală sau de nerăbdare, dar atrage atenția asupra îngăduinței și a îndelungii răbdări a lui Iehova. Poate fi spus în mod corespunzător că „frații lor” ar face o astfel de cerere când 1914 a trecut și biserica nu ar fi fost glorificată. După aceea viziunea dezvăluie (vs. 11) că acestor martiri sau martori credincioși li se dau robe albe care ar arăta că aceștia au primit aprobarea lui Dumnezeu și au dreptul să trăiască, de aceea sunt reprezentați ca strigând, dar voia lui Dumnezeu este ca ei să doarmă și să se odihnească pentru puțin timp. Acel timp scurt s-a încheiat cu venirea

Domnului la templu când sfinții, cei care au murit ca martori credincioși pentru Domnul, ar trebui răsplătiți (Revelația 11:18). Declarația este: „Până când tovarășii lor servi vor fi uciși [sacrificial]”.

Isus le-a spus ucenicilor că, la sfârșitul lumii, credincioșii lui vor fi ținuți și chinuți și că „vă vor ucide și vei fi urâți de toate națiunile de dragul numelui meu.” (Matei 24: 9) El a mai spus: „În ziua aceea în care Antipa, martorul meu credincios, a fost ucis printre voi”. (Rev. 2:13) În 1918 lucrarea lui Ilie, reprezentată de Antipa și ilustrată de Ilie, a fost „ucisă” și s-a încheiat, iar atunci a avut loc învierea sfinților adormiți. De aceea ei trebuie să aștepte până la venirea Domnului la templul său, care a marcat sfârșitul lucrării Ilie.

CUTREMURUL

Nu rezultă faptul că sigiliile sunt deschise în ordinea timpului, după cum este numit în Scriptură și nici nu rezultă că ele vor fi îndeplinite în ordine cronologică. Evenimentele care au loc în îndeplinirea unei părți a profeției pot avea loc în același timp cu evenimentele care îndeplinesc o altă parte a profeției. Sigiliile fiind deschise, ilustrează doar diferite părți ale profeției în curs de împlinire și împlinite. Când a fost deschis cel de-al șaselea sigiliu, a avut loc un mare cutremur, care a avut loc după ce Domnul a venit la templul său. Cuvântul cutremur nu înseamnă întotdeauna o mare explozie distructivă. Cuvântul cutremur folosit aici este din cuvântul grecesc *seismos*, și literal înseamnă, agitație, tulburare sau scuturare. Acest cuvânt este tradus „furtună” în Matei 8:24. A fost un timp de mare agitație care a însoțit primul război mondial și l-a urmat, de tulburare și scuturare. Asta a fost prezis de către Isus drept un timp de: „suferință... cu nedumerire; marea și valurile urlând; inima oamenilor lăsându-i de frică și de anticiparea acelor lucruri care vin pe pământ.” (Luca 21:25, 26) Națiunile pământului au fost zdruncinate, hărțile Europei de astăzi nu apar la fel cum arătau înainte de războiul mondial și s-a produs o schimbare majoră a condițiilor în general.

În același timp soarele este întunecat și luna este colorată asemenea sângelui. „Soarele” înseamnă adevărul împărăției, după cum este descoperit la timpul potrivit al lui Dumnezeu și acesta a devenit la fel de negru ca o mască a morții pentru reprezentanții lui Satan pe pământ care au pretins a fi reprezentanți ai lui Dumnezeu. Elementul ecleziastic al organizației lui Satan, în particular, a aruncat deoparte Cuvântul lui Dumnezeu referitor la Împărăție și a adoptat un înlocuitor făcut de Diavol. În același timp, porunca Domnului de a „predica această evanghelie a Împărăției” începe să fie ascultată și îndeplinită, iar cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și Împărăția Sa continuă această lucrare și adevărul său pentru ei devine șapte ori mai strălucitor, însă indignarea Domnului este exprimată împotriva dușmanului. (Isaia 30:26) Mesajul împărăției nu conține nimic mângâietor pentru conducătorii acestei lumi

păcătoase. Legea lui Dumnezeu, simbolizată de lună, pentru ei este detestabilă. Ei gândesc despre ei că a-l accepta pe Regele lui Dumnezeu și a i se supune lui și poruncilor sale este un lucru urât și atât de rău pentru toți factorii conducători ai lumii, că este ca un sânge înghețat găsit pe o carcasă moartă.

Ei aud cuvintele răzbunării lui Dumnezeu, așa cum este exprimat în această zi și încearcă să se ascundă de la a-l auzi, urcând în locul presupus al siguranței prin guverne. Acești „împărați ai pământului”, oamenii mari și bogați, marile căpetenii principale și cei care sunt uniți cu ei, încearcă să se ascundă în guvernele lumii, solicitându-le protecția. Este un timp al întunericului, iar clericii, în loc să se întoarcă la Cuvântul lui Dumnezeu, îl numesc pe președintele națiunii drept funcționar principal executiv și îi spun: „Suntem gata să urmăm conducerea și să ne supunem poruncilor dumneavoastră. Spuneți-ne ce vreți să facem pentru ca noi să fim salvați în această zi de mânie.” Deși rămășița Domnului, care ascultă de poruncile Sale și oferă mărturia prin mesaj radiofonic, prin milioane de cărți tipărite și prin alte mijloace, îndrumă pe conducători la porțile Împărăției și la calea înaltă pe care Dumnezeu o face să fie modelată pentru omenire, ei o evită și caută protecție doar în organizația lui Satan.

„Și stelele cerului au căzut pe pământ.” Satan a fost alungat din cer, el și „stelele” sau îngerii săi împreună cu el, la sfârșitul lumii; fapt ce a fost făcut cunoscut rămășiței, după ce Domnul a venit la templul său. (Rev. 12: 9) Această cădere a stelelor a avut loc aproximativ în timpul începutului mării scuturări a părții pământești sau vizibile a organizației lui Satan; iar acum aceste stele rele își limitează operațiunile împreună cu Diavolul pe pământ, așa cum a prezis Domnul. (Rev. 12:12) În același timp, clericii denominațiilor bisericesti, care pretind a fi reprezentanți ai Domnului, au căzut cu totul. De asemenea, mulți dintre liderii de altădată a biserici adevărate, care fuseseră în adevărul prezent, au căzut și s-au întors pe pământ, sau organizația lui Satan, „ascunzându-se între stânci”.

„Ziua Domnului” este aici și vine vremea mâniei Lui, iar națiunile nu vor fi capabile să reziste și nimeni nu va sta în picioare, care nu se vor supune marelui Iehova și Regelui și Judecătorului său. Marele său reprezentant oficial, Cristos Regele, îndeplinește acum și execută ordinele drepte ale lui Iehova. Milioane de oameni obișnuiți, care au o inimă cinstită și binevoitoare, văzând steagul Domnului înălțat, vor merge la el și vor supraviețui mâniei lui Dumnezeu, vor primi binecuvântări și vor trăi.

CAPITOLUL IV

PREGĂTIREA LUI (REVELAȚIA CAPITOLUL 7)

Iehova a oprit războiul mondial. Isus a profețit că va face așa de dragul aleșilor săi. Servul ales al lui Iehova este alcătuit din Cristos Iisus capul și cei 144.000 de aprobați, iar încântarea lui Iehova este în servul său. (Isaia 42: 1) Înainte ca Isus să vină pe pământ, Dumnezeu a prezis prin unul dintre profeții săi că va aduna pe poporul său împreună și va completa servul înainte ca Armagedonul să fie luptat. (Psalmul 50: 5) Isus a profețit în legătură cu aceasta. În acest moment capitolul al șaptelea din Revelația va trebui citit cu atenție.

Satan a început o acțiune violentă în 1914, iar când a fost alungat din cer, a fost atât de înfuriat împotriva organizației lui Dumnezeu, în special a rămășiței de pe pământ, încât ar fi distrus totul cu desăvârșire în legătură cu rasa umană. Timpul lui Dumnezeu pentru Armagedon nu a sosit, iar el a oprit războiul mondial. Nu că Dumnezeu avea nevoie de timp pentru a se pregăti, dar nu va permite punctul culminant până la momentul potrivit. Nu a apărut nici un motiv tangibil pentru încetarea războiului mondial din 1918, dar Dumnezeu avea un motiv. El va aduna la un loc poporul său de legământ, îi va unge pe cei aprobați și îi va trimite ca martori, ca să-i servească o înștiințare organizației lui Satan despre scopul lui de a distruge acea organizație rea și de a-și întemeia pe deplin Împărăția dreptății pe pământ.

Dumnezeu nu întreprinde o astfel de acțiune prin metode secrete. Atunci când Armagedonul este luptat, înștiințarea corespunzătoare despre această luptă va fi adusă în atenția dușmanului, a poporului și a celor proeminenți din organizația dușmanului. Iehova permite în mod grațios celor de pe pământ care fac parte din clasa servului ales să ofere o asemenea înștiințare. Ei trebuie să fie pregătiți pentru lucrarea lor și trebuie să o facă în felul lui Dumnezeu.

ÎNGERII

Ioan, reprezentând rămășița care face parte din clasa servului, „a văzut patru îngeri stând în picioare pe cele patru colțuri ale pământului.” „Vântul” este un simbol al puterii violente și al puterii lucrării de distrugere. „Vânturile pământului” înseamnă forțele violente ale lui Satan și ale organizației sale aflate pe pământ, unde sunt limitate operațiunile sale după ce a fost înlăturat din ceruri. (Rev. 12:12) „Patru” este simbolul întregii forțe a organizației sale în acțiune distructivă. Aceste „patru vânturi”, dacă ar fi continuat, și cu iuțea atinsă în 1918, ar fi distrus totul de pe pământ și ar fi interferat cu lucrarea aleșilor lui Dumnezeu în serviciul de înștiințare. Dumnezeu a făcut ca vântul să

dispară brusc. Acest lucru l-a făcut prin a trimite o mulțime de îngerii care să-i îndeplinească voința.

„Patru îngerii care stau pe cele patru colțuri ale pământului” înseamnă toți îngerii care trebuie să oprească operațiunile dușmanului în orice parte a pământului. Acești îngerii nu sunt creaturi umane sau factori umani, ci sunt „îngerii sfinți” ai lui Dumnezeu invizibili pentru om, care însoțesc și acționează ca reprezentanți ai lui Cristos Isus atunci când vine pentru judecată. (Matei 25:31) Puterea cerească care să oprească forțele lui Satan nu numai că este folosită acum, dar este menționată în mod specific ca fiind folosită și cu altă ocazie: „Dar prințul împărăției Persiei mi s-a împotrivit douăzeci și una de zile, dar, iată, Mihail, unul dintre marii prinților, a venit să mă ajute, și am rămas acolo cu împărății Persiei.” (Daniel 10:13) Prin urmare, viziunea dezvăluie o oștire de creaturi cerești care controlează anumite forțe din fiecare colț al pământului.

ALT ÎNGER

Ioan „a văzut alt înger urcând de la răsăritul soarelui, având sigiliul Dumnezeului cel viu.” (vs. 2: 3) Acest înger puternic este Domnul Isus, conducătorul și marele funcționar al lui Iehova. Viziunea îl arată că vine din direcția răsăritului soarelui, de la sfera de lumină, care este Iehova. „Domnul Dumnezeu este un soare și un scut”. (Psalmul 84:11) „Așa cum fulgerul vine dinspre răsărit și strălucește până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului”. (Matei 24:27) Îngerii lui Dumnezeu au oprit violența războiului. După aceea a apărut funcționarul principal al lui Iehova ca să transmită ordine sau porunci „celor patru îngeri”, adică celor care păzeau fiecare parte a pământului.

Acești îngerii au fost însărcinați să „vatăme pământul și marea”. Fără îndoială, această însărcinare se referă la marea și ultima bătălie. Marele funcționar al lui Iehova ordonă îngerilor cu astfel de însărcinare să: „nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până când vom sigila pe robii Dumnezeului nostru pe frunțile lor”. (Vs.3) Scopul principal al întârzierii aparente a Armagedonului este anunțat a fi acela că, clasa servului să poată fi completată și sigilată pe frunte, și trimisă să facă lucrarea pe care le-a poruncit Dumnezeu să o facă.

„Pământul” este un simbol al popoarelor organizate în forme de guvernare, conduse de creaturi vizibile și sub supravegherea unui suzeran invizibil. Aceasta este organizația oficială vizibilă a lui Satan. Copacii cresc din pământ, iar aici sunt ilustrați oamenii proeminenți din organizația lui Satan, care sunt cruzi, austeri și încrezători și care se ridică și se hrănesc sau sunt susținuți de popor. Ei sunt asemănători cu un copac verde. (Psalmii 37:35) Ei sunt exact opusul „copacilor dreptății”, care sunt sădirea lui Iehova. (Isaia 61: 3)

De aceea, pentru că sunt copaci ai lui Satan, ei sunt marcați să fie „vătămați” la timpul potrivit al lui Dumnezeu.

Marea acoperă patru cincimi din pământ și, prin urmare, trebuie să reprezinte masele omenirii care sunt înstrăinate de Dumnezeu și care dau hrană și susțin comerțul lumii. Organizația Diavolului călărește pe „mare” și îi asuprește pe oameni. Acești copaci, care formează agențiile vii ale organizației lui Satan, trebuie distruse în timpul potrivit al lui Dumnezeu. Satan, în hotărârea sa rea și violentă de a întoarce toată creația împotriva lui Dumnezeu, va împinge lumea spre distrugerea tuturor guvernelor pământului, inclusiv a oamenilor proeminenți și chiar a maselor. Scopul principal al lui Satan este să distrugă Împărăția lui Dumnezeu. Dacă ar fi continuat așa, adunarea sfinților și lucrarea de mărturie ar fi fost mult îngreunată, dacă nu ar fi fost împiedicat. De aceea, Iehova a scurtat ziua necazului de dragul alesului său. Când cei aleși au fost adunați, după aceea cei patru îngeri vor lăsa liber vânturile violenței care vor distruge complet pe organizația lui Satan. Forțele violente pe care Satan le-a ridicat vor fi atunci pentru propria lui vătămare. „Pentru că au semănat vânt, însă ei vor culege furtună.” - Osea. 8: 7.

„Sigiliul Dumnezeului celui viu”, aflat în posesia îngerului care vine din sfera cerească a soarelui, trebuie să aibă legătură cu legământul lui Dumnezeu. Circumcizia a fost făcută ca un semn, simbol sau sigiliu al legământului dintre Dumnezeu și Avraam. (Geneza 17:10; Romani 4:11) Sigiliul pe frunțile servilor lui Dumnezeu ar fi un semn sau simbol al dreptății și al aprobării lor de către Iehova în relația lor cu legământul prin sacrificiu. Toate cele douăsprezece seminții ale lui Israel au fost în legământul lui Dumnezeu prin sacrificiul mielului pascal. De asemenea, toți cei născuți de spirit, sau israeliții spirituali, din care trebuie să fie luat servul ales, sunt în legământul cu Iehova prin sacrificiul Mielului antitipic al lui Dumnezeu. Cei 144. 000 sunt credincioși legământului și, prin urmare, primesc sigiliul aprobării. Rămășiței credincioase, Dumnezeu îi dă o mai bună apreciere a aceluia legământ și, ca semn al aprobării lor, Dumnezeu o aduce sub haina dreptății, îi dă hainele mântuirii și hainele de nuntă, identificând-o astfel cu organizația sa oficială. Este așa pentru că el îi însărcinează să facă lucrarea sa de a avea grijă de interesele Împărăției de pe pământ. Fruntea este locul proeminent de văzut de toți. Este notat faptul că numele Babilon este scris pe fruntea femeii.

Clasa rămășiței credincioșilor este marcată în mod evident pe frunte, încât toți să știe și să observe o diferență în ei față de cei din lume. Ei sunt sărguincioși în a da mărturie despre numele lui Iehova și în îngrijirea intereselor Împărăției încredințate lor. Acești credincioși sunt aduși în „veșnicul legământ... chiar îndurările sigure ale lui David” și primesc revărsarea sau ungerea spiritului

sfânt din zilele din urmă. (Ioel 2:28, 29; Efeseni 1:13) Aceasta este ungerea spiritului sfânt pentru serviciul lui Dumnezeu.

Îngerii sfinți ai Domnului, astfel însărcinați ca să oprească vânturile care vor aduce vătămare organizației lui Satan, fac acest lucru la timpul potrivit lui Dumnezeu. La fel cum madianiții au luptat între ei și au fost urmăriți de Ghedeon, tot așa la timpul potrivit, reprezentanții Diavolului se vor lupta unul cu celălalt și vor fi urmăriți de armata Domnului ca să distrugă dușmanul. Dar acest lucru trebuie așteptat până când clasa servului va fi completată și sigilată. Numărul total al celor sigilați este de 144.000 și trebuie să includă, în mod necesar, pe aceia care au murit în credință și au așteptat învierea. Semnul lui Dumnezeu al aprobării lor este arătat prin trezirea lor din moarte, pe care Scripturile îl indică în mod clar că au avut loc în 1918.

Rămășița de pe pământ a primit haina dreptății și locul în templu și i-a fost dată o mai bună apreciere a Împărăției, iar zelul lor iubitor este așadar dovada sigilării lor. Toți sunt „israeliți spirituali” deoarece sunt națiunea aleasă de Dumnezeu și dreptul lor de a trăi este asemenea creaturilor spirituale. Faptul că unul este un israelit după carne nu câștigă nimic. (Ioan 6: 63) Nici faptul că unul este în legământ prin sacrificiu nu-l face acceptabil. El trebuie să fie în legământul pentru Împărăție, să fie total dedicat Domnului și după aceea să primească aprobarea Domnului, simbolizată prin sigiliu.

Israelii naturali erau douăsprezece triburi. Există douăsprezece diviziuni sau triburi de israeliți spirituali menționați în acest capitol al Revelației. Iuda este primul numit, dar în mod corespunzător așa, deoarece Iisus Cristos, Capul clasei servului, este din tribul lui Iuda. (1 Cronici 5: 2) Numele înseamnă „laudă”, iar Cristos Isus conduce în laudarea numelui lui Iehova, iar toți frații săi se alătură în laudarea Tatălui. Cristos Isus conduce lupta împotriva dușmanului, iar cântăreții laudelor minunate sunt în frunte cu el pentru că sunt chemați, aleși și credincioși. (Rev. 17:14) „Cine să se urce întâi pentru noi împotriva canaanitilor, ca să lupte împotriva lor? Și Domnul a spus: Iuda să se urce; iată că am dat țara în mâna lui”. - Jud. 1: 1, 2.

Douăsprezece de triburi sunt menționate, iar din fiecare trib sunt selectați și sigilați 12.000. Aceasta dovedește că Domnul nu are nici un regim preferențial pentru unul din triburi, așa cum semnifică numerele. Există o egalitate și o proporție frumoasă în aranjamentul divin al Cristosului glorificat. Dumnezeu îi pune pe membri în trup după cum îi place lui. (1 Corinteni 12:18) Toate cele douăsprezece seminții ale Israelului natural au fost în legământul confirmat de Dumnezeu la Muntele Sinai. Toți oamenii născuți din spirit sunt în legământ prin sacrificiu, dar nu toți vor primi aprobarea lui Dumnezeu; și acest lucru este arătat prin tratarea lui Dumnezeu cu Israelul natural.

Levi nu era considerat în mod regulat unul din cele douăsprezece triburi ale lui Israel, ci a fost ales ca un al treisprezecelea trib, datorită împărțirii tribului lui Iosif în triburile lui Efraim și Manase. (Numeri 1:10) Dan nu este menționat în relatarea din Revelație despre cele douăsprezece triburi care au fost sigilate. El pare să illustreze acel grup de persoane care au făcut un legământ cu Domnul, dar care s-au întors împotriva „fiului propriei mamei”, au încercat să împiedice organizația lui Dumnezeu, însă suferă distrugere. „Dan va fi un șarpe pe drum, o viperă pe cale, care va mușca călcâiele calului, astfel că al său călăreț va cădea pe spate”. (Gen. 49:17) Tribul lui Levi, menționat în cartea Revelației, fără îndoială, ia locul tribului lui Dan.

Tribul lui Efraim nu este menționat în relatarea din Revelația, acel trib era în mod evident inclus în tribul lui Iosif, deoarece după separarea tribului lui Manase, numai seminția lui Efraim i-a rămas lui Iosif. Efraim pare să reprezinte acea clasă care nu este nici rece, nici caldă, dar este „vărsată din gura Domnului”. Aceștia erau în legământul prin sacrificiu, dar nu primiseră ungera Domnului. Conducerea este luată de la Efraim și dată patriarhului Iosif.

Când Dumnezeu l-a ales pe Israel, și-a dat cuvântul său: „Îmi veți fi o împărăție de preoți și un popor sfânt”. (Exod 19: 6) Israelul natural a eșuat și nu a primit ceea ce a fost promis credincioșilor, dar celor care sunt luați în legământ prin sacrificiu și în legământul pentru împărăție (Luca 22: 28-30) și care își păstrează integritatea și credința, primesc binecuvântările promise. „Și atunci, Israel nu a obținut ceea ce căuta, dar alegerea l-a obținut, iar restul au fost orbiți”. (Romani 11: 7) Cei 144.000 de membri ai trupului lui Cristos sunt așadar prezenți în adunare ca fiind aleși și unși, sau sigilați.

MAREA MULȚIME*

După sigilarea membrilor corpului lui Cristos, viziunea lui Ioan suferă o schimbare și el vede o „mulțime mare” de creaturi. (Revelația 7: 9, Diag.) Acestea nu se limitează la israeliți, dar este pentru toate națiunile. Aceasta dovedește că” mulțimea mare” sau „marea gloată” nu este alcătuită din cei care au fost odată unși ca membri ai trupului lui Cristos și apoi au pierdut ungera lor. Nu există o autoritate scripturală pentru a spune că oricine își poate pierde ungera spiritului sfânt și apoi se va întoarce înapoi în clasa mării mulțimi. Toți din acea mare clasă au fost născuți de spiritul sfânt și au fost chemați, dar nu a răspuns la chemare și, prin urmare, nu au fost aleși. Cu toate acestea, ei stăruitor țin la adevărul că există un singur Dumnezeu și că sângele lui Isus Cristos este prețul de răscumpărare pentru om și pentru aceasta Domnul îi iubește.

Această scriptură nu justifică concluzia că mulțimea mare se dezvoltă după glorificarea bisericii, dar pare să însemne clar că după ce cei 144000 au

fost sigilați, Domnul își îndreaptă atenția către „mulțimea mare” care nu a luat înainte o poziție pozitivă de partea lui Iehova. „De aceea mi-am ridicat mâna împotriva lor, zice Domnul Dumnezeu, și își vor purta nelegiuirea.” (Ezechiel 44:12) Ei nu au fost niciodată aduși în legământul pentru Împărăție și unși pentru Împărăție; de aceea ei stau „înaintea tronului” și înaintea lui Cristos. Ei au fost făcuți servi ai marelui Mare Preot, așa cum Leviții au fost dați lui Aaron să servească. (Numerele 3: 6, 9) „Hainele lor albe” indică aprobarea lor numai pentru poziția la care sunt acum desemnați ca servi ai Marelui Preot.

Ramurile de palmier nu poate denota martiriul, pentru că cei care alcătuiesc această mare mulțime nu răspund invitației de a deveni martori zeloși, pentru Domnul. Numai atunci când sunt forțați să ia o poziție de partea Domnului, fac așa. Ei au fost în principal în închisori, acordând respect și omagi păzitorilor închisorilor, clerul și aliaților lor, „conducătorii turmei”. Dar când vine timpul ca ei să ia poziția pentru Satan sau pentru Dumnezeu, ei stau pe partea lui Iehova și trebuie să treacă prin multe neazuri. Ei nu au fost dispuși să suporte ocările care vin din a fi reprezentanți credincioși și zeloși ai Domnului. (Romani 15: 3) Ramurile de palmier din mâinile lor, prin urmare, denotă că acum a sosit momentul când ei recunosc și îl salută pe Cristos ca Rege al lui Iehova și conducătorul drept al lumii; așa cum a fost atunci când Isus a fost în trup, „mulți oameni care au venit la sărbătoare, au auzit că Isus a venit la Ierusalim, au luat ramuri de palmieri și au ieșit să-l întâmpine și au strigat: Osana! Binecuvântat este Regele lui Israel care vine în numele Domnului ”. (Ioan 12:12, 13) Ramurile de palmier sunt, prin urmare, un simbol al aderării lor ca servi ai organizației Domnului.

Identificarea mulțimii mari a provocat multe comentarii în poporul Domnului. Din limbajul versetelor treisprezece și paisprezece, se pare că unii din poporul lui Dumnezeu remarcă din înfruntarea cu alți frații de-ai lor întrebarea: „Ce-i cu mulțimea mare?” Și după aceea expun aceeași întrebare fraților lor, ca aceiași problemă să poată fi discutată sau analizată. Acest lucru este demonstrat de faptul că unul dintre bătrâni expune întrebarea lui Ioan. Mulți din clasa Bereană au discutat în detaliu semnificația scripturilor referitoare la marea mulțime și au pus multe întrebări cu privire la același lucru. La timpul potrivit al lui Dumnezeu, el a trimis informații despre acest subiect prin *Turnul de Veghere*. Numai recent, dovada Scripturală a fost prezentată, susținută pe deplin de faptele bine cunoscute, care arată că marea mulțime este descrisă ca fiind „prizonierii”, ca „insule” și ca „locurile singuratică” și a fost prefigurată de Samson. O mare parte a profeției din Psalmul cincizeci și a lui Isaia, capitolul cincizeci și opt se vede acum că se aplică clasei mulțimii mari. Fără îndoială, există multe alte scripturi, de asemenea, aplicabile. Când unul dintre membrii bătrâni ai organizației Domnului expune această întrebare, se

face referire la aceste scripturi pentru a identifica marea mulțime. Răspunsul la întrebare este: „Aceștia vin din necazul cel mare”.

Acest lucru ar putea fi puțin probabil de spus să însemne că marea mulțime nu ar putea fi localizată până la Armaghedon. Faptele sunt că, după propriile lor mărturii, au avut multe necazuri de când au ajuns la cunoașterea adevărului. Legăturile lor negre și hainele negre lungi, fețele lor mâhnite, sfințenia și pioșenia, precum și expunerea capetelor lor asemenea pipirigului (Isaia 58: 5) și lucruri asemănătoare par să spună: „Avem mult necaz și, prin urmare, suntem în primejdie mare și vom fi atât de bucuroși să mergem în ceruri”.

Mica turmă credincioasă se bucură în necazuri și le consideră cel mai mare privilegiu de a suferi împreună cu Cristos și în a purta ocările care au venit asupra lui din cauza credințioșiei sale. (Romani 5: 3, Filip 1:28, 29. Col. 1:24) Dar nu-i așa și cu marea mulțime. Participă astăzi la o adunare de oameni creștini și vor fi găsiți câțiva care se bucură în Domnul și sunt nerăbdători să fie martorii săi și să poarte orice ocară, în timp ce unii dintre ceilalți au o înfățișare tristă și simt că auto-umilirea lor și caracterul lor minunat și încântător le va aduce lor salvarea. Atât în „închisorile” confesionale, cât și în exteriorul lor există persoane care s-au eschivat de orice participare la orice lucrare care să le aducă ocară lui Cristos. Se pare necesar ca Domnul să îi păstreze pentru „marele necaz” al Armaghedonului, pentru ca ei să poată fi supuși la încercarea supremă.

În tip, țapul ispășitor era dus prin mâna unui om în pustiu. În 1918 și 1919, clerul și-a condus turmele în pustie prin adoptarea și aprobarea deschisă a Ligii Națiunilor ca înlocuitor al Împărăției lui Dumnezeu. Dar trebuie să vină timpul când toți cei care vor primi viața ca o creatură spirituală trebuie să ia o poziție împotriva acelei improvizații a Diavolului. Acel timp va veni fie înainte, fie la Armaghedon; și atunci se va întâmpla că clasa prefigurată de Samson, care a fost condusă orbește de fățarnici, va dărâma construcția peste capul lor și va muri, mai degrabă decât să-l nege pe Domnul. Aceasta va aduce necazul lor final și aprobarea lor le va fi dată de Domnul pentru că ei se țin ferm de credința lor în sângele lui Cristos și pentru că au ajuns la o înțelegere că ei trebuie să depindă de prevederea lui Dumnezeu pentru salvare prin Cristos Isus și nu prin altcineva.

Acum ei strigă: „Ajută-ne, Dumnezeul salvării noastre, pentru gloria Numelui Tău, eliberează-ne și curăță păcatele noastre, din pricina Numelui Tău”. (Psalmii 79: 9) Ei vor cunoaște că Iehova este Salvatorul și că nu este altul în afară de El. (Isaia 43: 11) Astfel, Ioan a văzut marea mulțime stând cu ramuri de palmier în mâinile lor și strigând: „Salvarea este (96) la Dumnezeul nostru [Iehova], care șade pe tron și la Miel.”

Ei au învățat că ceea ce ei credeau că este dezvoltarea de caracter și aspectul evlavios nu are nicio valoare de salvare, dar că sângele lui Isus Cristos este îngrijirea lui Dumnezeu pentru om. Ei sunt acum în necaz, dar „marele necaz” va încheia cariera lor pământească. În acest mare necaz, toți cei care primesc aprobarea lui Dumnezeu, ilustrate de hainele albe, vor mărturisi marele lui nume înaintea oamenilor, chiar dacă îi vor costa viața. Toți sfinții îngeri la acea adunare mare se vor bucura și vor spune „Amin” și se vor închina lui Dumnezeu.

Marea mulțime, care nu este din cele douăsprezece triburi sigilate, însă socotite drept națiuni, nu putea servi ca preoți. După cum leviții au fost oferiți preoților ca să-i servească, marea mulțime vor fi servi în templu și înaintea scaunului de domnie. (Vs. 15-17, Numeri 3: 9,7) Iehova, marele Rege al veșniciei, va „locui în mijlocul lor” sau „își va răspândi tabernacolul peste ei.” (ARV); ceea ce înseamnă că ei vor fi sub protecția Domnului Dumnezeu. De mult timp acești prizonieri au suferit pentru lipsa de hrană convenabilă. Domnul începe acum să le trimită hrană, iar când ei au o aprovizionare completă, nu vor mai flămânzi. - Vs. 16; Ps. 146: 7; Isa. 41:17, 18.

„Nici soarele nu va cădea peste ei, nici vreo arșiță.” Aceasta pare să se refere la persecuțiile pe care le primesc de la dușman atunci când iau o poziție fermă pentru Iehova, iar după aceea Domnul își întinde tabernacolul peste ei. „Și va fi un tabernacol pentru umbră în timpul zilei împotriva căldurii și un loc de scăpare și adăpost împotriva furtunii și a ploii.” (Isaia 4: 6).

Atunci nu-i va deranja căldura persecuției. Mielul lui Dumnezeu îi va hrăni și le va da băutură înviorătoare. Ei au fost întotdeauna oarecum o companie de plângăcioși, care s-a datorat faptului că s-au răzvrătit împotriva Cuvântului lui Dumnezeu și s-au hrănit cu altceva. (Psalmul 107: 11, Isaia 58: 5) Când vor învăța că clasa Împărăției este completată și nu sunt în ea, fără îndoială vor fi mult mai plângăcioși, mai ales pentru că nu au fost plăcuți lui Dumnezeu, pe care vor ajunge să-l iubească în cel mai înalt grad. Privilegiul de a servi lui Iehova acceptabil prin Cristos și calitatea de servi ai lui Cristos va face ca lacrimile lor să se usuce, iar bucuria lor va fi veșnică.

(*NOTA TRADUCĂTORULUI: această explicație din urmă în anul 1930 nu s-a înțeles corect, de aceea explicația este redată în mod corect începând cu anul 1935, și poate fi găsită în cartea BOGĂȚIE).

CAPITOLUL V

ORGANIZAȚIA SA (REVELAȚIA, CAPITOLUL 8 și 9)

IEHOVA își păstrează scopurile sale secrete până la timpul potrivit pentru a le dezvălui. „El dezvăluie lucrurile profunde și secrete” la timpul potrivit. (Dan 2: 22) „Într-adevăr Domnul Dumnezeu nu va face nimic fără să își descopere sfatul său ascuns servilor săi, profeți”. - Amos 3: 7.

Scopurile lui Iehova sunt declarate în Cuvântul Său de către profeții săi, dar nimeni nu le poate înțelege până când Dumnezeu, prin puterea sa, nu va deschide sigiliile. Capitolul șase din Revelația tratează despre deschiderea celor șase sigilii. Capitolul opt are legătură cu al șaptelea sigiliu. Se pare că sigiliul al șaptelea nu a putut fi deschis până la trâmbițarea celui de-al șaptelea înger, așa cum este scris: „Ci în zilele vocii celui de al șaptelea înger, când va începe să trâmbițeze, va fi terminat misterul lui Dumnezeu, așa cum a făcut el cunoscut robilor săi, profeții. (Rev. 10: 7) „Misterul lui Dumnezeu” nu este același lucru cu misterul lui Cristos. Aceasta din urmă are legătură cu Isus și cu membrii corpului său. Misterul lui Dumnezeu se referă la organizația lui Iehova și la acea organizație care se opune lui Dumnezeu și pe care Domnul o va distruge.

Funcționarul principal al organizației lui Iehova este Cristos Isus. În organizația sa sunt miriade de îngeri invizibili pentru ochii oamenilor. De asemenea, sunt aici membrii credincioși înviați ai trupului lui Cristos și rămășița unsă acum pe pământ. Deoarece este organizația lui Dumnezeu, cuvântul „cer” se aplică în mod corespunzător oricărei părți a acestuia. Orice membru al organizației, desemnat pentru orice sarcină sau lucrare și care îndeplinește astfel de lucruri, este un reprezentant sau un mesager al Domnului, iar cuvântul „înger” se aplică în mod potrivit pentru aceștia. Cuvântul „înger” este, de asemenea, aplicat în mod corespunzător lui Cristos Isus, marele reprezentant al lui Iehova. Contextul trebuie și ne va permite să determinăm cui i se aplică cuvântul. Membrii corpului lui Cristos pe pământ, compunând rămășița și, prin urmare, formând o parte a servului ales, apar în calitate de ambasadori sau îngeri prin faptul că acționează sub conducerea Capului, Isus Cristos, în îndeplinirea lucrării lor. Prin urmare, cuvintele „cer” și „înger” se aplică uneori în mod corespunzător diviziunii pământești a organizației lui Dumnezeu. În acest moment, citiți cu atenție capitolele opt și nouă din Revelația, de care ne ocupăm acum.

„Tăcerea în cer” a urmat imediat după deschiderea celui de-al șaptelea sigiliu. „Tăcerea” trebuie să se refere la acea parte a organizației Domnului de pe pământ, poporul lui Dumnezeu, care a fost inactiv pentru o perioadă scurtă de timp între anii 1918-1919. Aceasta corespunde timpului de așteptare care marchează punctul de hotar între sfârșitul lucrării lui Ilie și începutul lucrării

Elisei a bisericii. (2 Cronici 2:13) Atunci Ioan a văzut „șapte îngeri care stăteau înaintea lui Dumnezeu” și cărora li s-au dat „șapte trâmbițe”. Evident, aceștia sunt creaturi spirituale îmbrăcate cu autoritatea de a îndeplini anumite îndatoriri în organizația divină și desemnarea ca fiind „șapte”, reprezintă toate cele șapte proclamații distincte care trebuie date, numărul șapte fiind numărul simbolic divin al perfecțiunii sau al desăvârșirii. O „trâmbiță” ar implica o proclamație publică. „De aceea când faci milostenii nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii în sinagogi sau pe străzi, ca să aibă glorie de la oameni. Adevărat vă spun: Ei își au răsplata lor”. (Matei 6: 2) Pare sigur că timpul trebuie să urmeze după venirea Domnului în templul Său - 1 Tesaloniceni 4:16, 1 Corinteni 15: 52, Matei 24: 31.

În organizația tipică a lui Dumnezeu, sunetul trâmbiței indica un timp al bucuriei (Levitic 23:24, 2 Cronici 15: 12-14); de asemenea, venirea regelui (2 Regi 11: 12-14, 2 Cronici 23:13, Ps. 47: 5, 98: 6); și a bătăliei (Numeri 31: 1-6); de asemenea război și victorie (Numeri 10: 9, 2 Cronici 13: 12-16, Ioel 2: 1). Prin urmare, sunetul celor șapte trâmbițe ar indica un timp al vaiului pentru organizația dușmanului; însă pentru organizația lui Dumnezeu un timp al salutării pentru venirea Regelui organizației; un timp de bucurie pentru rămășița de pe pământ, precum și pentru cei din ceruri; și un timp de luptă și de victorie. Astfel, timpul împlinirii acestei profeții este localizat și trebuie să înceapă, după ce Dumnezeu Își pune Regele pe tronul său.

„Un alt înger a venit și a stat la altar” (Rev. 8: 3-5). Darea de seamă divină arată că altarul era de aur și avea foc pe el, ceea ce dovedește că a fost îngrijirea lui Dumnezeu pentru curățirea și pregătirea servilor săi ca serviciul lor să poată fi acceptabil. Ea corespunde exact cu altarul de foc descris în profeția lui Isaia (6: 5-8), când Domnul apare la templul său, altar din care cărbuni aprinși de foc sunt luați pentru a curăța buzele rămășiței sau clasei servului. Îngerul care stă la altar este în mod evident unul din compania îngerilor însărcinați, căruia i se atribuie datoria de a conduce, de a aduna și de a curăța rămășița sau clasa servului. Că ține cădelnița de aur în mână, arată că poziția sa era o numire divină pentru îndeplinirea poruncilor divine. Acest înger este aprovizionat cu multă tămâie ca s-o ofere împreună cu rugăciunile sfinților, sau cei care alcătuiesc rămășița, ceea ce arată că îngerul care servește la altar este diferit de sfinți. Această oferire de tămâie alături de rugăciuni era necesară în timp ce pregătea servul pentru serviciu.

Domnul a venit la templul său pentru a-i curăța „pe fiii lui Levi” și, astfel, a dat naștere rămășiței. (Matei 3: 1-3) Este un timp pentru rugăciune și curățire, pentru ca serviciul acceptabil să poată fi realizat. (Psalmul 51: 2-13) Acest lucru s-a făcut pentru ca nemulțumirea lui Dumnezeu să fie îndepărtată și serviciul acceptabil să poată urma. (Isaia 12: 1-5) Este „ziua Domnului”, iar

dușmanul este făcut cunoscut rămășiței, iar rămășița se roagă pentru protecție și ocazii mai mari de serviciu. (Efeseni 6: 12-19) Rămășița se roagă, de asemenea, pentru prosperitate și biruință (Psalm 118: 24, 25); și pentru pacea din mijlocul membrilor ei, ca ei să poată lucra spre gloria Domnului (Psalmul 122: 6-8); pentru o ușă deschisă de serviciu (Col. 4: 3); și să nu pășească în ispită (Matei 26:41). „Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape”, iar rămășița se roagă ca mesajul adevărului să poată avea acum un drum liber. - 1 Petru 4: 7; 2 Tes. 3: 1.

Există o diferență între rugăciuni și tămâie. Rămășița de pe pământ este cea care se roagă, iar alături de rugăciunile lor, îngerii invizibili trimit o dovadă parfumată, frumos mirositoare, despre zelul arzător al rămășiței, care este plăcut lui Dumnezeu, iar el aude rugăciunile și trimite rămășița în serviciu. (Isaia 12: 1-6) Îngerul i-a cădelnița care conține focul, care a fost luat de pe altar și aruncă cărbuni de foc pe pământ, ceea ce înseamnă simbolic că toți cei de pe pământ acum, care vor fi plăcuți lui Dumnezeu, vor fi curățați pentru ca ei să poată oferi un serviciu acceptabil și sunt trimiși la serviciu. În timp ce încercările și necazurile sunt prezente în serviciul credincios, focul nu reprezintă astfel de încercări, ci reprezintă curățirea rămășiței de pe pământ pentru ca serviciul care este pe cale să urmeze să poată fi acceptat de Dumnezeu. Acest lucru este dovedit în mod concludent prin profeția lui Isaia, care confirmă viziunea din Revelația.

Isaia, reprezentându-l pe poporul lui Dumnezeu, îl discerne pe Domnul în templu și pe îngeri și strigă: „Vai de mine”; evident datorită tăcerii sau inactivității în serviciu. Atunci mesagerul Domnului ia un cărbune de foc și curăță buzele lui Isaia, iar Dumnezeu îl trimite, reprezentând pe rămășița credincioasă în serviciu. Aceasta este ilustrația prezentată în capitolul al șaselea al lui Isaia.

Capitolul al doisprezecelea din Isaia arată că clasa rămășiței a fost curățată și a plecat în serviciu plină de bucurie pentru Domnul. Revelația 8: 3-5 arată o pregătire asemănătoare a membrilor pământești a clasei servului pentru serviciu. Credincioșii silitori, mergând în serviciu, servesc și împlinesc profeția fără să știe că fac așa. Mai târziu, Domnul le dezvăluie pentru ce scop i-a folosit. Lucrarea care urmează și care este realizată de clasa credincioasă a rămășiței pregătite astfel, a fost prefigurată de profetul Elisei.

VOCI, TUNETE, FULGERE

„Vocile” reprezintă simbolic mesaje ale adevărului care pot fi înțelese. Perioada „tăcerii” s-a încheiat atunci când poporul lui Dumnezeu, în anotimpul toamnei din 1919, a început să transmită mesajul adevărului prefigurat de Elisei. Nimeni din poporul lui Dumnezeu nu și-a asumat cu sinceritate că

îndeplinește profeția, dar după ce a fost folosit de Domnul pentru împlinirea profeției sale recunoaște cu umilință providența divină și se bucură și dă toată gloria și onoarea lui Iehova Dumnezeu. Credincioșii Lui sunt niște instrumente în mâna Lui și numai a lui este gloria și cinstea.

Următorul citat din *Turnul de Veghere* din 1 noiembrie 1922, este potrivit:

„Profeția poate fi mai bine înțeleasă atunci când este împlinită. Frecvent Dumnezeu face ca poporul său să pună în scenă împlinirea unei profeții fără să știe în acel moment, iar mai târziu îi dezvăluie interpretarea. După cum este declarat mai sus, în 1918 clasa templului din această parte a vălului a fost limitată atât în libertate personală, cât și în libertatea de acțiune în proclamarea mesajului. Până în 1919 a existat o tăcere practică a poporului Domnului, în ceea ce privește proclamarea mesajului său. În acel an s-au adunat la un congres la Cedar Point, Ohio, un număr mare de discipoli reprezentativi ai Domnului. Dintr-o dată s-au trezit la privilegiile lor. Atunci și-au îndepărtat temerile, apoi au ajuns la o cunoștință a faptului că lucrarea lui Ilie s-a încheiat și că acum lucrarea ilustrată de către Elisei, trebuie să înceapă.

„Când Isaia l-a văzut pe Împărat, el știa că o creatură necurată nu putea să trăiască în prezența lui, de aceea strigățul lui: „Vai mie! Căci sunt un stârpit, pentru că sunt un om cu buze necurate... fiindcă ochii mei au văzut pe Împărat, pe Domnul oștirilor.” Evident, necurăția sau nedreptatea lui au avut ceva de-a face cu cuvintele gurii sale. El recunoaște că trebuia cât de cât să fie găsit lăudându-L pe Dumnezeu la fel cum erau serafimii; sau că el a eșuat să vorbească mesajul care trebuie să-l vorbească. Serafimul, cu un cărbune arzător, i-a curățat buzele. După aceea el nu mai este tăcut, dar pregătit să servească.

„Tunetul” reprezintă vocea lui Dumnezeu. (Iov 40: 9, Psalmul 29: 3, 18: 6, 7, 13) „La mustrarea ta au fugit, au dispărut la glasul tunetului tău”. (Psalmul 104: 7) Lumina este înaintea tunetelor; și este fulgerul lui Dumnezeu. „Fulgerele lui au luminat [au expus] lumea: pământul a văzut și a tremurat”. (Psalmul 97: 4) „În lumina ta vom vedea lumina”. (Psalmul 36: 9) Din cauza izbucnirii luminii sau a fulgerului de la Iehova, mesajul lui de mustrare este trimis. Revista „*Epoca de aur*” și-a început publicarea în 1919 și, în scurt timp, a fost publicat numărul douăzeci și șapte, care conținea mustrarea Domnului față de cei din organizația lui Satan. Aceasta i-a expus pe membrii organizației Diavolului, în special clerul ipocrit. Alte mesaje sau „voci” au urmat repede, cum ar fi, *Vorbind cu morții, Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată*, și multe prelegeri la nivel mondial. Toate acestea au fost „lucrarea Domnului”, și el i-a dat poporului său de pe pământ o parte în ea.

„Și acolo a fost un cutremur”. Semnificația simbolică a „cutremurului” este agitație, șoc sau tulburare. Aceasta nu înseamnă o revoluție, ci mai degrabă o tulburare și o agitație în mijlocul factorilor conducători ai organizației vizibile a lui Satan. Lucrarea de mărturie a poporului lui Dumnezeu, care a urmat la scurt timp după războiul mondial, a provocat multă agitație printre clerici și cei principali ai turmei lor, care formează organizația lui Satan.

Perioada scurtă a „tăcerii în cer” s-a încheiat, fără îndoială, în 1919 și de atunci până în 1922 poporul devotat al Domnului de pe pământ a făcut o lucrare pregătitoare prin facerea de eforturi stringente pentru consolidarea organizației. Pe lângă faptul că au făcut ceea ce puteau ca să ofere mărturie publică, au cumpărat și au instalat prese pentru tipărit și au fost făcute eforturi pentru a tipări și a publica mesajul adevărului lui Dumnezeu, cu totul independent de instituțiile lumii. Deși Domnul era în templul său, punându-i pe cei consacrați la încercare, ei nu înțelegeau. Fiind devotați Domnului, ei au vrut să-i fie credincioși. Fără îndoială, îngerii, care acționau în calitate de reprezentanți sau servi ai lui Cristos, aveau mult de-a face cu lucrarea pregătitoare care se desfășura în acea vreme pentru pregătirea unei mărturi mai zelose care trebuia să urmeze. Rămășița era pregătită și mașinile neînsuflețite erau pregătite, „iar cei șapte îngeri care aveau cele șapte trâmbițe s-au pregătit să sune”. Acești membri invizibili ai organizației lui Dumnezeu au tăbărit în jurul celor vizibili și i-au protejat și, fără îndoială, au dirijat cursul celor din urmă în acțiunile și pregătirile lor pentru desfășurarea lucrării Domnului. - Ps. 34: 7.

SUNETUL

Deoarece Scripturile sunt scrise pentru încurajarea și mângâierea poporului consacrat al lui Dumnezeu, peste care a venit sfârșitul lumii (Romani 15: 4, 1 Corinteni 10:11); și deoarece Revelația este profeție, iar Dumnezeu este interpretul profeției (2 Petru 1:20, 21); este de așteptat ca Dumnezeu, prin și datorită reprezentanților săi sau a îngerilor și mai ales al căpeteniei sale, Cristos Isus, va face ca poporul Său să facă anumite lucruri care să fie în împlinirea profeției și apoi să le arate celor consacrați aplicarea acesteia pentru încurajarea și mângâierea lor. Acesta este un act de iubire din partea lui Dumnezeu; și Dumnezeu este iubire.

Îngerii au acționat pentru a suna trâmbițele. Faptele par să arate în mod clar că în 1922 primul înger a început să sune din trâmbiță, iar poporului consacrat al lui Dumnezeu i s-a dat o parte; iar acum, după ce au trecut opt ani, Domnul pare bucuros să-i arate poporului său cum a avut o parte în împlinirea profeției sale, pentru că erau instrumentele lui devotate și dispuse. Numele lui să fie lăudat! Orice onoare și glorie să i se dea lui!

Duminică, 10 septembrie 1922, mai mult de 10.000 de oameni ai lui Dumnezeu au fost adunați la Cedar Point, Ohio. A fost oferită o rezoluție, sprijinită printr-o discuție orală, adoptată în unanimitate. Această rezoluție a fost o proclamație care declară că Iehova este Dumnezeu și că Cristos este Rege și că a venit împărăția lui. A fost o provocare pentru conducătorii părții vizibile a organizației lui Satan de a dovedi că omul are înțelepciune de a conduce pământul sau să admită adevărul Cuvântului lui Dumnezeu că pacea, prosperitatea, viața și fericirea pot veni numai prin Iehova, prin și datorită lui Cristos. De altfel, se menționează că un Magnavox a fost folosit pentru a amplifica vocea vorbitorului și au auzit toți cei prezenți din acea vastă audiență. Creaturile umane vizibile au avut de-a face cu acest mesaj, totuși, de fapt, a fost un mesaj al Domnului trimis prin îngerii lui invizibili, pentru că fără îndoială aceștia sunt îmbrăcați cu autoritatea de a îndruma cursul membrilor pământești ai organizației lui Dumnezeu.

"REZOLUȚIE

„(Adoptată de Asociația Internațională a Studenților Bibliei la Congresul de la Cedar Point, Ohio, duminică, 10 septembrie 1922).

„Studenții internaționali ai Bibliei, strânși într-un congres, consideră că este o datorie și un privilegiu ca să trimită acest mesaj națiunilor pământului.

„Ca un corp de creștini consacrați să asculte și să-L urmeze pe Domnul și Salvatorul nostru Isus Cristos, ne opunem să ne angajăm în război, revoluție, anarhie sau violență sub orice formă și ne opunem fraudei și înșelăciunii practicate asupra poporului prin reprezentarea greșită a Cuvântului lui Dumnezeu sau altfel. Noi dorim cu sinceritate pacea, prosperitatea și binecuvântarea poporului cu viață, libertate și fericire și considerăm că singurul mijloc prin care acest lucru poate fi realizat este prin și datorită domniei lui Cristos.

„În lumina Cuvântului lui Dumnezeu și în special a profeției împlinite, prezentăm următoarele ca o declarație adevărată despre faptele legate de condițiile actuale:

„1. Că conducătorii pământului s-au lăudat frecvent că războiul mondial a fost dus pentru a face lumea să fie sigură pentru democrație, ceea ce se dovedește a fi o amăgire și o capcană;

„2. Că conferințele internaționale de la Paris, Washington, Geneva și Haga, la care au participat oamenii finanțelor și de stat și care au fost aprobate de clerul confesional al lumii, au fost ținute pentru scopul, așa cum s-a anunțat, de a instaura pacea pe pământ, au eșuat în a produce rezultatul dorit;

„3. Că toate națiunile pământului sunt acum în suferință și nedumerire, așa cum a prezis Domnul că vor fi în acest timp, și că întreaga structură socială

și politică este amenințată de o dizolvare totală; iar conducătorii de stat și conducătorii pământului, fiind conștienți de acest fapt și de incapacitatea lor de a instaura pacea și prosperitatea, apelează în mod frenetic la bisericile confesionale pentru a salva lumea de dezastru;

„4. Că dorința tuturor națiunilor și popoarelor pământului este ca ei să locuiască în pace și să se bucure de viață, libertate și fericire;

„5. Că poporul este înșelat de cei care încearcă să aducă această dorință prin conferințe internaționale și acorduri sub forma Ligii Națiunilor și acorduri asemănătoare.

„Prin urmare, apelăm la națiunile pământului, la legiuitorii și la conducătorii lor și la toți clericii tuturor bisericilor confesionale ale pământului, la adepții și aliații lor, marii oameni de afaceri și mari politicieni, să aducă dovada pentru justificarea poziției luate că prin ei pot să instaureze pacea și prosperitatea pe pământ și să aducă fericire poporului, însă prin faptul că nu reușesc în acest proces, îi chemăm să audă mărturia pe care o oferim ca martori pentru Domnul și după aceea să-i lăsăm pe ei să spună dacă mărturia noastră este sau nu este adevărată.

„Bazându-ne pe Cuvântul lui Dumnezeu și pe comportamentul său providențial cu omenirea prin Cristos Isus, noi, ca martori ai săi, stăm și mărturisim după cum urmează:

„1. Că războiul mondial a venit în 1914 și a fost urmat de foamete mari, ciumă și revoluții în diferite părți ale pământului, așa cum a fost prezis de Domnul;

„2. Că 1914 a marcat sfârșitul legal al lumii vechi și Cristos Regele de drept a luat pentru sine puterea sa ca Rege;

„3. Că Domnul Isus Cristos este acum prezent, nevăzut omului și înaintează cu lucrarea întemeierii Împărăției, Împărăție pentru care el i-a învățat pe urmașii săi să se roage;

„4. Că Satan, de mult timp dumnezeul acestei lumi, i-a înșelat pe oamenii de stat, pe finanțiști și pe cler, îndemnându-i să creadă că prin acorduri internaționale sau prin alte eforturi combinate pot aduce dorința tuturor națiunilor;

„5. Că întreaga organizație actuală a lumii constituie partea vizibilă a imperiului sau a organizației lui Satan și că imperiul lui Satan trebuie să cadă acum înainte marșului de înaintare al Regelui gloriei;

„6. Că toate conferințele internaționale și toate acordurile sau tratatele care rezultă din acestea, inclusiv acordul Ligii Națiunilor și toate acordurile asemănătoare, trebuie să eșueze, pentru că Dumnezeu a decretat astfel;

„7. Că toate eforturile organizațiilor bisericilor confesionale, ale clerului lor, ale conducătorilor lor și ale aliaților lor, de a salva și de a restabili ordinea

lucrurilor de pe pământ și de a aduce pace și prosperitate, trebuie, în mod necesar, să nu reușească, deoarece nu constituie nici o parte a împărăției lui Mesia;

„8. Dimpotrivă, în timpul războiului mondial, clerul acestor biserici confesionale diferite au fost neloiale față de Domnul Isus Cristos în această privință, că ei pe nedrept s-au unit împreună cu marii afaceriști și marii politicieni pentru a continua războiul mondial; ei au predicat oamenilor în tranșee și le-a spus în mod fals și blasfemator că moartea lor pe câmpul de luptă va fi socotită ca o parte indirectă a ispășirii lui Isus Cristos;

„9. Că ei au respins în continuare pe Domnul și Împărăția Sa și și-au arătat neloialitatea prin unirea voluntară cu organizația lui Satan și anunțând cu îndrăzneală către lume că Liga Națiunilor este expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ, acea anunțare făcută de ei așa era o totală nerespectare a cuvintelor lui Isus și a apostolilor.

„10. În continuare susținem și mărturisim că este ziua răzbunării lui Dumnezeu împotriva imperiului lui Satan, vizibil și invizibil;

„11. Că restabilirea lumii sau a ordinii vechi este o imposibilitate, că este timpul pentru întemeierea Împărăției lui Dumnezeu prin Cristos Isus și că toate puterile și organizațiile care nu se supun voinței domniei drepte a Domnului vor fi distruse;

„12. Dacă politicienii ar reprezenta cu credincioșie poporul, iar marii comercianți ar înceta să exploateze poporul, clerul ar spune oamenilor adevărul referitor la aranjamentul lui Dumnezeu și poporul să înceteze cu dezbinarea, Împărăția lui Mesia va fi întemeiată prin el fără alte necazuri sau suferințe, dar, eșuând să facă așa, un mare necaz trebuie să urmeze în curând;

„13. Căci din acest motiv este acum iminent și pe punctul de a cădea asupra națiunilor pământului, după cuvintele lui Cristos Isus, un timp mare de „necaz cum nu a fost de la începutul lumii până în prezent, nu, și nici nu va mai fi din nou”, iar acesta este un necaz iminent pe care conducătorii și oamenii puternici ai pământului îl văd venind.

„Dar noi susținem și declarăm că Împărăția lui Mesia este leacul universal complet pentru toate relele omenirii și va aduce pacea pe pământ și bunăvoința pentru toți oamenii, dorința tuturor națiunilor, că cei care se supun în mod voluntar conducerii drepte încep acum să fie binecuvântați cu pace, viață, libertate și fericire fără sfârșit.

„Prin urmare, noi aducem popoarelor de pe pământ mesajul lui Dumnezeu despre veștile bune conținute în Biblie, Cuvântul său al adevărului și le vestim lor mesajul de pace și salvare veșnică, adică, că Împăratul gloriei, Eliberatorul omului, este prezent invizibil și și-a început domnia, că vechea lume, sub controlul lui Satan, s-a sfârșit și va fi în curând spartă în bucăți, pentru

a face loc Împărăției veșnice a dreptății acum înființate și că milioane de oameni care trăiesc acum pe pământ, dacă ascultă de legile acelei Împărății drepte, vor continua să trăiască și nu moară niciodată și chemăm toate națiunile, popoarele, familiile și limbile care iubesc dreptatea și urăsc nelegiuirea să recunoască și să accepte liber că numai Iehova este Dumnezeu adevărat și că Fiul său preaiubit Cristos Isus este Împăratul împăraților și Domnul domnilor”.

Este declarat (Revelația 8: 7) că prima trâmbiță a fost urmată de „grindină și foc amestecate cu sânge” fiind „aruncate pe pământ”. Simbolurile folosite sunt profund semnificative. Grindina este un fenomen, „un semn și o minune”, care glorifică pe Domnul și îi îndeplinește voința. (Psalmul 148: 7, 8, Exodul 9:29, Ezechiel 38:21, 22) Este rece, tare și distrugătoare a minciunilor și a mincinoșilor. Este așa pentru că este rezervată pentru timpul de necaz și ea zdrobește. (Isaia 28: 2-17, Hag 2:17, Iov 38:22, 23) „Grindina” îi face pe oamenii neconsacrați să blasfemieze. (Revelația 16:21) „Focul” exprimă indignarea lui Dumnezeu, este distructiv și devorează înaintea armatei lui Dumnezeu. (Psalmul 50: 3; 97: 3; 79: 5; Ioel 2: 3; Luca 12:49) „Sângele” turnat este simbol al morții și contaminează și îi murdărește pe cei care vin în contact cu el. Aceste simboluri în fraze figurative descriu efectele „proclamației” asupra celor din organizația lui Satan.

„Proclamația” a acuzat că națiunile pământului au fost murdărite și contaminate cu sângele oamenilor care a fost vărsat în mod nedrept și că clerul, care pretinde în mod ipocrit a fi reprezentantul lui Dumnezeu, este în mare măsură responsabil pentru acest lucru. Clerul și aliații lui, acuzând rezoluția, au recurs la minciuni, fraudă și înșelăciune pentru a induce în eroare și a exploata poporul și pentru a denatura greșit pe Dumnezeu și Împărăția sa. Acestea erau adevăruri grele și distrugătoare de minciuni. Presa publică a acordat o însemnătate extinsă rezoluției. 31 octombrie 1922, a marcat începutul unei distribuții la nivel mondial a rezoluției și a argumentelor în sprijinul acesteia în mai multe limbi, și mai mult de patruzeci și cinci de milioane de exemplare au fost puse în mâinile conducătorilor și a oamenilor. Partea vizibilă a organizației lui Satan pe pământ a primit-o; iar rezultatul Domnul l-a descris în simbolurile care urmează.

„A treia parte a pământului a fost arsă.” (RV) Popoarele pământului pot fi plasate în mod corespunzător în trei diviziuni, în sensul: (1) grupului agricol; (2) meșteșugari, mecanici, oamenii mării și alți muncitori; și (3) grupul financiar, religios și politic; cel din urmă cel care formează clasa dominantă. Proclamația a fost o provocare pentru aceștia din urmă ca să-și aducă martorii și să-și dovedească poziția, sau ca să recunoască că sunt mincinoși; iar faptul că nu

reuesc acest lucru îi pune într-o situație cu reputație proastă și le dovedesc sfaturile fără valoare și, prin urmare, trebuie să o recunoască aceasta.

„A treia parte a copacilor a fost arsă”. „Copacii” reprezintă grupul egoist, înălțat și conducător al creaturilor vii care atrag susținerea oamenilor și își aruncă umbrele pe pământ. „Toată iarba verde a fost arsă.” „Poporul este iarba” și se usucă, când spiritul Domnului suflă peste ea. (Isaia 40: 6, 7) „Iarba verde” ar reprezenta speranțele popoarelor concentrate pe schemele și planurile anunțate ale clasei conducătoare. Acestea sunt arse, iar astăzi poporul nu are nicio speranță din planurile oamenilor.

Cele patruzeci și cinci de milioane de exemplare ale aceluși mesaj al adevărului au reușit bine în a arăta oamenilor că nu pot spera la vreo binecuvântare din partea organizației Diavolului, reprezentată pe pământ de către oameni egoiști. Cu pământul ars, copacii și iarba verde arsă, este o perspectivă pustie pentru organizația pământească a Diavolului, iar acest lucru este susținut în fața poporului. Clerul și-a avertizat turmele să nu citească „proclamația” și literatura însoțitoare, însă avertismentul lor a rămas nebăgat în seamă. - Vezi *Turnul de Veghere*, 1923, pag. 83.

După aceea a urmat trâmbițarea celui de-al doilea înger. Poporul lui Dumnezeu s-a adunat într-un congres, la Los Angeles, în data de 25 august 1923 și a adoptat și a trimis o rezoluție intitulată „Un avertisment”. Rezoluția a fost îndreptată împotriva celor care pretind în mod fals că îl reprezintă pe Dumnezeu și pe Cristos și care au construit o puternică organizație pe pământ pe care au asemănat-o cu Împărăția lui Dumnezeu și care este simbolizată de „un munte mare”. Rezoluția a avertizat poporul împotriva acestor învățători falși și l-a îndemnat să abandoneze organizația nesfântă. Și acum, șapte ani mai târziu, se pare clar că spiritul Domnului, care operează prin îngerii lui invizibili, și-a îndreptat poporul de pe pământ să urmeze această acțiune și că acesta a fost începutul trâmbițării celui de-al doilea înger. (Revelația 8: 8) Milioane de exemplare din acea rezoluție, împreună cu argumentele susținătoare oferite într-o dezbateră publică, intitulată „Toate popoarele mășăluiesc către Armagedon”, au fost distribuite în mod liber printre popoarele pământului, iar clasa servului lui Iehova a făcut lucrarea. Rezoluția nu a fost „trâmbița”, ci a fost o manifestare evidentă a acțiunii lui Dumnezeu, direct și prin membrii organizației sale. Efectul acesteia este indicat de limbajul simbolic folosit în versetul nouă:

„Și a murit a treia parte a creaturilor care erau în mare și aveau viață; și a treia parte dintre corăbii a fost distrusă.” În mod simbolic, „marea” reprezintă popoarele așa numitei Creștinătăți, ca întreg, care hrănesc, acceptă și susțin factorii comerciali și guvernanți. (Psalmul 65: 7) Popoarele Creștinătății pretind că îl reprezintă pe Dumnezeu și pe Cristos pe pământ și luate ca întreg pot fi

așezate în trei diviziuni separate: (1) Agnostici și necredincioși; (2) fundamentalști; și (3) moderniști. Din cea de-a treia diviziune sunt cei care neagă sângele lui Cristos; și pentru ei sângele său a devenit neînsuflețit sau mort. În acel moment, „muntele” lui Satan, organizația sa numită Creștinătate, a fost „în foc” cu controversele moderniste și fundamentaliste, la care au luat parte politicienii și finanțatorii; și mai ales „în foc” datorită indignării lui Dumnezeu; iar organizația sa de pe pământ a exprimat în mod explicit voința lui Dumnezeu în ceea ce o privește pe o astfel de organizație ipocrită a Creștinătății, care de mult timp a înșelat poporul. Prin această rezoluție, problema a fost pusă în mod direct în fața oamenilor, care au fost chemați să decidă dacă se vor retrage sau nu din sistemele nedrepte și ar lua poziție față de Domnul.

”REZOLUȚIE

Noi, Studenții Internaționali ai Bibliei, adunați într-un congres general, ne-am declarat din nou credința noastră absolută și supunerea noastră față de Iehova Dumnezeu, Tatăl nostru și față de Fiul său iubit, Cristos Isus, Răscumpărătorul și Împăratul nostru și încrederea noastră absolută în Biblie în calitate de Cuvânt inspirat al Dumnezeului adevărului dat omului pentru îndrumarea și învățătura lui în dreptate.

„În calitate de urmași ai Domnului nostru, care se străduiesc cu sârguință să fie martorii adevărați și credincioși ai săi, considerăm privilegiul și datoria noastră să atragem atenția tuturor popoarelor iubitoare de pace și ordine ale tuturor națiunilor despre condițiile deplorabile care există acum în lume și să le îndreptăm spre Împărăția lui Mesia ca unicul remediu pentru necazurile naționale și individuale.

„Noi susținem și declarăm că Isus Cristos și-a organizat biserica în puritate pentru a reprezenta pe pământ, că oamenii egoiști și ambițioși, iubitori de onoare și glorie pământească mai mult decât de aprobarea lui Dumnezeu, au adus prin doctrinele false o distrugere a credinței în Dumnezeu și în Cuvântul Său; și că, în consecință, în diferitele biserici confesionale există acum două clase generale:

„PRIMUL: Cei care pretind a fi creștini, dar nu cred în Biblie ca fiind Cuvântul adevărului, inspirat de Dumnezeu, care reneagă doctrinele căderii omului și a răscumpărării lui prin sângele lui Isus Cristos, care este formată din clerul apostat și „conducătorii turmelor lor”, care sunt oameni lumești cu influență financiară și politică puternică, care exercită influența și puterea de control în organizațiile confesionale; și:

„AL DOILEA: acea mare mulțime de popoare care pretind a fi creștini și care țin și cred doctrinele fundamentale ale creștinismului și anume: Că Biblia

este Cuvântul lui Dumnezeu scrisă sub inspirația spiritului sfânt; că Domnul Isus a venit în lume pentru a răscumpăra omul din păcat și din moarte; că și-a dat viața ca o răscumpărare pentru omenire; că El a fost înviat din morți, s-a înălțat la cer și va veni din nou și își va întemeia Împărăția lui, așa cum a promis.

„Clasa menționată mai întâi sunt iubitorii de sine, lăcomi, lăudăroși, nemulțumiți, nesfinți, feroce, disprețuitori ai celor care se străduiesc să fie buni, plini de răutate, mândrii, având o formă de evlavie, dar care îi neagă puterea acestora și care calomniază, prezintă într-o lumină falsă și persecută pe cei care încearcă credincios să-l reprezinte pe Domnul nostru. (2 Timotei 3: 1-5, Matei 24: 9, Marcu 13: 9) În timp ce ei pretindeau a fi reprezentanți ai Domnului nostru, ei îl reprezintă pe el într-o lumină falsă prin aceasta, adică:

„(1) Ei au părăsit Cuvântul lui Dumnezeu, au negat căderea omului și l-au negat pe Domnul Isus, prin al cărui sânge omul trebuie răscumpărat.” - Iuda 4.

„(2) Ei au folosit numele de creștin și religia creștină ca o mantie pentru a-și ascunde nelegiuirea și pentru a le permite să înșele poporul și au săvârșit curvie spirituală prin unirea bisericii cu puterea politică și financiară - Ier 2: 21-24; Rev. 18: 3.

„(3) În timp ce se prezintă ca reprezentanți ai Prințului Păcii, ei au pregătit războiul, l-au recomandat, l-au încurajat și l-au promovat în mod deschis și apelând la patriotismul poporului, i-au convins pe oameni să se angajeze în război; au predicat oamenilor în tranșee, i-au provocat să lupte și să moară, au umplut pământul cu o mulțime de, văduve și orfani și astfel au mărit durerea și suferința omenirii. - Rom. 13: 9; Matei. 26: 52; Evr. 12:14; Fată. 06:10; Luca 3:14.

„(4) Ei au invadat în mod egoist școlile, colegiile, seminariile și universitățile cu doctrinele lor dezonorante de Dumnezeu a înaltului criticism și a evoluției, au condus poporul într-o eroare grosolană și au distrus credința multimilor în Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. - Ier. 12:10, 12; 23:13; 14; 5: 25-30; 8:11; 9: 8; 9.

„(5) Au respins adevăratele învățături ale lui Isus și ale apostolilor, au risipit turma lui Dumnezeu, au produs o foamete în țară după auzirea Cuvântului Domnului și au făcut pe cei flămânzi și însetați să fie lihniți după hrana spirituală - Amos 8:11, Psalmul 107: 4, 5, Ezechiel 34: 4-6.

„(6) Ei au urât lumina și pe purtătorii luminii (Matei 5:14), au refuzat să dea hrană la flămânzi și Creștinilor însetați să bea, au întors pe străin, au eșuat să servească celor bolnavi, au persecutat și au făcut să fie închiși creștini cinstiți și credincioși, au recurs la fapte de violență împotriva creștinilor iubitori de pace și de ordine, iar „pe poalele lor se găsește sângele sufletelor săracilor nevinovați.” - Ieremia 2:34; Matei 25: 42, 43.

„(7) Ei au negat în mod intenționat și au respins învățăturile lui Isus și ale apostolilor cu privire la a doua venire a Domnului și despre întemeierea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ pentru binecuvântarea poporului și au înlocuit-o cu Liga condusă de om a Națiunilor, pe care ei o salută ca salvator al omenirii și drept „expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ”, blasfemiind astfel numele și cauza sa. Ei s-au sfătuit împreună împotriva (118) Domnului și Împărăției sale, sfat despre care Iehova declară că nu va dăinui. - Ps. 2: 1-12; Isa. 8: 9, 10.

„În continuare, noi susținem și declarăm că dintre cei descriși în a doua clasă există o mulțime de iubitori ai păcii și ordinii în bisericile confesionale, atât catolice, cât și protestante, care și-au păstrat și încă își păstrează credința lor, care au fost buni și atenți cu și au respectat credința tovarășilor lor, indiferent de crez sau de denotație, au hrănit pe cei înfometați și au dat de băut celor însetați, l-au primit pe străin, au îmbrăcat pe cei goi, au vizitat pe cei bolnavi și au servit celor întemnițați, toate în numele Domnului nostru, pentru ca aceștia să speră în Împărăția Domnului nostru Isus Cristos și în binecuvântările care o însoțesc și că pentru aceștia Domnul și-a făcut de cunoscut dragostea lui. - Matei 25: 34-40.

„Noi indicăm faptul că Dumnezeu, prin Cuvântul Său, și-a declarat răzbunarea împotriva oricărei nelegiuiri și în special împotriva prezentei ordini rele (Isaia 34: 1-4, 8), că Domnul Isus este acum prezent invizibil judecând națiunile pământului, că sfârșitul lumii a venit și zdrobirea în bucăți a organizației lui Satan va urma în continuare (Matei 24: 7-14), că toți cei care se alătură de bună voie lui Satan și organizației sale vor suferi o pedeapsă teribilă; că aceia ce se dedică cauzei drepte a Domnului și serviciului său vor trece prin necazuri și vor primi binecuvântări nesfârșite (Tesaloniceni 2: 2, 3, Psalmul 41: 1, 2), că linia de demarcație între cele două clase ale Creștinătății este marcată în mod clar și că a sosit timpul pentru separarea celor care preferă răul de cei care iubesc dreptatea și care doresc împărăția Domnului.

„Noi, prin urmare, în spiritul iubirii, anunțăm avertismentul pentru toți acei oameni iubitori ai păcii și ordinii care sunt asociați cu bisericile confesionale și le arătăm faptul că ei nu pot avea nici o parte sau tovarășie cu acea clasă de creștini preținși care neagă Cuvântul lui Dumnezeu și-l resping pe Domnul Isus Cristos și Împărăția sa și noi îi anunțăm să asculte Cuvântul lui Dumnezeu și să se separe de lucrurile necurate (2 Corinteni 6:17), să se retragă din sistemele ecleziastice nedrepte, desemnate de Domnul drept „Babilon” și să „iasă din ea, ca să nu fie părtași la păcatele ei și să primească plăgile ei.” (Revelația 18: 4);

„Facem apel la toți aceștia să-l recunoască pe Isus Cristos ca Împărat al Împărățiilor și Domn al Domnilor și că Împărăția lui acum aproape, este

speranța și salvarea popoarelor; și că ei individual și colectiv să se declare de partea Domnului, să simpatizeze cu a sa cauză și să fie gata să primească binecuvântările Împărăției lui Dumnezeu pe care el le-a pregătit pentru ei de la întemeierea lumii”.

Atenția este adresată mai ales către ultimele două paragrafe ale rezoluției, care sunt un avertisment pentru toți oamenii care se tem de Dumnezeu să se retragă din organizația nedreaptă și un apel de a se identifica cu Domnul.

O „corabie” reprezintă simbolic elementul comercial care folosește factorii religioși și politici pentru scopurile egoiste în desfășurarea traficului lor. (Prov 31:14) „Corăbiile” moderniste au fost ocupate de importul așa-numitei mâncări spirituale din alte surse decât Cuvântul lui Dumnezeu, care este planul lui Satan de a întoarce oamenii departe de Dumnezeu. Cei care o dată au primit lumina adevărului dezvăluit cu privire la Cristos ca Răscumpărător, iar după aceea au respins Cuvântul lui Dumnezeu și pe Fiului său și au folosit numele lui Cristos în scopuri comerciale, au devenit asemenea sângelui, au murit și ocazia lor pentru Împărăție a luat sfârșit. Acest lucru nu poate însemna că a treia parte a poporului a murit, dar „a treia parte a creaturilor care erau în mare și aveau viață”, adică au primit destul de adevăr ca să poată obține viața prin Cristos. Refuzând acest lucru, o astfel de favoare s-a încheiat. De la marea proclamare a mesajului despre Împărăția lui Dumnezeu pe tot pământul în ultimii cincizeci de ani nu există nici o scuză pentru ca cineva să pozeze ca predicator al Cuvântului lui Dumnezeu și în același timp să-l prezinte într-o lumină falsă pe el și mijloacele salvării; și indignarea lui Dumnezeu este exprimată împotriva tuturor acestora.

A TREIA TRÂMBIȚĂ

Din nou, Dumnezeu a pus în mintea poporului său, prin îngerul său, să acționeze și să-i îndeplinească scopurile. În iulie 1924, la o adunare internațională a poporului lui Dumnezeu din Columbus, Ohio, a fost adoptată o rezoluție desemnată „Punere sub acuzare” care, împreună cu discursul sprijinitor „Civilizația condamnată”, a fost după aceea tipărită și distribuită pe scară largă printre popoarele de pe pământ și la scurt timp după aceea a fost urmată de o serie de discursuri la nivel mondial din partea mai multor vorbitori.

„PUNERE SUB ACUZARE

„Noi, Studenții Internaționali ai Bibliei, adunați într-un congres, ne declarăm credințioșii necondiționată față de Cristos, care este acum prezent și își întemeiază Împărăția sa în care domnește.

„Credem că fiecare copil uns al lui Dumnezeu este un ambasador al lui Cristos și are datoria de a da o mărturie credincioasă și adevărată în numele

Împărăției sale. În calitate de ambasadori ai lui Cristos și fără să ne asumăm nici o dreptate în sine, Dumnezeu ne-a poruncit să „proclamăm ziua răzbunării Dumnezeului nostru și să mângâiem tot ce plâng.” (Isaia 61: 2).

„Credem și susținem că este timpul potrivit a lui Dumnezeu ca nemulțumirea lui să fie exprimată împotriva unor sisteme rele care au orbit poporul față de adevăr și astfel l-a lipsit de pace și speranță; și ca urmare acel popor ar putea cunoaște adevărul și să primească o anumită mângâiere despre binecuvântările viitoare, prezentăm această punere sub acuzare, bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu și indicăm dispoziția divină ca remediu pentru eliberarea completă a omului:

„Noi prezentăm și acuzăm că Satan a format o conspirație în scopul de a menține popoarele în ignoranță față de dispoziția lui Dumnezeu pentru binecuvântarea lor cu viață, libertate și fericire și că alții, spre exemplu, predicatorii necredincioși, profitori fără conștiință și politicieni fără scrupule, au intrat în respectiva conspirație, fie cu voia, fie fără voie;

„Acești predicatori necredincioși s-au organizat în sisteme ecleziastice, constând din consilii, sinoduri, prezbiterii, asociații etc., și s-au desemnat acolo drept papi, cardinali, episcopi, doctori ai divinității, pastori, păstori, reverenzi etc., și s-au ales pe sine în astfel de funcții, masă care este desemnată aici drept „cler”, și că ei au făcut din giganții comerciali și politicienii profesioniști, în mod voluntar, drept cei principali din turmele lor.

„Noi prezentăm și acuzăm că acei clerici au cedat ispitelor care le-au fost prezentate de Satan și, contrar Cuvântul lui Dumnezeu, s-au alăturat acestei conspirații și, în continuare, au comis acțiuni deschise după cum urmează:

„(1) că și-au folosit puterile spirituale, bucurându-se de poziția lor, în a-și satisface propriile dorințe egoiste, hrănindu-se și înălțându-se pe ei, refuzând și eșuând să hrănească sau să învețe poporul din Cuvântul lui Dumnezeu al adevărului;

„(2) Că iubind gloria acestei lumi și dorind să strălucească înaintea oamenilor și să aibă aprobarea oamenilor (Luca 4: 8, Iacov 4: 4, 1 Ioan 2:15), s-au îmbrăcat în haine bătătoare la ochi, s-au împodobit cu bijuterii și și-au asumat o formă de evlavie în timp ce neagă Cuvântul lui Dumnezeu și puterea lui;

„(3) Că ei au eșuat și au refuzat să predice poporului mesajul Împărăției lui Mesia și să-i îndrepte spre dovezile legate de a doua venire a lui; și nefiind dispuși să aștepte timpul potrivit al Domnului pentru a-și întemeia Împărăția, și fiind ambițioși să pară înțelepți și măreți, împreună cu conspiratorii lor, au revendicat abilitatea de a înființa Împărăția lui Dumnezeu pe pământ fără Dumnezeu, au aprobat Liga Națiunilor și au declarat că aceasta este „expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ”, renunțând astfel la credințioșia

față de Domnul Isus Cristos și declarându-și credințioșia față de Diavolul, zeul răului și, în acest scop, au pledat și au sfințit războiul, au transformat edificiile bisericesti în centre de recrutare, au acționat ca ofițeri de recrutare pentru plată și au predicat oamenilor în tranșee, ca să sufere și să moară, și când Domnul le-a prezentat clar dovada incontestabilă a faptului că lumea veche s-a sfârșit și că Împărăția sa este aproape, ei au batjocorit și au respins mărturia, au persecutat, au arestat și au provocat închiderea martorilor pentru Domnul.

„DOCTRINE

„Noi mai prezentăm și acuzăm că clerul, ca și clasă, a constituit el însuși izvorul doctrinelor care, în continuarea acestei conspirații, le-au transmis poporului, pretinzând astfel de doctrine ca fiind învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu, știind bine că aceste lucruri sunt neadevărate, în acest sens,

„(1) Că ei pretind în mod fals că sunt succesorii numiți în mod divin ai apostolilor inspirați ai lui Isus Cristos, întrucât Scripturile arată în mod clar că nu există urmași ai apostolilor Domnului;

„(2) Că ei pretind dreptul exclusiv de a interpreta Scripturile și că, prin urmare, ei singuri știu ce trebuie să creadă poporul și prin aceasta au păstrat poporul în ignoranță despre Biblie, iar acum în această perioadă de creștere a cunoștinței și a citirii multora, când oamenii pot citi și înțelege, acești „succesori ai apostolilor” auto constituiți îi descurajează pe oameni să citească Biblia și literatura biblică, să nege inspirația Scripturilor, să învețe evoluția și, prin urmare, să întoarcă mințile oamenilor departe de Dumnezeu și Cuvântul lui al adevărului;

„(3) Că ei au inițiat și au învățat dreptul divin al împăraților de a conduce popoarele, susținând că astfel de conducători sunt Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, susțin că ei și conducătorii turmelor lor sunt însărcinați de Dumnezeu să conducă politica și cursul națiunilor și că, dacă oamenii nu se supun în mod subiectiv unor astfel de politici, oamenii sunt nepatrioți sau neloiali;

„(4) Că ei sunt autorii doctrinei nerezonabile și false a trinității, prin care ei pretind și învață că Iehova, Isus și spiritul sfânt sunt trei persoane într-una singură, eroare pe care ei o admit că nu poate fi înțeleasă și explicată; că această doctrină falsă a orbit poporul cu privire la semnificația adevărată a marelui sacrificiu de răscumpărare a lui Isus Cristos, prin care oamenii pot fi salvați;

„(5) Că ei învață și au învățat doctrina falsă a nemuririi umane, adică că toți oamenii sunt creați suflete nemuritoare, care nu pot muri, doctrină despre care ei știu că este falsă, căci se bazează exclusiv pe declarația lui Satan, declarație despre care Isus a spus că este o mare minciună. (Geneza 3: 1-6, Ioan 8: 44);

„(6) Că ei predică și învață doctrina chinului veșnic, adică, că pedeapsa pentru păcat este chinul conștient în iad, etern în timp, în timp ce ei știu că Biblia învață că plata păcatului este moartea; că iadul este moartea sau mormântul, că morții sunt inconștienți până la înviere și că jertfa de răscumpărare prevede ca toți, la timpul potrivit, să aibă ocazia de a crede, de a asculta de Domnul și de a trăi, în timp ce cei răi vor fi pedepsiți cu o distrugere veșnică;

„(7) Că ei neagă dreptul Domnului de a-și întemeia Împărăția pe pământ, știind cu tărie că Isus a învățat că va veni din nou la sfârșitul lumii și că realitatea aceluia timp va fi făcut cunoscut de națiunile Creștinătății angajate într-un război mondial, urmat rapid de foamete, ciumă, revoluții, întoarcerea favorii lui Dumnezeu pentru iudei, necazul și nedumerirea națiunilor; și că în timpul acesta, Dumnezeu cerului își va întemeia împărăția, care va sta dăinui pentru totdeauna (Dan. 2:44); că ignorând și refuzând să analizeze aceste adevăruri și dovezi simple, au mers de bunăvoie în întuneric împreună cu aliații lor, profitorii și politicienii, în încercarea de a înființa o putere mondială în scopul de a conduce și de a ține poporul supus; toate acestea fiind contrare Cuvântului lui Dumnezeu și împotriva demnității sale și a bunului său nume.

„Doctrinile învățate de către cler, și modul lor de acțiune afirmate aici sunt recunoscute, iar din faptele de necontestat și din legea Cuvântului lui Dumnezeu, ei sunt potrivit părerii generale vinovați înaintea lui Dumnezeu și în ochii lumii de toate acuzațiile din această punere sub acuzare.

„Pentru că autoritatea profeției Cuvântului lui Dumnezeu este acum împlinită, declarăm că aceasta este ziua mâniei lui Dumnezeu asupra Creștinătății; și că el stă în mijlocul factorilor puternici și de control ai lumii, adică, clerul și cei principali din turmelor lor, să judece și să-și exprime indignarea sa dreaptă împotriva lor, a sistemelor și a învățăturilor lor nedrepte.

„Noi declarăm în continuare că singura speranță pentru pacea și fericirea popoarelor pământului este Împărăția lui Mesia, pentru care Isus i-a învățat pe urmașii săi să se roage.

„De aceea chemăm popoarele și națiunile pământului să mărturisească faptul că declarațiile făcute aici sunt adevărate; și pentru ca poporul să poată avea, în această perioadă de perplexitate și suferință, speranță și mângâiere, noi îi îndemnăm să studieze Biblia cu rugăciune și sârguință, pentru ca ei să poată învăța din aceasta că Dumnezeu prin Cristos și Împărăția Sa are o îngrijire completă și adecvată pentru binecuvântarea omenirii pe pământ cu pace și prosperitate, libertate, fericire și viața veșnică, și că Împărăția lui este aproape.”

Astfel, la timpul său potrivit, Dumnezeu și-a împlinit profeția direct și prin organizația sa, iar poporul său credincios pe pământ a avut o mică parte în ea,

chiar fără ca ei să știe că în acel timp era o împlinire a profeției. La același congres, dovada făcută în mod convingător a arătat că Satan nu este legat, ci se străduiește în mod activ să îndepărteze întreaga creație de Dumnezeu. „Punerea sub acuzare” a acuzat că clerul necredincios, profitorii și politicienii erau într-o conspirație cu Satan pentru a ține poporul în ignoranță despre Cuvântul lui Dumnezeu și Împărăția sa. Persoanele consacrate ale lui Dumnezeu la acel congres și în timpul ce a urmat după acesta au început să anunțe ce a trâmbițat îngerul Domnului prin trâmbița lui:

„Și al treilea înger a trâmbițat și a căzut din cer o stea mare, arzând ca o făclie; și a căzut peste a treia parte a râurilor și peste izvoarele apelor; Și numele stelei este chemat Pelin; și a treia parte a apelor a devenit pelin; și mulți oameni au murit din cauza apelor, pentru că au fost făcute amare. - Revelația 8:10, 11.

„Marea stea” care cădea din cer ca o făclie care arde a fost Satan. „L-am văzut pe Satan căzând din cer ca fulgerul”. (Luca 10:18) El a fost una dintre marile stele înaintea lui Iehova Dumnezeu. (Iov 38: 7). Fiind aruncat din ceruri și văzând civilizația în primejdie mare, el a invocat că a devenit un purtător de lumină și torța lumii civilizației. (2 Corinteni 11:14) Scopul lui a fost să înșele poporul, dar Dumnezeu l-a trimis pe îngerul său și a făcut ca anunțul să fie făcut că „civilizația lui Satan este condamnată”. Acest lucru a fost făcut în „Punerea sub acuzație” și în mărturia mondială care a urmat, și prin distribuirea a peste cincizeci de milioane de exemplare ale rezoluției. Acela a fost timpul pe care Dumnezeu l-a dezvăluit poporului său că în cer a fost un mare război, că Satan a fost aruncat din cer, adevăruri care au fost ulterior publicate în *Turnul de Veghere* sub titlul „Nașterea națiunii”. (Z. 1925, pag. 67) Timpul exact al căderii lui Satan din cer nu este specificat, dar în mod evident a fost între 1914 și 1918 și a fost descoperit atunci poporului lui Dumnezeu.

„Steaua”, Satan, a căzut peste „a treia parte a râurilor și pe izvoarele apelor”, care se referă în mod evident la grupul profesionist de conducere, distinct de grupul agricol și al meseriașilor. Grupul conducător este alcătuit din cei care încearcă să-i spună poporului cum va funcționa lumea, și care pretinde că este desemnat divin în lucrarea de a conduce afacerile pământului. Ei sunt „izvoarele apelor” care l-au ignorat pe Iehova în calitate de „izvor al apelor vii”. Ei au și-au făurit propriile gropi de apă, care nu au nici un adevăr. (Ieremia 2:13) Ei au încercat să dicteze poporului cu privire la fiecare afacere a vieții lor, iar Satan are grijă de toate acestea. - Rev. 12:12.

Numele acestei stele este numit „Pelin” ceea ce înseamnă amar. Fiind izgonit din cer, Satan se află sub „supărare amară”. (Faptele Apostolilor 8:23). El a încercat să facă amară viețile celor din poporul lui Dumnezeu și să întoarcă toți oamenii în amărăciune împotriva lui Iehova Dumnezeu. El este înverșunat

împotriva lui Iehova și împotriva „seminței făgăduinței” și face ca existența poporului să fie amară. - Gen. 3:15; Rev. 12:17.

„Și a treia parte a apelor au devenit pelin.” Multe politici și teorii care au fost aduse de factorii conducători și încercate pe popor s-au terminat cu amărăciune pentru popor și cu întristarea autorilor acestor scheme. Ei sunt aceia care „care întorc judecata în pelin, și lasă deoparte judecata pe pământ”. (Amos 5: 7; 6:12) Acest grup conducător, și în special necinstiții profitori religioși, este o mulțime de oameni răi, ce se întoarce de la lumina pe care au avut-o odată. „Un om drept, care cade înaintea celor răi este ca o fântână tulburată [ape amare] și ca un izvor corupt”. (Prov 25:26) „Și mulți oameni au murit din cauza apelor, pentru că au fost făcute amare”. Politicile adoptate și desfășurate de la începutul războiului mondial de către grupul de guvernământ au prelungit și au sporit suferințele umane, provocând mari cheltuieli și pierderi imense de vieți umane. În același timp, unii dintre cei născuți de spirit, fiind înșelați și plini de amărăciunea diavolului, au murit și ei. Grupul de guvernământ de după războiul mondial a organizat peste două sute de conferințe, dintre care toate au eșuat, multe spre întristarea lor. Domnul dă acestor factori de conducere, în special clerului fals și principalilor turmei, o doză din propriile medicamente. Unii spun altora: „De ce ședem liniștiți? Adunați-vă și să intrăm în cetățile de apărare și să tăcem acolo, pentru că Domnul Dumnezeu nostru ne-a amuțit și ne-a dat să bem apă cu fiere, pentru că am păcătuit împotriva Domnului”. - Ier. 8:14.

Sunetele acestor trâmbițe expun organizația lui Satan și descoperă organizația lui Dumnezeu și o parte din lucrarea care se pregătește pentru marele și finalul conflict.

A PATRA TRÂMBIȚĂ

Iehova continuând să dirijeze acțiunea organizată a organizației sale, al patrulea înger al Domnului sună din trâmbița sa: „Și al patrulea înger a trâmbițat și a treia parte a soarelui a fost lovită și a treia parte a lunii și a treia parte a stelelor, în așa fel că a treia parte a lor a fost întunecată; și ziua nu a strălucit cu a treia parte din ea și noaptea la fel.” (Rev. 8:12) A treia parte a grupului compusă din Marele Comerț, simbolizată de soarele de aur al prosperității; așa-numiți oameni de stat sau cei ce fac legile, simbolizați de lună; și clerul înșelător, simbolizat de stele, susțin a fi lumina lumii și au folosit în mod fals sloganul: „Faceți lumea sigură pentru democrație”. Ei se preocupă de ei înșiși și de planurile lor în calitate de salvatori ai oamenilor. Gloria lor trebuie să fie distrusă.

Dumnezeu l-a dirijat pe îngerul său, cel de-al patrulea, să sune și a îndrumat pe poporul său pe pământ, în calitate de membri ai organizației sale,

să asculte mesajul și să-l spună. În august 1925, la un congres general a poporului lui Dumnezeu, adunat la Indianapolis, a fost adoptată în unanimitate rezoluția „Mesajul speranței” care, împreună cu discursul susținător, „Un stindard pentru popor”, a fost anunțat prin cuvântare cu gura și prin radio și prin copii tipărite către milioane de oameni de pe întreg pământul.

„MESAJ DE SPERANȚĂ

„Către toți oamenii cu bunăvoință:

„Studentii Internaționali ai Bibliei în cadrul unui congres general trimit salutările:

„Când, în cursul afacerilor umane, națiunile au ajuns la o condiție a extremităților, este timpul ca popoarele să dea atenție la cauzele provocatoare, la remediile oferite, și la adevăratul remediu. Invităm cu umilință analizarea acestui mesaj până la sfârșit, pentru ca oamenii să poată găsi în el mângâierea și speranța pentru bunăstarea lor viitoare.

„De secole, omul a fost victima apăsării, a războiului, a foametei, a bolii, a întristării și a morții. În toate timpurile a dorit pacea, prosperitatea, sănătatea, viața, libertatea și fericirea.

„Puterile lumii, știința și filosofia, comerțul și religia au oferit, la rândul lor, remediile lor pentru mângâierea omului. În numele și sub masca democrației, acestea se combină în a-și oferi puterile diferite și solidaritatea lor pentru a satisface cerințele omului. Împreună, ei pretind că sunt lumina soarelui lumii, deținând întreaga lumină care strălucește pentru a lumina și a îndruma rasa umană.

„Intriga, duplicitatea și tertipurile sunt frecventate de bună voie de puterile politice și comerciale, știința și filosofia sunt marcate de vanitate și autosuficiență, în timp ce religioșii, atât catolici cât și protestanți, sunt remarcați prin aroganță, trufie proprie, necuviință și neevlavie. Așadar este evident că remediile oferite de oricare dintre elementele menționate mai sus sunt zadarnice, incapabile și neputincioase pentru a satisface dorința omului.

„Catholicismul pretinde și își însușește ceea ce aparține exclusiv lui Dumnezeu. Moderniștii îl neagă pe Dumnezeu, neagă Cuvântul Său și scopul său al răscumpărării și oferă o forță oarbă ca remediu pentru condiția nenorocită a omului. Fundamentalistii, în timp ce mărturisesc că cred în Biblie, prin modul lor de acțiune, îl neagă de asemenea. Ei predică doctrine false și dezonorante de Dumnezeu și, împreună cu catolicii și moderniștii, sunt aliați cu puterile politice și comerciale ale lumii, în susținerea blasfematoare despre posibilitatea stabilirii Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Toate acestea s-au combinat sub Satan, superiorul lor, pentru a-l împinge pe Dumnezeu într-un colț și pentru ai dezonora numele.

„Rezultatul este că popoarele sunt suferinde sub apăsarea opresivă a profitorilor comerciali și a aliaților lor, și-au pierdut încrederea în conducătorii lor politici și nu mai au respect față de religioniștii care le-au înșelat. Fiind îndrumate de lumina falsă a acestei alianțe nefinite și stricate, popoarele au căzut în întuneric. Ele sunt ca niște oi pierdute, împrăștiate pe vârfurile munților, fără păstor, fără hrană și adăpost și făcute prada fiarelor sălbatice.

„Cauzele pentru aceste condiții deplorabile sunt că omul din cauza păcatului original a căzut de la desăvârșire și că Satan, dușmanul lui Dumnezeu și al întregii dreptăți, este conducătorul invizibil sau zeul acestei lumi malefice și prin diverșii lui factori a întors mințile multor oameni departe de Dumnezeu și de adevărul Său.

„Cea mai mare criză a veacurilor este iminentă și pe cale de a veni, pentru că lumea veche s-a încheiat și concesionarea puterii lui Satan s-a sfârșit. Știind asta și că timpul său este scurt, Diavolul încearcă să copleșească popoarele cu o mare inundație de învățături false și înșelătoare și de a le întoarce complet mințile de la Iehova. A sosit timpul ca Dumnezeu să-și facă un nume pentru sine pe pământ și pentru ca popoarele să cunoască adevărul cu privire la scopul divin, care este singurul mijloc de salvare pentru lume.

„De aceea, în numele și în spiritul Domnului, stindardul adevărului și al dreptății lui Dumnezeu este ridicat aici împotriva dușmanului și pentru binele popoarelor, stindard care este:

„Că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, Cel Prea Înalt, Atotputernicul, autorul și finalizatorul marelui său scop pentru salvarea omului și este răsplătitorul tuturor celor care caută cu sârguință și îl ascultă; că Biblia este Cuvântul lui descoperit al adevărului: Fiul său iubit Isus Cristos este Răscumpărătorul și Eliberatorul omenirii și, adevărat cu făgăduința sa, a venit să domnească și să binecuvinteze popoarele, că actuala dezordine, necaz și nedumerire a națiunilor este în împlinirea profeției, dovedind că imperiul lui Satan trebuie să cadă în curând și că Domnul dreptății intră în posesia lui; că Domnul Isus își întemeiază acum guvernarea dreaptă și va înlătura fortăreața lui Satan a minciunilor, va conduce popoarele în lumina adevărată și va judeca lumea în dreptate și popoarele cu adevărul său, și că împărăția Sa a dreptății este singurul remediu pentru nenorocirile omenirii.

„Noi apelăm cu încredere la popoare ca să se adune la stindardul divin al adevărului astfel ridicat și, astfel, să învețe calea care duce la viață și fericire. Facem apel la toți oamenii cu bunăvoință din fiecare națiune, familie și limbă, să se îndepărteze de erorile inventate de dușmanul Satan și de mulți ani predate de om, să primească și să creadă scopul divin pentru salvare, așa cum este prezentat în Scripturi.

„Împărăția lui Dumnezeu, pentru care popoarele s-au rugat de mult timp, este aproape. Ea este singura care poate și va statornici și va stabili lumea astfel încât să nu poată fi mișcată. Port drapelul dreptății este stindardul înălțat acum pentru popor. Cristos Isus, în calitate de Rege și marele funcționar executiv al lui Iehova Dumnezeu a devenit conducătorul drept al lumii. Să accepte popoarele, să creadă și să se supună lui și legilor sale ale dreptății. Toți aceia care fac astfel sunt siguri că vor primi binecuvântările păcii, a prosperității, sănătatea, viața, libertatea și fericire veșnică.

" Datat la Indianapolis, 29 august 1925. "

Acel mesaj a expus intriga, duplicitatea și tertipurile grupului conducător. Când a ajuns la urechi, a aruncat un întunec pe strălucirea luminii lor. Tatăl și conducătorul lor Satan, planurile lui și propriile lor scheme, au fost expuse privirii poporului, ceea ce a diminuat strălucirea organizației inamicului. Mesajul a subliniat că acea cauză a necazului și a suferinței în rândul popoarelor pământului se datorează lui Satan și factorilor săi egoiști. În contrast izbitor, mesajul a ținut modelul lui Dumnezeu pentru popor, arătând modelul divin ca singura speranță de salvare și spunându-i că împărăția lui Dumnezeu și Regele Său uns au venit și mășăluiește maiestuos până la distrugerea completă a organizației lui Satan. Era un mesaj de întuneric pentru organizația dușmană. A fost un mesaj de speranță și bucurie pentru cei care au credință în Dumnezeu. Era o parte din lumina mereu în creștere a lui Dumnezeu pentru cei care îl iubesc.

„Mai mult, lumina lunii va fi ca lumina soarelui și lumina soarelui va fi înșeptită, ca lumina a șapte zile, în ziua în care Domnul leagă spărtura poporului său și vindecă lovitura răniei lui”. (Isaia 30:26). La 31 octombrie 1925, a început o distribuție la nivel mondial a acestei rezoluții și a argumentului ei de sprijin, iar milioane de exemplare în multe limbi au fost puse în mâinile oamenilor, iar acest lucru a avut ca efect întunecarea planurilor organizațiilor lumesti.

UN VULTUR

Ioan (clasa servului) a privit atunci și a auzit un „înger” care zbura în mijlocul cerului. Un număr de versiuni redau acest cuvânt „vultur” în loc de „înger”. (Diag., Roth., ARV) Vulturul vede de departe. (Iov 39:29) El îi simbolizează pe servii Domnului, care au privilegiul de a avea o viziune îndepărtată despre ceea ce Domnul este pe punctul de a face. Se credea că Iehova s-a îngrijit de radio ca să-i proclame mesajul adevărului. În mijlocul multor necazuri, care erau de așteptat, postul de radio WBBR a fost construit și pus în funcțiune și cel puțin cinci posturi de radio au difuzat după aceea adevărul. Rezoluția cunoscută sub numele de „Mesajul speranței” și discursul

însoțitor, „Un stindard pentru popor”, a fost difuzat în America și Canada pe posturile de radio, precum și în alte forme menționate.

Viziunea spune că vulturul este auzit că spune: „Vai, vai, vai, locuitorilor pământului din cauza celorlalte voci ale trâmbițelor celor trei îngeri care sunt gata să trâmbițeze!” În acel an, poporul lui Dumnezeu a văzut clar că bătălia de la Armagedon va fi lupta lui Dumnezeu împotriva lui Satan și nu o luptă între forțele de luptă ale omenirii. (A se vedea *Turnul de Veghere*, 1 ianuarie 1925.) S-a văzut că a mai rămas multă lucrare de făcut pentru a da o mărturie înaintea de ziua cea mare și teribilă când forțele lui Iehova vor triumfa complet. Această clarviziune a poporului lui Dumnezeu este ilustrată de vultur. De aceea, poporul devotat al lui Dumnezeu, cu o viziune de vultur, a avansat cu lucrarea de proclamare a răzbnării lui Dumnezeu împotriva organizației lui Satan, care este un „vai” pentru cei care compun organizația. Implicația clară a acestei afirmații trebuie să fie aceea că „vocile din trâmbița celor trei îngeri”, care încă vor suna, vor anunța răzbnarea lui Dumnezeu asupra organizației lui Satan și precizarea motivului pentru această răzbnare.

JUBILEUL

În acest punct va fi interesant să citiți un articol care apare în *Turnul de Veghere* din 15 februarie 1925, sub titlul „Anul jubileului”. Este un exemplu despre modul în care Dumnezeu îi permite poporului său să aibă o parte în împlinirea profeției sale și apoi să îi spună ulterior despre acesta. Fără o cunoaștere prealabilă sau a intenției vreunei persoane legate de Turnul de Veghere, timpul pentru congresul din Columbus (Ohio) a fost fixat pentru luna iulie 1924. Exact la zece ani de la ziua începutului Războiului Mondial, mesajul „Civilizația condamnată” a fost transmis în sprijinul „Punerii sub acuzare”, care a marcat ultimul jubileu tipic; și arătând că jubileul antitipic trebuie să înceapă în 1925, mesaj anunțat spre disprețul organizației lui Satan și că a sosit timpul când oamenii ar trebui să iasă liberi. Anul 1925 a marcat timpul potrivit pentru marele jubileu, iar anunțul a fost făcut în timp util. Dar conducătorii lumii au eșuat ca să asculte mesajul lui Dumnezeu și să „proclame libertatea în toată țara”. (Lev 25:10) Dimpotrivă, asuprirea poporului a continuat cu putere crescută. Clasa dominantă mondială a promis oamenilor că lumea va fi făcută sigură pentru democrație, care a fost echivalent cu promisiunea că ar trebui să fie liberi; însă „s-au întors și i-au făcut pe servii și servitoare [clasa care într-adevăr muncește] pe care ei îi lăsaseră să plece liberi [așa cum au promis], să se întoarcă și i-au adus în supunere... De aceea așa spune Domnul: voi nu M-ați ascultat, vestind fiecare, libertatea fratelui său și fiecare, aproapelui său; iată-mă, eu, spune Domnul, vă vestesc libertatea [1] sabiei, [2] a ciumei și [3] a foametei... și trupurile lor moarte vor deveni hrană pentru păsările cerului și

pentru fiarele pământului. [Și împăratul]... cu prinții lui îl voi da în mâna dușmanilor lor și în mâna celor care își caută viața”. (Ieremia 34:11, 17, 20, 21), (vezi și Rotherham). Această profeție corespunde cu reproducerea figurativă sau simbolică din cel de-al nouălea capitol al Revelației cu privire la „vaiuri”, care sunt acum analizate aici. Vă rugăm să citiți Revelația capitolul nouă.

STEAUA

Cea mai mare stea a lui Iehova este Isus cel iubit. „O Stea va ieși din Iacob și un sceptru se va ridica din Israel și va lovi colțurile lui Moab și va nimici pe toți copiii lui Set. Din Iacov va veni cel ce va avea stăpânire și va nimici pe cel ce rămâne în cetate.” (Numeri 24:17, 19) Această profeție trebuie să aibă o împlinire totală în timpul potrivit al lui Dumnezeu. „Al cincilea înger” a fost acum așteptat să trâmbițeze și aceasta marchează împlinirea profeției.

Noi dorim să credem, trebuie să credem și credem că Domnul conduce cursul poporului său care este total dedicat lui. (Psalmul 32: 8, 48:14, 73:24, Isaia 58:11) Un congres a poporului devotat lui Dumnezeu a fost întrunit la Londra, Anglia, în mai 1926. Un discurs intitulat „Servul și serviciul”, bazat pe profeția lui Isaia din capitolul patruzeci și nouă, a dezvăluit pentru prima dată poporului convocat al lui Dumnezeu adevăratul înțeles despre „Serv”. O rezoluție intitulată „O mărturie pentru conducătorii lumii” a fost atunci prezentată. Aceasta a fost susținută de un discurs public difuzat la Royal Albert Hall, intitulată: „De ce se clatină puterile mondiale”. În dimineața care a urmat adoptării acestei rezoluții, „Mărturia”, și a transmiterii dovezii de susținere, un ziar zilnic din Londra a publicat un raport complet despre amândouă și mai mult de un milion de exemplare au fost puse în mâinile poporului în acea zi, iar mai târziu peste cincizeci de milioane de exemplare au fost publicate în multe limbi și distribuite în întreaga lume. La aceeași congres, cartea Eliberare a fost lansată la nivel internațional. Poporul Domnului a început să vadă și să aprecieze, așa cum nu a mai fost înainte, cele două organizații dușmane și privilegiul pe care cei unși ai lui Dumnezeu îl au de a fi martori și servi ai săi.

„O MĂRTURIE

„CĂTRE CONDUCĂTORII LUMII:

Studentii Internaționali ai Bibliei, adunați în cadrul unui congres general, s-au adunat să-și declare credințioșia și devotamentul necondiționat față de Dumnezeul atotputernic și crezând aceasta a fi privilegiul și datoria lor să facă așa, în ascultare de poruncile lui Dumnezeu, trimit această mărturie puterilor conducătoare a lumii, adică:

„UNU: Este deosebit de important ca toți să recunoască faptul că Iehova, Creatorul cerului și al pământului, este Dumnezeul Atotputernic alături de care

nu este altul, că scopul său pentru om este prezentat în Biblie, care este Cuvântul adevărului și că Cristos Isus este Executorul scopului lui Iehova, că acum este evident pentru toți că națiunile lumii sunt în suferință și nedumerire, și mari tulburări mai teribile decât oricare altă experiență de până acum amenință; că eforturile conducătorilor de a stabili un guvern de dorit sau o putere mondială au eșuat și, acum, să cunoașteți acel scop al lucrării lui Dumnezeu cu privire la om, și că numai aceasta poate și va stabiliza lumea și va aduce pace, prosperitate și fericire popoarelor și că a venit vremea pentru cei care exercită puterea de guvernare asupra popoarelor să recunoască aceste adevăruri mari.

„DOI: Că motivul pentru condiția existentă a suferinței și a nedumeririi este că omul nu a ascultat pe adevăratul Dumnezeu și că a cedat la influența rea a lui Satan, dumnezeul fals, că Lucifer, inițial domnitorul drept al omului, din cauza ne loialității sale față de Dumnezeu a devenit Satan Diavolul, instigatorul întregului rău, adversarul lui Dumnezeu și dușmanul viclean al omului, că cel rău a înstrăinat omul de la adevăratul Dumnezeu și l-a făcut să păcătuiască, din cauza căruia omul și-a pierdut casa perfectă și dreptul său la viață și fericire, că de atunci omul a organizat guvernele și puterile lumii într-o încercare de a se governa pe sine, dar a ignorat Cuvântul lui Dumnezeu și s-a supus controlului lui Satan Diavolul; că până acum Dumnezeu nu s-a amestecat în treburile lui Satan pentru ca omul să poate fi liber să aleagă corect sau greșit. Dar acum a venit timpul când Dumnezeu se va amesteca în folosul oamenilor.

„TREI. Că Cristos Isus, prin credincioșia sa până la moarte, a devenit Răscumpărătorul și Eliberatorul omenirii, că atunci când a fost pe pământ a învățat că timpul pentru eliberarea poporului va începe când lumea rea, sub conducerea lui Satan, se va sfârși, și că el, Cristos Isus, se va întoarce și va înălța Împărăția dreptății a lui Dumnezeu, ca popoarele să poată cunoaște și să urmeze calea cea dreaptă și, din acest motiv, i-a învățat pe urmașii săi să se roage: „Să vină împărăția ta. Să se facă voia ta pe pământ ca și în cer”, că între timp puterile lumii au fost organizate și desfășurate în scopul de a conduce și de a controla popoarele, iar aceste puteri mondiale sunt desemnate în Scripturi sub simbolul de „fiară” din motivul evident că acestea sunt rezultatul eforturilor combinate ale conducătorilor comerciali, politici și ecleziastici ai oamenilor și sunt influențați și dominați de Satan, dumnezeul acestei lumi, care au fost și sunt militari, aspri, cruzi și opresivi și manifestă spiritul lui Satan, conducătorul sau dumnezeul lor invizibil; și acum strigătele repetate ale omenirii asuprite au ajuns la Dumnezeuul cerului, care o va auzi și o va elibera.

„PATRU: Acea profeție divină care acum se împlinește, și în curs de împlinire, mărturisește faptul că concesionarea puterii lui Satan s-a încheiat și că lumea veche a ajuns la sfârșit, iar timpul este la aproape când Christos Isus,

funcționarul executiv a lui Iehova și Împăratul de drept al pământului îl va îndepărta pe Satan cel rău și va începe guvernarea lui a dreptății, care va stabili voia lui Dumnezeu pe pământ; că începând cu 1914 profeția divină în curs de împlinire a mărturisit că sfârșitul lumii rele a început prin aceasta, adică, prin război mondial, foamete, ciumă, cutremure, revoluții, întoarcerea evreilor în Palestina și mai târziu urmată de suferința și nedumerirea generală a națiunilor lumii; că această mărturie despre împlinirea profeției divine, care a fost dăruită în mod clar puterilor conducătoare ale lumii, pune pe umerii conducătorilor o responsabilitate care nu poate fi evitată.

„CINCI: Cu toate că Iehova Dumnezeu a furnizat dovada concludentă că lumea rea s-a sfârșit și că a venit vremea domniei Fiului său iubit, totuși această mărturie a fost ignorată și împinsă la o parte de cei care ar fi trebuit să știe mai bine și, contrar Cuvântul lui Dumnezeu, conducătorii comerciali, politici și eclesiastici au încercat să consolideze lumea și să țină sub control oamenii prin adoptarea acelei improvizații numită Liga Națiunilor, care a fost salutată în mod nedrept și blasfemiator ca expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ; că adevăratul autor și tată al tratatului Ligii Națiunilor este Satan Diavolul, dumnezeul acestei lumi, care a fost organizat de el ca ultimul său efort disperat de a înșela popoarele, de a le îndepărta de adevăratul Dumnezeu și de a le ține sub controlul său rău; că acum, după șapte ani de eforturi laborioase din partea susținătorilor acestui tratat pentru a stabili pacea și prosperitatea, este practic recunoscut că Liga Națiunilor este un eșec total și că prăbușirea s-a totală este doar o chestiune de timp; că chiar și acum, în timp ce avocații săi se străduiesc să-și reassembleze forțele pentru ca să mențină acea alianță dezintegrată și nesănătoasă, popoarele aud avertismentul solemn al profetului lui Dumnezeu cu privire la ligă, spunând: „Împrieteniți-vă popoarele și veți fi sparte în bucăți; și deschideți urechea, toți cei din țările îndepărtate; încingeți-vă și veți fi spărți în bucăți. Ține-ți sfat împreună și va fi nimic; vorbiți cuvântul și nu va rezista, căci Dumnezeu este cu noi”. - Isa. 8: 9, 10.

„ȘASE: că din cauza influenței orbitoare a lui Satan, mințile conducătorilor și ale celor conduși sunt întoarse de la adevăratul Dumnezeu, iar forțele rele adună întreaga lume la marea bătălie a Domnului Dumnezeu Atotputernic; că este un timp de necaz iminent, așa cum lumea nu a cunoscut niciodată, în timpul aceluși puternic conflict organizația lui Satan nu se va mai ridica niciodată și va fi o demonstrație a puterii divine ca toate națiunile să învețe că Iehova este Dumnezeu și că Cristos Isus este Rege al Regilor și Domn al Domnilor.

„ȘAPTE: Că marele necaz va dezvălui poporului Împărăția lui Dumnezeu, Împărăție care se va odihni pe umărul Fiului său preaiubit, Prințul păcii, iar pacea acelei Împărății nu va avea sfârșit; ea va aduce dorința inimii tuturor

oamenilor cu bunăvoință, iar în acea Împărăție ignoranța oarbă de care poporul a fost mult timp afectat va fi înlăturată pentru totdeauna și prin cunoașterea și ascultarea de Dumnezeu va veni la popor pentru totdeauna pacea, prosperitatea, sănătatea, viața, libertatea și fericirea și că Împărăția va fi împlinirea completă a cântecului profetic al îngerilor: „Pace pe pământ, bunăvoință față de oameni”.

„Noi, așadar, cu toată convingerea aducem înaintea voastră această mărturie: că Iehova este Dumnezeu, că El a înălțat pe Cristos, Fiul Său, în calitate de *Rege* al pământului, și vă poruncește dați ascultare deplină Regelui de drept al pământului. Făcând așa și folosindu-vă influența ca să întoarceți mințile oamenilor la ADEVĂRATUL DUMNEZEU, poate că acel dezastru nu se va abate peste voi. - Ps. 2: 2-12.”

Cu privire la viziune, Ioan spune: „Și am văzut că o stea a căzut din cer pe pământ; și lui i-a fost dată cheia gropii fără fund. [abisului]” Identificarea corectă a acestei stele va fi cheia înțelegerii profeției. Fără îndoială, acea stea este Cristos Isus: „Domnul însuși va coborî [veni jos] din cer... cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu”. (1 Tesaloniceni 4:16) Diaglott redă text: „O Stea care a căzut din cer pe pământ”. Rotherham îl redă: „O stea din cer a căzut pe pământ.” Căderea, așa cum se menționează în acest text, nu denotă ceva rău. Mai degrabă gândul este că steaua a coborât din cer pe pământ. Venirea din poziția sa înălțată, pe pământ, este cel mai bine reprezentat de cuvântul „coborâre” sau „descindere”, iar versiunea autorizată folosește cuvântul „descindere”. Gândul ar putea fi bine exprimat că această Stea puternică de aici, acum găsim bunăvoință, a coborât sau a descins pentru a acorda atenție lucrurilor legate de pământ.

Cuvintele din Revelația 9: 1, „lui i sa dat cheia gropii fără fund [sau a abisului]”, identifică cu siguranță Steaua ca fiind Cristos Isus. (Revelația 1:18; 20: 1) Nimănui, în afară de Cristos Isus, nu îi este dată cheia gropii fără fund sau a abisului; de aceea Steaua menționată trebuie să fie însuși Domnul Isus Cristos. La moartea sa el a mers în abis sau „groapă”, dar Dumnezeu l-a adus din ea; și după ce a câștigat această victorie asupra morții, el ar fi cel căruia i-a fost încredințat în mod corespunzător cheia. (Psalmii 16:10; Fapte 3:15) Steaua menționată nu poate fi Satan; pentru că dacă este așa, atunci el ar avea cheia pentru a ieși din acea groapă. Înregistrarea divină este că Isus va deschide groapa fără fund la sfârșitul celor o mie de ani pentru al lăsa pe Satan afară pentru un timp scurt; iar Isus deschide acea groapă sau abis pentru ca sfinții adormiți să iasă la timpul potrivit. Când Isus era pe pământ el și nici un altul nu a primit autoritate peste abis sau groapă. (Luca 8: 30-33, Diag.) Aceste scripturi îl identifică pe Isus în calitate de Stea, dincolo de orice întrebare.

Rezultatul este că atunci când această puternică Stea a coborât din cer, el a deschis groapa sau abisul fără fund și „a urcat un fum din groapă”. Fumul care urcă dintr-un cuptor mare este un precursor al distrugerii care provine din acea sursă care este controlată numai de Iehova și de Cristos. Prin urmare, simbolizează distrugerea. De asemenea, „limba nesupusă ce pornește un foc” este una a distrugerii, așa cum o descriu Scripturile. (Iacov 3: 6) „Vijelia”, pe care Ezechiel a văzut-o, a fost un simbol al aceluiași lucru. (Ezechiel 1: 4) Ca și dovadă că „fumul” este un simbol al distrugerii viitoare, profetul lui Dumnezeu scria: „Căci, iată, vine ziua care va arde ca un cuptor; și toți cei mândrii, da, și toți cei ce lucrează cu stricăciune vor fi miriștea; și ziua care vine îi va arde în întregime, spune Domnul oștrilor, astfel încât nu la va lăsa nici rădăcină nici ramură.” (Maleahi 4:1) „Și soarele și văzduhul au fost întunecate din cauza fumului gropii.” (Revelația 9: 2) Simbolic, acest lucru spune „a venit timpul să proclamăm răzbunarea lui Iehova Dumnezeu împotriva organizației dușmanului”.

Rezoluția adoptată la Londra, menționată mai sus ca „O mărturie pentru conducătorii lumii” și mesajul susținător, a fost predicarea Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la răzbunarea sa și a oferit motivul căderii iminente a puterilor mondiale. Acesta nu a fost mesajul omului sau al oamenilor, dar a fost mesajul Cuvântului Domnului, pe care Dumnezeu, prin îngerii lui, fără îndoială, a trebuit să fie vorbit. Noi trebuie așadar să concluzionăm că îngerul Domnului conduce mișcările organizației lui Dumnezeu în ascultarea de porunca venită de la „puterile înalte”, Iehova și Cristos. Mesajul conținut în cartea Eliberare, lansată în același timp, a fost o descriere mai detaliată a organizației lui Satan și a organizației lui Dumnezeu pregătindu-se pentru luptă. Aceste mesaje menționează în special faptul că numele lui Iehova este înălțat și expune răutatea organizației dușmane. Aceste mari adevăruri ale lui Iehova, prin urmare au cauzat ca „strălucirea cerului” lui Satan să fie întunecată.

Isaia, oferind o descriere a Domnului în templul său, spune: „Și stâlpii ușii se mișcau la vocea celui care striga și s-a umplut casa de fum.” (Isaia 6: 4) Așa a apărut gloria lui Dumnezeu, umplând templul. Proclamarea acestui mesaj al adevărului a început să pună Satan și pe cohorțele lui în umbră. Armata Domnului este acum reunită și, cu privire la acea armată și cei care o însoțesc după Domnul, Cuvântul său spune: „Pământul se va zgudui înaintea lor; cerurile vor tremura; soarele și luna vor fi întunecate și stelele își vor retrage strălucirea; iar Domnul își va înălța vocea înaintea armatei sale, pentru că tabăra lui este foarte mare, pentru că este puternic cel care împlinește cuvântul său, pentru că ziua Domnului este mare și foarte înfricoșătoare; și cine o poate suporta? Și voi arăta minuni în ceruri și pe pământ: sânge și foc și stâlpi de fum.” (Ioel 2:10, 11, 30) Chiar și organizația diavolului a început să observe că

se apropia ceva nedorit. „Fumul” și ceea ce a ieșit din el îi îngrijora pe agenții Diavolului.

LĂCUSTE

Ioan descrie „lăcustele” care ies din fum pe pământ și că le-a fost dată putere sau autoritate „așa cum au scorpionii”. (Vs.3) Aceste lăcuste nu puteau simboliza pe servii lui Satan, ci reprezintă simbolic pe servii lui Iehova Dumnezeu. Corectitudinea dovezii acestei declarații este depusă. Versetul unsprezece al aceleiași capitol nouă din Revelația spune despre lăcuste: „Și aveau peste ele un împărat, care este îngerul gropii fără fund, al cărui nume în ebraică este Abaddon, iar în greacă are numele Apolion.” Acest lucru arată că lăcustele simbolizează un grup sau o companie organizată care merge sub comandantul lor suprem, iar alte scripturi îl identifică pe Isus Cristos drept Regele, Comandantul și pe Capul servului ales al lui Dumnezeu. Prin urmare, „lăcustele” trebuie să reprezinte rămășița. Rămășița îl „onorează pe Rege”. - 1 Petru 2:17.

Cuvântul „Abaddon” derivă din termenul ebraic *abad* și este aplicat lui Iehova, cel care este „capabil să salveze și să distrugă”. Iehova îi distruge pe cei care îl urăsc. (Deut 7:10) Multe texte din Scriptură aplică acest cuvânt ebraic lui Iehova în legătură cu distrugerea. De exemplu: „Eu Te voi distruge, O heruvim ocrotitor.” (Ezechiel 28:16) „Nu voi distruge [ebr. abad] în ziua aceea [în ziua Domnului] pe înțelepții din Edom, și înțelegerea de pe muntele lui Esau [organizația lui Satan]” (Obad. 8) În același sens, este scris: „Și se va întâmpla, în acea zi, spune Domnul, că voi stârpi cail din mijlocul tău și îți voi distruge carele”. - Mica 5:10.

Cuvântul grecesc *Apollyon*, pe care Revelatorul îl aplică aici, înseamnă „a distruge pe cineva” și este aplicat de mai multe ori în Scripturi lui Iehova, numit Cel care distruge. (Matei 10:28; 21:41; Iuda 5) Dacă ar putea exista îndoieli în legătură cu aceasta, Iacov le rezolvă atunci când scrie: „Este un singur legiuitor care este în stare să salveze și să distrugă [greacă, *apollymi*]: cine ești cel care judecă pe altul? (Iacov 4:12) Autoritatea scripturală copleșitoare, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, aplică aceste titluri lui Iehova. Cristos Isus, fiind conducătorul executiv al lui Iehova, căruia i sa dat toată puterea în ceruri și pe pământ și fiind autorizat să acționeze ca funcționarul lui Iehova să distrugă, titlurile Abaddon și Apollyon se aplică în mod corespunzător pentru el. (Numeri 24: 17-19, Luca 1: 24, Luca 4:34) Singura concluzie rezonabilă, prin urmare, este aceea că Isus, Regele glorificat înarmat pentru război și având cheia gropii fără fund, este „rege” peste „lăcuste”. Aceasta identifică cu siguranță „lăcustele” drept membri ai organizației lui Dumnezeu. În ziua răzbunării lui Dumnezeu împotriva organizației dușmane, este potrivit ca Iehova să-și asume rolul de distrugător, adică Abaddon sau Apollyon („pentru

că Dumnezeu nostru este un foc mistuitor”), titlu care se aplică în special în timpul anunțării Împărăției. (Evrei 12:29) Fiul său iubit, așadar, Regele, poartă același titlu, iar titlul are o aplicație specială în „ziua Domnului”, care a început în 1914 și continuă după aceea.

Descrierea „lăcustelor” arată că ele fac parte din armata lui Dumnezeu, organizația de luptă, și, prin urmare, dovedește că același lucru se referă la rămășița de pe pământ, care „păzește poruncile lui Dumnezeu și are mărturia lui Isus Cristos”. Aceștia sunt voluntarii dispuși în ziua puterii Domnului. (Psalmul 110: 3) Ioan spune: „Și înfățișarea lăcustelor era asemănătoare cailor pregătiți pentru bătălie.” (Vs. 7) Acest lucru îi identifică în continuare ca fiind aceiași cu cei care formează armata Domnului așa cum este descris de profetul Ioel. - Ioel 2.

Calul este folosit simbolic în Scripturi pentru a reprezenta războiul. „Calul se aruncă în bătălie”. (Ier.8: 6) Rămășița lui Dumnezeu acum pe pământ a pornit ofensiva. Fără teamă, ei se oferă voluntar și avansează în luptă sub conducătorul și comandantul lor. (Psalmul 110: 3) Descrierea calului lui Iehova urmează: „Ai dat tu calului tărie, i-ai îmbrăcat gâtul cu tunet? Îl poți înspăimânta ca pe o lăcustă? Gloria nărilor lui este teribilă El bate din copite în vale și se bucură în tăria lui; el merge să îi întâlnească pe cei înarmați. Batjocorește frica și nu se înspăimântă; nici nu întoarce spatele dinaintea săbiei.” (Iov 39: 19-22) Aceasta este o descriere bună a celor care fără teamă îl urmează pe Domnul Isus oriunde îi conduce el.

„Și lăcustele aveau coroane de aur și fețele erau ca fețele oamenilor”. (Vs. 7) Aceasta arată că rămășița militantă a lui Dumnezeu este îmbrăcată cu autoritate divină pentru a face lucrarea Împărăției, care este lucrarea încoronată a tuturor lucrărilor care trebuie făcute acum și „chipurile lor ca fețele oamenilor” simbolizează faptul că cei din rămășiță sunt mărinimoși, iubitori și buni, iar motivul este pur. Ele reflectă imaginea lui Dumnezeu deoarece îl reprezintă pe el. Ele nu sunt lăcuste „pleșuve”, care le-au fost permise israeliților să le mănânce. (Leviticul 11:22) Ei nu „și-au tăiat părul” pentru a plânge, dar sunt bucuroși în Domnul și sunt în asemănarea Domnului Isus, prin aceasta, că au păr. (Revelația 1:14) Diferența este că ei au „părul ca părul femeilor”, care simbolizează faptul că sunt supuși Capului lor Isus Cristos. - 1 Cor. 11:15.

„Și dinții lor erau ca dinții de lei”, arătând că sunt pregătiți să mănânce „hrană tare” și nu sunt bebeluși. Ei sunt cu totul devotați Domnului Dumnezeu. (1 Corinteni 3: 1-3, Evr 5,14; Ioel 1: 6) Și ei au „niște platoșe de fier”, prin urmare de nepătruns, pentru că au pe „platoșa credinței și iubirii”, „platoșa dreptății” și sunt „puternici în Domnul și în tăria puterii Lui”. (1 Tesaloniceni 5: 8, Efeseni 6: 12-17) „Căci a îmbrăcat dreptatea ca un pieptar.” (Isaia 59:17) Ei

știi că ei sunt dreți și pe partea lui Iehova și nu se tem de om și de diavol. Ei sunt contingentul de luptă al poporului Domnului, urmărindu-și cu bucurie Capul și Conducătorul.

„Și sunetul aripilor lor era ca sunetul carelor cu mulți cai, alergând spre luptă.” (Vs. 9) Când rămășița Domnului este în acțiune, ei trâmbițează un glas care înfricoșează dușmanul. Lucrarea lor principală este să facă o trâmbițare plină de bucurie spre gloria Domnului. Aceasta este o altă dovadă că sunt din organizația lui Dumnezeu. Prin folosirea radioului și a milioane de cărți, ei fac o mare trâmbițare; așa se gândesc cei care sunt înspăimântați. Un creștin adevărat poate să pună pe fugă o mie de impostori eclesiastici. „O mie vor fugi la mustrarea unuia”. (Isaia 30:17) „Ca zgomotul flăcării de foc care mistuie miriștea, ca un popor puternic desfășurat pentru bătălie.” - Ioel 2: 5.

Când copiii lui Dumnezeu învață că există o rămășiță a celor născuți de spirit pe pământ cărora Domnul le-a încredințat mărturia lui Isus Cristos (Revelația 12: 17) și că ei sunt martorii lui Iehova trimiși să-i declare răzbunarea, este ușor pentru ei să vadă că descrierea cu privire la „lăcustele” se potrivește exact pentru rămășiță. Arată că acest lucru reprezintă simbolic acea divizie a armatei Domnului, care este pe pământ și care se bucură de păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Despre aceasta nu poate fi nici cea mai mică îndoială.

Descriind în continuare această armată militantă de „lăcuste”, Revelatorul spune: „Și ei au cozi asemenea scorpionilor și ace, și în cozile lor era puterea lor ca să rănească oamenii cinci luni”. (Vs. 10, Dia.) Dumnezeu este interpretul său propriu. El spune: „Profetul... el este coada.” (Isaia 9:15) Dacă profetul învață minciuni, minciuna este un profet mincinos; și dacă el învață adevărul, el este un profet adevărat. Poporul lui Dumnezeu sub Cristos Isus sunt învățători și conducători. (Isaia 55: 4) Profeția sau mesajul pe care îl transmit este de la Domnul. Acesta îl expune Satan, organizația sa și pe agenții săi care învață minciuni; de aceea mesajul pe care lăcustele îl lasă în urmă înțepă și are puterea de a răni. Este mesajul răzbunării lui Dumnezeu. Este profeția, „coada”, cea care face răul. Nici o forță fizică nu trebuie folosită, dar „lăcustele” (rămășița lui Dumnezeu) își folosesc gura pentru ca să predice și să lase în urmă profeția în formă tipărită, iar mesajul face rana.

Proclamarea sau rezoluția de la Londra și argumentul însoțitor au arătat că Satan este dumnezeul acestei lumi; că imperiul britanic este sediul organizației sale bestiale; că Liga Națiunilor este copilul lui Satan, iar mama sa este guvernarea bestială a pământului; că Dumnezeu și-a așezat pe tronul său pe Fiul său iubit ca Rege de drept al pământului și, în curând, organizația lui Satan trebuie să cadă și în consecință, instabilitate și căderea iminentă a puterilor lumii. Aceste afirmații au fost dovedite în mod clar din Scripturi, sau profeția Cuvântului lui Dumnezeu. Publicația largă a acestui mesaj i-a lovit pe

imperialiștii britanici care susțineau Liga Națiunilor și toți marii oameni din organizația lui Satan au fost uciși și răniți de profeție. Când mai mult de 50 de milioane de exemplare au fost puse în mâinile oamenilor, agitația a continuat și chinul lor a crescut „ca chinul unui scorpion, când lovește un om”. Acești răniți au strigat de durere și în indignare amară. Presa britanică și clericii, în termeni amari, i-au învinuit pe cei care au avut de-a face cu declararea acestei profeții amețitoare. Clerul și presa americană s-au alăturat în învinuirea mesajului și a mesagerilor.

Acesta a fost primul „vai”, iar faptul că este numit „vai” arată că trebuie să fie provocat de organizația lui Dumnezeu asupra organizației lui Satan; și aceasta este o dovadă suplimentară că lăcustele reprezintă armata Domnului. „Vai, locuitorilor pământului din cauza celorlalte voci ale trâmbițelor celor trei îngeri care sunt gata să trâmbițeze!” - Revelația 8:13.

Îngerii Domnului au fost instrumente folosite de el pentru conducerea poporului de pe pământ pentru a oferi mesajul menționat mai sus la Londra și acesta a fost prima „vai”; și încă două „vaiuri” trebuie să urmeze. (Revelația 9:12) Acest lucru dovedește că cele două trâmbițe rămase trebuie să fie vaiuri peste aceeași organizație, care

LOCUSTS DELIVERING THE TESTIMONY Pages 148, 149

este dușmanul lui Dumnezeu și că aceste lucruri trebuie să fie cauzate de organizația lui Dumnezeu. Dumnezeu păstrează o relatare exactă a mesajului chinuitor și nu arată nici o cruțare pentru dușman. Mesajul său este un chin pentru vrăjmaș, pentru că nu poate scăpa de el.

Porunca dată lăcustelor (armata Domnului) era ca ei să nu rănească iarba, nici un lucru verde și nici un copac, dar să rănească numai acei bărbați care nu au sigiliul pe frunte; și nu trebuia să fie uciși, dar chinuți. (Revelația 9: 4, 5) Lăcustele pe care Dumnezeu le-a trimis în Egipt au mâncat toate lucrurile verzi. (Exod 10: 13-15) Armata Domnului este diferită. Ilustrați prin „lăcuste”, ei

nu vin să se hrănească din roadele muncii altora. Dacă aceste lăcuste ar fi reprezentat pe agenții diavolului, ei ar devora tot ce ar putea pune mâna și mai ales pe cei sigilați de Domnul pe frunțile lor. (Revelația 12:17) Doar organizația lui Dumnezeu poate să rănească simțămintele și să-i chinuiască pe servii Diavolului. Dumnezeu spune clar în această profeție că niciunul dintre servii lui sigilați nu vor fi răniți de lăcuste și aceasta este o altă dovadă că lăcustele reprezintă armata Domnului.

O rănire înveninată printr-un scorpion se dovedește adesea fatală, dar aceste lăcuste cu puterea scorpionilor nu au fost trimise să ucidă, dar au fost trimise să-i chinuie pe agenții Diavolului pentru o perioadă fixă de timp. Chinul a început în 1926 și continuă. În ceea ce privește organizația vizibilă a Diavolului care se sfătuiește împotriva lui Dumnezeu și a unsului său, el spune: „Atunci el le va vorbi în furia Lui și în mânia Lui îi va înfrânge”. (Psalmul 2: 5, Roth.) Multe exemple al țipătului chinului lor ar putea fi date aici dacă spațiul ar permite, dar sunt date câteva pentru a dovedi acest lucru.

Clerul britanic și american, prin presa publică și de la amvoanele lor, au scos un urlat îngrozitor în urma expunerii Ligii Națiunilor și a altor părți ale organizației lui Satan. Marele Comerț, care lucra sub acoperire cu politicienii și clerul, a continuat să monopolizeze radioul în țările din Marea Britanie și a făcut practic același lucru în America, deși radioul aparține Domnului. În cadrul unei audieri în fața Comisiei federale de radio de la Washington, DC, marele comerț a fost acolo cu toată puterea, flancat și sprijinit de politicieni și de cler. Consiliul Federal al Bisericilor din America a pus unul dintre clericii săi pe poziția de martor pentru a susține pretenția marelui comerț. Acest cleric a fost supus unei examinări încrucișate, în care a suferit un chin teribil și, fără îndoială, a dorit să poată scăpa, prin a dispărea prin podea. S-a făcut de râs pe el însuși și pe organizația pentru care el a luat poziție în ochii tuturor celor prezenți.

Un alt agent al marelui comerț a luat poziție într-un efort de a arăta importanța unui monopol. Cu cuvinte foarte laudabile, el a spus despre realizările organizației lui Satan în domeniul radio. În timpul examinării încrucișate, nu numai că a fost foarte penibil, dar a fost torturat și chinuit până la punctul că propria sa acțiune din acel timp a condus la un chin iminent peste servii lui Satan, care a durat multe luni. Prin indiscreția sa, el a deschis calea pentru ca următorul „vai” să fie difuzat prin radio și să fie aplicat eficient peste organizația lui Satan, iar acest lucru a adus chinul pentru el însuși și pentru mulți alții din organizația lui Satan. S-au luptat între ei și s-au blestemat între ei și pe mulți alții din cauza chinului lor. Presa publică și clerul în special a urlat din cauza a ceea ce a avut loc. Cele „cinci luni” ale chinului menționate în Revelația înseamnă în mod evident întreaga perioadă de timp până când celelalte vaiuri

s-au sfârșit, deoarece cinci este un număr divin și aici marchează o perioadă fixă de timp fără a indica cât timp.

Presa publică din Londra a consacrat mult spațiu unei critici aspre a celor care au avut de-a face cu transmiterea rezoluției și distribuirea ei. Este declarat că în perioada chinului oamenii „vor dori să moară” sau „vor căuta moartea și nu o vor găsi”. (Vs. 6) Oștirii Domnului îi este poruncit să nu ucidă, deci chinul trebuie să continue; și în timp ce agenții lui Satan au încercat să scape de „plaga” proclamării continue a adevărului profeției lui Dumnezeu, ei nu au putut să facă acest lucru. „Moartea” simbolizează o cale de evadare; dar nu au reușit să o găsească. Ei trebuie să-și ia medicamentul așa cum a decretat Dumnezeu, pentru că „Dacă ei vor refuza să ia paharul din mâna ta pentru a bea, atunci tu [lăcustele, reprezentanții lui Dumnezeu] să le spui: Astfel spune Domnul oștirilor: Să beți negreșit.” (Ieremia 25:28) Ei au încercat pentru un timp să fie morți (indiferenți) față de adevărurile puternice aduse de armata de lăcuste; dar asta nu a funcționat, iar apoi au început să urle din cauza chinului lor.

Presa britanică, *New York Times* și alte ziare asemănătoare și-au dat drumul la supărare prin atacuri repetate asupra poporului lui Dumnezeu. În 12 septembrie 1926 și în termen de cinci luni de la adoptarea rezoluției de la Londra, *London Sunday Express* a dedicat două coloane unei învinuiri față de „Mărturie” pentru puterile mondiale și discursului care o susținea. Făcând astfel, a oferit o nouă publicitate a adevărului pe scară largă. La scurt timp după aceea, *New York Times*, *New York Sun* și *New York Herald* au sprijinit presa britanică într-un atac asupra poporului lui Dumnezeu. Aceste ziare au încheiat un contract de a preveni o adunare publică a studenților bibliei care urma să se țină la Madison Square Garden, orașul New York și apoi au renunțat la contractul lor și au spus lucruri rele despre poporul Domnului. (Vezi *Turnul de Veghere*, 1 decembrie 1926). Chinul acestor membri ai organizației lui Satan se datorează în întregime mesajului adevărului, care înțeapă. Deși știu că este adevărul, nu se pocăiesc, ci continuă să-l blasfemieze pe Dumnezeu. Armata Domnului, sub Regele său, continuă să cânte mesajul adevărului spre gloria lui Dumnezeu.

'ELIBERAREA CELOR LEGAȚI'*

„Și îngerul al șaselea a trâmbițat” și a fost dată porunca: „Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați la râul cel mare, Eufrat.” (Vezi Revelația 9: 13-21.) Identificarea precisă a celor „legați” va ajuta la înțelegerea acestei profeții. Începând cu anul 1875 în special, au fost mulți oameni care au dorit să-i servească lui Dumnezeu și care s-au consacrat să facă acest lucru. Aproape toți s-au unit cu o anumită biserică confesională. În timp ce Cristos a continuat să

pregătească calea înaintea lui Iehova, înainte de a veni în templul său, un număr mare de astfel de oameni s-au despărțit de confesiuni și au fost atrași împreună pentru studierea Cuvântului lui Dumnezeu și în serviciul său; iar din această ultimă clasă, „rămășița” este luată și unsă de spiritul lui Iehova ca să facă lucrarea lui. Totuși, numărul mai mare al celor consacrați a rămas în sistemele confesionale. Înaintea tuturor celor născuți de spirit, a fost pusă oportunitatea să devină martori sau mesageri ai lui Dumnezeu, sau altfel spus, îngerii lui. „Mulțimea mare” care a rămas în sistemele confesionale nu a luat o poziție îndrăznească de partea Domnului. Ei au fost ținuți în detenție, ceea ce îi face prizonieri în confesiuni, din cauza fricii lor de a lua o poziție împotriva confesiunilor și de a declara public și cu îndrăzneală mesajul Domnului. Când va veni vremea și aceștia vor fi eliberați și vor lua poziție de partea Domnului, deși nu vor fi printre clasa martorilor unși, totuși prin viața lor vor da mărturie că sunt copii ai lui Iehova și că vor primi aprobarea de la el, care este reprezentată de hainele lor spălate și făcute albe în sângele lui Cristos. Ei fiind copiii născuți de Dumnezeu și legați în închisoare și păziți de păzitorii închisorii, Dumnezeu îi va elibera și îi va folosi în timpul potrivit pentru scopurile sale.

Orașul antic Babilon a fost cel mai mare oraș construit vreodată pe râul Eufrat. Prin comerțul purtat pe acel râu, orașul a fost susținut și menținut. El a suspendat porțile care se lăsau peste râu și acestea au furnizat un mijloc de protecție și apărare militară. Elementul comercial și politic domina orașul, dar au făcut-o prin puterea și influența religioșilor. „Babilonul” este unul dintre numele pe care Scripturile îl dă organizației Diavolului și mai ales atunci când religia lui Satan se află în șa și controlează. (Vezi cartea Profeție, paginile 126-144.) „Babilonul” este mama organizației lui Satan care naște și hrănește sămânța lui Satan. Așa numitul „Creștinism organizat” face parte din organizația lui Satan, deoarece el a obținut controlul asupra lui; și este susținut de popor, ilustrat prin marele râu Eufrat.

În Babilonul antic, oamenii influenți erau religioșii și își exercitau puterea prin și cu ajutorul aliaților comerciali și politici. Astăzi clerul așa-numitului Creștinism organizat, își exercită puterea lor de control direct și prin intermediul marilor comercianți, care controlează marele comerț, și pe politicienii, care fac și aplică legile și conduc guvernele. Toate elementele organizației lui Satan, și mai ales partea clericală a acesteia, se opun mesajului adevărului privitor la Împărăția lui Dumnezeu și îi persecută pe cei care îl proclamă. Ei își determină aliații, marele comerț și elementul politic, ca să persecute pe unșii lui Dumnezeu. Dacă nu ar fi fost influența lor rea exercitată astăzi, ar fi fost milioane de oameni care să-l laude pe Dumnezeu și să-l salute pe Cristos drept Regele drept, și, fără îndoială, Armagedonul ar fi inutil. Influența răutăcioasă a acestor conducători din Babilon, este cea care îi ține pe

prizonieri în închisoare, prizonierii care sunt timizi, au acceptat să-i servească lui Dumnezeu, dar se tem să ia o poziție fermă.

Rețineți că la trâmbițarea celui de-al șaselea înger se aude un glas din cele patru coarne ale altarului de aur. (Revelația 9:13, Roth.) Trebuie deci să fie o vocea unuia din organizația lui Iehova, adică, Cristos Isus, Marele Preot al Celui Prea Înalt, care îl spune, deoarece vine din toate părțile altarului, locul sacrificiului, iar Cristos este singura mare jertfă pentru toți. Porunca dată este: „Dezlegați pe cei patru îngeri care sunt legați la marele râu Eufrat”. (RV) În această legătură, marcați o altă profecie din partea lui Iehova: Așa spune Domnul unsului său, lui Cir, a cărui dreaptă am ținut-o, pentru a supune națiuni înaintea lui; și voi dezlega coapsele împăraților, pentru a deschide înaintea lui cele două porți părăsite; și porțile nu vor fi închise; L-am ridicat în dreptate și voi îndruma toate căile lui, el va construi cetatea mea și va da drumul captivilor mei, nu pentru preț nici pentru răsplată, spune Domnul oștirilor.” - Isaia 45: 1, 13.

Prin această profecie, Iehova îl ilustrează pe Cristos, iubitul său, marele Cir antitipic, care acționează ca funcționar principal, împingând înapoi cele două porți lăsate ale Babilonului, încât cei închiși să poată fi eliberați. În această lucrare, Domnul îi folosește pe îngerii lui, invizibili pentru oameni și pentru membrii organizației sale de pe pământ. Fără îndoială, „prizonierii ținuți la Eufrat” sunt aceia care compun clasa „mulțimii mari; și deoarece sunt menționați ca fiind „patru”, ar simboliza pe cei care sunt în fiecare parte a pământului și în toate închisorile. La timpul său potrivit, Domnul a dezvăluit poporului său care sunt aceia care compun prizonierii și le-a fost făcut de cunoscut prin coloanele *Turnului de Veghere* (15 noiembrie 1926). Acești „prizonieri”, atunci când sunt eliberați și aduși în organizație ca servi ai lui Cristos, sunt desemnați în mod corespunzător „îngeri”, pentru că ei vor fi servi ai Domnului. (Revelația 7: 9, 15) Domnul venind la templul său și zidind Sionul, timpul potrivit a venit ca Dumnezeu să „audă strigătele prizonierilor”. „Când va zidi Domnul Sionul, el se va arăta în gloria sa. Va lua aminte la rugăciunea celor lipsiți și nu va disprețui rugăciunea lor. Aceasta se va scrie pentru generația ce vine și poporul care va fi creat va lauda pe Domnul. Pentru că a privit în jos din înaltul sanctuarului său; din cer a privit Domnul pământul, Pentru a asculta geamătul prizonierului (160) pentru a dezlega pe cei ce sunt rânduiți la moarte. Pentru a vesti numele Domnului în Sion și lauda lui în Ierusalim.” (Psalmul 102: 16-21). „Ierusalimul” este un simbol al organizației lui Dumnezeu și include pe „marea mulțime”. „Sionul” îi distinge în special pe membrii trupului lui Cristos de alții născuți de spirit.

A ȘASEA TRÂMBIȚĂ

Domnul l-a trimis pe îngerul său să sune din a șasea trâmbiță și, în același timp, este dată porunca de a elibera pe cei legați; și un astfel de mesaj trebuie să fie, în mod necesar, un „vai” pentru organizația lui Satan care guvernează pământul. Domnul l-a făcut poporul său să se adune la un congres general la Toronto, Canada, în iulie 1927. Domnul a aranjat astfel condițiile că o companie de radiodifuziune a fost pusă într-o poziție încât aceste facilități radio să trebuiască să fie folosite spre gloria Domnului. Fără să-și dea seama, agenții lui Satan au căzut în capcana Domnului și acest lucru a sporit chinul pentru organizația lui Satan. Înaintea unei audiențe vizibilă de 15.000 de persoane și în raza unei audiențe nevăzute de milioane de oameni, un discurs intitulat „Libertate pentru popor” a fost transmis de la această adunare din Toronto, iar rezoluția intitulată „Către popoarele Creștinătății” a fost citită, și audiența vizibilă și invizibilă a adoptat prin vot rezoluția. Cincizeci și trei de posturi de radio au fost legate între ele, de la Atlantic până la coasta Pacificului, iar acestea, împreună cu stațiile de radiodifuziune pe unde scurte, au vestit adevărul prin Statele Unite și Canada și pe teritoriile de lângă mare. Spiritul și esența acelui mesaj au fost: „Eliberați-i pe cei care sunt legați în organizația lui Satan și lăsați-i să plece liberi”.

Domnul a trimis pe îngerul său să direcționeze acest mesaj, să facă să fie oferit, să-și folosească martorii pe pământ în legătură cu acest mesaj și a fost auzit de milioane de oameni; iar mai târziu mai mult de cincizeci de milioane de copii tipărite au fost puse în mâinile poporului; cu următorul mesaj:

„REZOLUȚIE

„CĂTRE POPOARELE CREȘTINĂȚII

„Studentii Internaționali ai Bibliei adunați în cadrul unui congres general trimit salutările:

„În calitate de creștini și martori pentru numele lui Iehova Dumnezeu, considerăm că este privilegiul și datoria noastră să vă atragem atenția asupra următoarelor fapte vitale:

„UNU: Că Dumnezeu a făcut dintr-un singur sânge toate popoarele și națiunile de oameni să locuiască pe pământ și a acordat tuturor popoarelor drepturi egale. Prin urmare, nu există o cauză sau o scuză justificată pentru ca o singură națiune să facă război împotriva unei alte națiuni.

„DOI: Că popoarele de frunte ale pământului pretind că sunt națiuni creștine și, luate colectiv, ele constituie așa numita „Creștinătate” sau „Creștinismul organizat”, că oamenii responsabili în principal pentru afirmația

că acestea sunt națiuni creștine sunt clericii diferitelor confesiuni religioase care se numesc cu numele lui Cristos, dar care, de fapt, l-au negat, că scopul lor de a susține că aceste națiuni sunt creștine este acela de a induce popoarele să creadă că națiunile, deși militare și crude, sunt reprezentantele lui Dumnezeu și a lui Cristos pe pământ, că o astfel de afirmație este înșelătoare și falsă și a întors mințile a milioane de oameni cinstiți de la adevăratul Dumnezeu și de la Cristos, că conducătorul invizibil al națiunilor așa numitei Creștinătății sau „Creștinismului organizat”, este Satan Diavolul, care a zămislit planul de formare a „Creștinismului organizat” pentru a înșela poporul și să-l țină în supunere pentru el și agenții săi.

„Că masele popoarelor națiunilor au dreptul la autoguvernarea exercitată de popor pentru bunăstarea generală a tuturor, dar în schimb se bucură de aceste drepturi o mică minoritate de conducători, că puterea monetară a lumii a fost concentrată în mâinile a câtorva bărbați numiți înalți finanțatori, iar aceștia, la rândul lor, au corupt pe cei care alcătuiesc și execută legile națiunilor, iar clerul necredincios și-a unit în mod voluntar forțele cu acei înalți finanțatori și politicieni profesioniști, iar acea alianță necredincioasă constituie puterile care guvernează popoarele, că masele popoarelor, acționând sub o reprezentare falsă a adevăratelor fapte, au purtat, au dus, au sprijinit și au menținut „Creștinismul organizat” și că, fără sprijinul poporului de rând, alianța nesănătoasă care constituie „Creștinismul organizat” nu ar putea dura mult timp.

„TREI: că, de-a lungul secolelor, privilegiile care îi bucurau pe oamenii au fost în întregime inegale și nedrepte. Mulțimile au produs bogăția lumii, dar au fost lipsite pe nedrept de roadele muncii lor. Că conducătorii „Creștinătății” în loc să învețe pe copiii oamenilor doctrinele lui Cristos, pe care ei susțin că le urmează, i-au învățat să ucidă pe creaturile tovarășe cu ei; și că acum conducătorii combină pe poporul de rând cu militarii, pentru a face din toate popoarele parte și supuși pentru marea lor mașină de război; că prin legi nedrepte, poporul de rând, contrar propriilor lor dorințe, a fost obligat să meargă la război împotriva altora, ducând la mare necaz și suferință, mulțimi de inimi zdrobite și pe milioane prematur în mormânt; că „Creștinismul organizat” a întors o ureche surdă la cererile și implorările poporului pentru ușurare, iar acum strigătele poporului asupra au ajuns la urechile lui Iehova Dumnezeu și timpul său este aproape pentru a oferi poporului eliberare și libertate.

„PATRU: Că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, Prietenul și Binefăcătorul popoarelor. El și-a pus acum pe tronul său pe Fiul său Cristos Isus și cheamă toate popoarele pământului să audă și să se supună celui care este Regele drept al pământului.

„CINCI: Că împărații și conducătorii pământului, adică, cei care alcătuiesc această alianță necredincioasă, au fost înștiințați în mod corespunzător că Dumnezeu și-a pus Regele pe tron și că Împărăția lui este aproape, dar refuză să înțeleagă sau să ia seama și umblă în întuneric. De aceea Dumnezeu a decretat și a declarat că va veni asupra lumii un timp de necaz cum nu a fost niciodată cunoscut și că în timpul acelui necaz, „Creștinătatea” sau „Creștinismul organizat”, așa numit și toată organizația lui Satan va fi distrusă și că Cristos Isus, Împăratul drept, va prelua autoritatea și controlul total și va binecuvânta popoarele pământului.

ȘASE: Că acum trebuie să fie evident pentru toți oamenii care gândesc că ușurarea, mângâierea și binecuvântările așa mult dorite de ei nu pot niciodată veni din sistemul nedrept al „Creștinătății” sau al „Creștinismului organizat” și că nu există niciun motiv pentru a da mai departe sprijin acelui sistem ipocrit și opresiv. În această oră de nedumerire, Iehova Dumnezeu cere popoarelor să abandoneze și să se lepede pentru totdeauna de „Creștinismul organizat” și să se îndepărteze complet de acesta, pentru că este organizația diavolului și să nu i dea niciun sprijin; și acele popoare să își dea devotamentul și credincioșia inimii în întregime lui Iehova Dumnezeu, Regelui și Împărăției sale și să primească libertate deplină și binecuvântările pe care le-a păstrat Dumnezeu pentru ei.

„ȘAPTE: De patru mii de ani, dorința iubită a evreilor a fost Împărăția Mesianică a lui Dumnezeu. Pentru nouăsprezece secole, Împărăția a fost speranța adevăraților creștini. Ea este acum aproape. Într-adevăr prin promisiunea sa, Dumnezeu prin și datorită domniei lui Cristos va ridica greutățile popoarelor, îi va elibera de război, înșelătorie și asuprire, de boală, suferință și moarte și le va da un guvern drept și binecuvântările păcii, prosperității, vieții și fericirii veșnice”.

Aici, din nou, Domnul prin îngerul său a condus pe poporul său pe pământ în serviciul lui pentru a avea un rol în lucrarea sa; și toată gloria și cinstea se datorează numelui lui Iehova. Dumnezeu a prezis că cei legați ar fi strigat: „Scoate sufletul meu din închisoare, ca să laud numele tău (să fiu îngerul tău sau mesagerul tău ca să te servesc)”. (Psalmul 142: 7) „Domnul dezleagă prizonierii”. (Psalmul 146: 7) Iehova își unge clasa servului credincios ca să 'predice veștile bune, deschizând închisorile pentru cei care sunt legați.' „Ca să spui prizonierilor: arătați-vă” (Isaia 61: 1; 42: 7; 49: 9) Servii săi de pe pământ au început lucrarea în iulie 1927 și o continuă spre gloria lui Dumnezeu.

Înregistrarea este: „au fost dezlegați cei patru îngeri, care erau pregătiți pentru o oră și o zi și o lună și un an, să ucidă a treia parte din oameni.” (Vs. 15) Aceasta pare să spună că lucrarea „eliberării” va continua până când timpul fixat al lui Dumnezeu se va termina, când acea clasă de prizonieri, ilustrată de

Samson, va trage construcția peste capul ei; și în același timp, Dumnezeu va desăvârși prăbușirea elementului guvernator, care este ilustrat asemenea cu „uciderea” lor. (Vezi Judecători 16:29, 30.) Lucrarea de declarare a mesajului pentru eliberarea prizonierilor și pentru gloria lui Dumnezeu continuă; și este făcută de și prin intermediul multor posturi de radio care difuzează adevărul, mesaj care intră în „închisori”, indiferent de efortul clerului sau al „paznicilor închisorilor” pentru a preveni acest lucru.

Servii lucrători ai Domnului au continuat acest foc de baraj cu mesajul Împărăției în formă tipărită. Faptele arată că la începutul anilor 1930 mai mult de șaptezeci și șapte de milioane de volume de cărți, în treizeci de limbi, conținând acest mesaj al Împărăției, au fost puse în mâinile poporului. Această parte a lucrării este atribuită membrilor organizației lui Dumnezeu pe pământ și ei continuă să cânte cu bucurie laudele sale în timp ce forțele puternice ale lui Iehova mășăluiesc pentru a finaliza căderea organizației lui Satan la timpul potrivit.

Numărul „armatei călăreților” este dat la două sute de milioane. (Vs. 16) Cei „legați” nu puteau fi din această armată care să facă atacul direct asupra zidurilor exterioare a Babilonului, deoarece ei sunt înăuntru. Armata trebuie așadar limitată la aceia pe care Dumnezeu i-a uns în acest scop. „Și armatele care erau în cer l-au urmat pe cai albi, îmbrăcați în in subțire, alb și curat”. (Revelația 19:14) Aceste armate includ, fără îndoială, miriade de îngeri, precum și o mică companie de oameni de pe pământ. „Tabăra lui este foarte mare, pentru că puternic este cel care împlinește Cuvântul său.” (Ioel 2:11) Armata lui Dumnezeu este bine echipată și fără teamă (Iov 39: 19-25). Cele două sute de milioane din armata Domnului trâmbițează mesajul de „vai” „locuitorilor” sau conducătorilor de sub Satan. Unșii pe pământ ar trebui să fie încurajați. Să se bucure și să spună: „Cei care sunt cu noi sunt mai mulți decât cei care sunt cu dușmanul”. - 2 Regi 6:16.

Viziunea descoperă despre cai și călăreți că au platoșe de foc, iacint și pucioasă, iar cailor aveau capete ca niște lei și din gura lor ieșeau foc și pucioasă. (Vs. 17) O astfel de platoșă de foc și pucioasă ar fi o priveliște terifiantă pentru ca dușmanul să privească. În limbaj simbolic, Domnul spune: „Ziua răzbunării este în inima mea”. (Isaia 63: 4) Aceasta este de asemenea și atitudinea inimii armatei Domnului, ilustrată de platoșa de foc și acel zel plin de foc pentru Iehova este ilustrat ca acoperind cel mai vital organ, adică inima, și aceasta înspăimântă dușmanul dar vorbește despre victoria unsului lui Dumnezeu. - Fil. 1:28.

„Leul tribului lui Iuda”, Isus Cristos, conduce armata Domnului, iar membrii corpului său sunt descriși în mod corespunzător ca „având capete ca niște lei”. (Versetul 17) Aceasta este o descriere foarte adecvată a diviziei de

cavalerie a armatei Domnului, care este puternică în Domnul și în tăria puterii sale. „Ce este mai puternic decât un leu?” Asemenea celor care l-au urmat pe David, ei sunt „oameni... potriviți pentru luptă,... ale căror fețe erau ca fețele leilor”. (1 Cronici 12: 8) Poporul Domnului este din clasă Davidică. „Cel rău fuge când nu-l urmărește nimeni, dar cei neprihăniți sunt îndrăzneți ca un leu”. „Mânia împăratului este asemenea răgetului unui leu”. (Prov 19: 12) Puterea acestor soldați ai Domnului este în gurile și cozile lor, care sunt asemenea unei cozi de șarpe. (vs. 18:19) Iehova a pus mesajul său în gura poporului său și ia făcut martorii săi în timp ce își face marea sa lucrare. (Isaia 51:16) Aceștia predică Cuvântul Său și cântă laudele Lui și acest mesaj iese din gura lor. „Coadă” este mesajul profetic pe care îl transmit. Dumnezeu nu i-a autorizat pe cei răi să vorbească Cuvântul Lui, ci le-a poruncit celor unși să-i transmită mesajul adevărului și să vorbească cuvântul său de răzbunare împotriva organizației dușmane. (Psalmii 50:16, 17) Acești servi ai Domnului vorbesc mesajul prin gura lor și lasă mesajul profetic, asemenea „cozii”, în spatele lor, pe care oamenii îl citesc; și, prin urmare, ei atacă organizația dușmană „venind și plecând”. Mesajul public al martorilor care a ieșit din Toronto a fost rostit prin cuvintele gurii și difuzat prin cincizeci și trei de posturi de radio. Fără îndoială, un număr mare de guri (difuzoare cu voce tare ale ansamblurilor de primire) au preluat mesajul din eter și l-au transmis milioane de oameni care ascultau. Răspunsul imediat prin fir și scrisori din fiecare parte a țării demonstrează că acest fapt este corect. Apoi a urmat distribuția mesajului în format tipărit la nivel mondial. Acest mesaj din gură și „coadă” a rănit organizația dușmanului și încă o rănește. Prin cei trei agenți distructivi, „foc, fum și pucioasă”, mulți au fost uciși; adică influența și puterea lor de a înșela poporul a fost redusă la zero. Mesajul Domnului, continuând în formă tipărită prin broșura Libertate, a mers atât la puterile guvernatoare cât și la popor. Acesta nu a fost mesajul omului, ci a fost mesajul luat din Cuvântul său și anunță despre distrugerea sa a sistemelor nedrepte. „Suflarea Domnului, asemenea unui râu de pucioasă o aprinde. Pentru că Tofetul [care este valea lui Hinom] este rânduit din vechime, da, pentru că împăratul [puterile domnitoare lumești] este pregătit; el l-a făcut adânc și larg; grămada lui este foc și mult lemn.” - Isaia 30:33.

Această lucrare Domnul o face atunci când vine la templul său pentru judecată: „Domnul este în templul său sfânt, tronul Domnului este în cer; ochii lui privesc, pleoapele lui încearcă pe copiii oamenilor. Peste cei stricați el va ploua cu capcane de foc, foc și pucioasă și o groaznică furtună, aceasta va fi partea paharului lor.” (Psalmul 11: 4, 6) Mesajul acesta, vorbit prin cuvintele gurii și după aceea aruncat în mâinile a milioane de oameni și lăsat în urmă pentru ca ei să cugete, a lăsat o senzație usturătoare asemenea rănirii unui

șarpe. Dumnezeu a spus: „Iată, voi trimite șerpi... care nu vor fi fermecați și vă vor mușca, spune Domnul.” (Ier 8:17) și această profeție s-a împlinit.

Presa publică, care este instrumentul și purtătorul de cuvânt al puterilor guvernatoare, imediat după aceea a trimis un strigăt sau urlet, ca rezultat al rănirii. Presa din Toronto a cerut a doua zi departamentului juridic al guvernului să ia măsuri imediate pentru ca să exileze vorbitorul public care a vorbit la această ocazie și care a citit rezoluția, iar după aceea a denunțat energic mesajul care a fost transmis. New York Times a rupt tăcerea și, încă o dată, a strigat și a urlat împotriva adevărului și a transmis strigătele clerului. Compania Națională de Radiodifuziune, un alt purtător de cuvânt al alianței nesfinte, s-a alăturat urlatului și învinuirii și, după aceea, a refuzat să folosească radioul din nou pentru a transmite mesajul Cuvântului lui Dumnezeu despre adevăr. Într-un efort de a contrabalansa adevărul ea a hotărât ca cineva să hotărască ce va trebui să fie oferit oamenilor în chestiuni religioase.

Domnul ia trimis pe îngerii săi invizibili să sune din trâmbiță și să dirijeze mesajul și i-a făcut pe servii săi vizibili să se alăture în lucrare. Ei au vorbit mesajul cu gura lor; și au lăsat în urmă „coada”, care este mesajul profetic și aceasta a făcut ca reprezentanții Diavolului să se agite și să sufere sub chin. În mod evident acest lucru profetul l-a văzut când a scris: „Cel ce șade în ceruri va râde, Domnul

își va bate joc de ei.” (Psalmul 2: 4). Poporul lui Dumnezeu râde cu el.

Mesajul a arătat strânsa alianță dintre cler, Marele comerț și politicieni. Ulterior, mulți dintre clerici au ieșit din afacere și au urmărit scopuri comerciale. Afacerile lor de predicare au fost ucise.

„Și restul oamenilor care nu au fost uciși... nu s-au pocăit”. (Vs. 20) Oamenii lumii din toate sectoarele ei insistă asupra unui guvern fără Dumnezeu și fără Cristos. Chiar dacă adevărul le este arătat, că Dumnezeu și-a așezat Regele pe tron, că a venit timpul să-și întemeieze Împărăția și că aceasta este remediul pentru nenorocirile omenirii, aceștia încă persistă în cursul lor stricat de asuprire a omenirii, și insistă să o conducă. Ei refuză să-l primească pe Regele de drept al pământului. Ei continuă să se închine lui Satan și doctrinelor sale privind originea omului și destinul său. Ei se închină mai degrabă lucrurilor materiale decât Creatorului. Influența lui Satan încă îi determină pe mulți să-l urască (ceea ce este ucidere) pe poporul Domnului și să-l persecute. Mulți care mărturisesc că sunt creștini își continuă legătura ilegală cu lucrurile nedrepte ale acestei lumi. Ei au preferințe mai degrabă pentru doctrinele diabolice decât pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Sub pretextul unei religii sfințitoare, ei aprobă și susțin un sistem rău de legi care sunt aplicate în mod nedrept. Ei își jefuiesc și îșiucid semenii. Ei îl jefuiesc pe Dumnezeu de ceea ce este pe drept autorizat, prin desprinderea oamenilor de el și de partea lui Satan. Iehova continuă să-și miște organizația într-o poziție pentru acțiuni viitoare ferme.

(*N. Tr.: a se vedea pentru îmbunătățirea înțelegerii subiectului, T.V nr. 19 din 1935 par. 26 și mai departe)

CAPITOLUL VI TRANZIȚIE (REVELAȚIA, CAPITOLELE 10 ȘI 11)

Iehova l-a ridicat din moarte pe Fiul său preaiubit, l-a dus în cer și l-a făcut pentru totdeauna funcționarul său principal. Deși este îmbrăcat cu toată puterea și autoritatea de a acționa, el a trebuit să aștepte timpul potrivit a lui Iehova pentru ca el să acționeze pentru luarea în stăpânire a lumii și înlăturarea dușmanului Satan. Iehova a fixat definitiv timpul pentru începutul acelei perioade de trecere: „Declarația lui Iehova către Domnul meu [Cristos]”; astfel începe profetul David, care l-a prefigurat pe Isus, și după aceea a adăugat că Iehova i-a spus Fiului său iubit: „Șezi la dreapta Mea, până îți voi face pe vrăjmașii Tăi scăunel pentru picioarele tale”. Atunci când timpul de așteptare a ajuns la sfârșitul perioadei de așteptare și, prin urmare, a început transferul posesiei, Iehova, prin profetul său, i-a spus lui Cristos: „Sceptrul puterii Iehova îl va întinde din Sion, calcă în mijlocul vrăjmașilor tăi.” - Ps. 110: 1,2, Roth.

Perioada de așteptare s-a încheiat în 1914 și atunci a început perioada de trecere. Iehova nu-i va mai permite lui Satan să continue nestingherit și fără reținere în conducerea sa asupra lumii. Împărăția, sau conducerea lumii, trebuie să intre în posesia Împăratului drept al pământului. (Ezechiel 21:27; Revelația 11:15) Când a venit timpul potrivit, Iehova a adresat un mesaj dulce Celui iubit al său și a spus: „Minunat, minunat ești tu, mai presus de fiii oamenilor! Un farmec grațios a fost pus pe buzele tale, de aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pentru veșnicii. Încinge-ți sabia peste coapsă, O erou! În măreția ta și onoarea ta; trageți arcul, izbândește, călărește! De dragul adevărului și al umilinței dreptății, și mâna ta dreaptă te va învăța lucruri înfricoșătoare. Săgețile tale sunt ascuțite - popoarele sub tine cad - în inima vrăjmașilor împăratului. Tronul tău, Dumnezeule, este din veșnicii și mai presus de orice, un sceptru al echității este sceptrul împărăției tale; ai iubit neprihănirea și ai urât fărădelegea; de aceea Dumnezeule, Dumnezeul tău, te-a uns cu untdelemn de bucurie deasupra tovarășilor tăi.” (Psalmul 45: 2-7, Roth.).

Cristos Isus, marele funcționar executiv al lui Iehova, își îndreaptă acum atenția asupra lucrurilor care aparțin pământului și spre cel care l-a condus prost pentru mult timp. Astfel a coborât din cer pe pământ. (1 Tesaloniceni 4:16) El a început un război în ceruri, a aruncat dușmanul pe pământ și a continuat să îndeplinească scopurile Tatălui său. Iehova a prezis acest lucru prin profeții săi, inclusiv cartea Revelația, iar la timpul potrivit el a dezvăluit poporului său înțelegerea acesteia. Capitolele zece și unsprezece din Revelația au de-a face cu trecerea stăpânirii împărăției acestei lumi de la Satan la Cristos și, în paranteză, la trecerea de la o stare la alta a lucrării făcute, și care trebuie

făcută pe pământ de poporul credincios a lui Dumnezeu. Capitolele zece și unsprezece din Revelația trebuie citite cu atenție aici; și binecuvântat este cel care înțelege.

„Și am văzut un alt înger puternic, coborând din cer, îmbrăcat cu un nor; și avea un curcubeu peste capul lui și fața lui era ca soarele și picioarele lui ca niște stâlpi de foc”. (Vs. 1) Îngerul puternic menționat aici este Mihail, Unsul, Fiul iubit al lui Dumnezeu. Venirea Cristosului lui Iehova jos din cer pe pământ a fost mult mai bine înțeleasă după trâmbițarea trâmbiței a șasea. Pentru a dovedi acest lucru, a se vedea *Turnul de Veghere*, 1 februarie și 15 februarie 1928.

„Îmbrăcat cu un nor” îngerul puternic vine din cer. În simbol, aceasta înseamnă patru lucruri separate și distincte: (1) Invizibilitatea. Venirea Domnului nu este văzută de ochii oamenilor, deoarece el este spirit.” Domnul (Iehova) a coborât într-un nor și i-a vorbit (lui Moise)” (Numeri 11:25); „Domnul a coborât în stâlpul norului și a stat în ușa tabernacolului.” (Numeri 12: 5); (2) îi arată prezența în favoarea servitorilor săi credincioși: „În lumina înfățișării împăratului este viață; și favoarea lui este ca un nor al ploii târzii.” (Prov 16:15); „să aduci... căldura într-un loc uscat, căldura cu umbra unui nor” (Isaia 25: 5); (3) arată prezența vaiului său pentru dușmanii săi: „Și m-am uitat și, iată, un vârtej de vânt venea din nord, un nor mare și un foc înfășurându-se în el însuși.” (Ezechiel 1: 4); și (4) arată prezența glorioasă a lui Iehova, care l-a însoțit: „Atunci gloria Domnului (Iehova)... a stat peste pragul casei [templu] și casa s-a umplut cu nor, iar curtea a fost plină de strălucirea gloriei Domnului.” (Ezechiel 10: 4) Același înțeles al cuvântului nor ar fi aplicat Fiului, care este acum imaginea expresă a Tatălui și strălucirea gloriei sale. - Evrei 1: 3.

Un „curcubeu” era în jurul capului îngerului puternic și, astfel, arată că el este reprezentantul lui Iehova, de vreme ce curcubeul este de asemenea prezentat ca înconjurând tronul lui Iehova. (Revelația 4:3, Ezechiel 1:28) Evident, Cristos Isus are „legământul veșnic” și trebuie să ceară socoteală conducătorilor lumii, care au vărsat în mod nedrept mult sânge uman prin încălcarea legământului. „Curcubeul meu în nor și acesta va fi ca semn al unui legământ între mine și pământ.” (Geneza 9:13) Semnificația curcubeului ca simbol al legământului veșnic a fost mai bine înțeleasă după ce a răsunat trâmbița a șasea și înainte ca a șaptea să sune. Vezi *Turnul de Veghere*, 15 decembrie 1927.

Descriindu-l în continuare pe „îngerul puternic”, este scris: „Fața lui era ca soarele și picioarele lui ca stâlpi de foc”. Astfel, Isus Cristos este identificat în calitate de Soare al dreptății. (Matei 4: 2) Cu o anumită ocazie el a fost schimbat la față înaintea ucenicilor săi credincioși și „fața Lui a strălucit ca

soarele". (Matei 17: 2) Soarele guvernează când vine ziua. (Psalmul 136: 8, Ieremia 31: 35) Cristos Isus, marele soare și lumina lumii, a venit.

„Picioarele sale de foc” spun simbolic: El trebuie să zdrobească și să distrugă dușmanii și să-i facă așternutul picioarelor.” (Psalmul 110: 1) Picioarele lui Isus sunt cele care îl strivesc pe Satan. (Romani 16:20) Iehova a pus toate lucrurile sub picioarele lui. (Psalmul 8: 6, 1 Corinteni 15: 25-27) Toate lucrurile sunt puse sub picioarele Lui. - Evrei 2: 8.

O „carte mică deschisă și ținută în mână” vorbește simbolic despre descoperirea scopurilor lui Dumnezeu prin mâna Fiului său iubit, cu putere și autoritate să le descopere. (Deuteronom 31:26, Psalmul 40: 7) Aceasta este în plus o dovadă concludentă că adevărul nu este produsul oricărui om și este greșit să dăm omului un credit pentru descoperirea adevărului. Adevărul și descoperirea lui aparțin lui Iehova și el îl folosește pe Marele său Preot, Cristos Isus, ca să-l descopere și să-l facă cunoscut la timpul potrivit. Faptul că cartea a fost deschisă înseamnă că a venit timpul să facă cunoscut poporului său scopurile lui Dumnezeu.

Îngerul puternic, Cristos Isus, pune un picior pe „mare” și celălalt pe „pământ”; adică, peste „marea” oamenilor care susțin și sprijină organizația lui Satan; și „pământ”, puterile conducătoare ale organizației vizibile a lui Satan. Prin urmare, timpul se apropie de „vai de pe pământ și de mare” datorită acestor „stâlpi de foc”. (Revelația 12:12, ARV) În limbaj simbolic, Cristos Isus este arătat luând răspunderea treburilor care au fost încredințate în mâna sa de către Tatăl său. Acum el va opri războiul mondial, și l-a oprit, pentru ca poporul lui Dumnezeu să fie adunat și să facă lucrarea de mărturie înaintea de sfârșitul final. În timp, acest lucru pare să corespundă cu sigilarea sfinților. (Revelația 7: 2, 3) „Strigatul cu o voce asemenea unui leu” spune simbolic: „Este timpul pentru dreptate și judecată și judecata trebuie să înceapă cu casa lui Dumnezeu”. (1 Petru 4:17) După ce și-a asumat serviciul de Împărat și l-a înlăturat pe Satan din cer, Cristos Isus vine la templul Său pentru judecată. „Domnul va striga din Sion și își va înălța vocea din Ierusalim; și locuințele păstorilor vor jeli și vârful Carmelului se va veșteji.” (Amos 1: 2) „Și Domnul de asemenea va striga din Sion și își va înălța vocea din Ierusalim; și cerurile și pământul se vor cutremura; dar Domnul va fi speranța poporului său și tăria copiilor lui Israel. “- Ioel 3:16.

„Când a strigat el, cele șapte tunete au rostit cu vocile lor.” (Revelația 10: 3) Tunetele au reprezentat vocea sau mesajul lui Iehova, muștrându-și dușmanii și exprimându-și indignarea. (Psalmii 104: 7) Tunetele sună, pentru că templul este deschis. - Apoc. 11:19.

Privind acum la faptele bine cunoscute, care par să corespundă în mod clar împlinirii acestei profetii, se constată că la începutul anului 1918 dușmanul

a decapitat lucrarea de mărturie „Ioan Botezătorul”. Ilie a făcut o lucrare și a profetizat, profetie pe care Ioan Botezătorul a împlinit-o în miniatură; și când poporul Domnului a fost oprit în lucrarea lui de mărturie în 1918, acei credincioși angajați în această lucrare, au împlinit în mod colectiv ilustrația despre decapitarea lui Ioan Botezătorul într-un mod mai complet. Pare sigur că a fost vorba despre acel timp în care „tunetele” au rostit. Aceste tunete au reprezentat indignarea lui Iehova împotriva unor lucruri precum persecuția poporului său și oprirea lucrării sale prin întemnițarea multora care îl serveau; a reprezentat, de asemenea, indignarea s-a exprimată împotriva poporului declarat al Creștinătății care a adoptat o Ligă a Națiunilor în locul Împărăției lui Dumnezeu, precum și împotriva atrocităților comise de organizația Diavolului împotriva poporului lui Dumnezeu. După 1919 poporul lui Dumnezeu a aflat că organizația lui Satan îi pe include politicienii de profesie, Marele Comerț, precum și pe înșelătorii religioși. Mânia lui Dumnezeu trebuia exprimată împotriva tuturor acestor trei factori ai organizației lui Satan. Prin urmare, „șapte tunete” reprezintă simbolic expresia indignării drepte a lui Dumnezeu împotriva tuturor părților organizației lui Satan. Au fost publicate multe adevăruri împotriva aripii religioase a organizației Diavolului, în special în ultima parte a anului 1917 și în prima parte a anului 1918. Apoi, numărul 27 din Epoca de Aur a adus dovada că marele comerț și politicienii profesioniști sunt părți ale unei astfel de organizații rele. Copia a acelui număr douăzeci și șapte din *Epoca de Aur* a fost scrisă în spatele zidurilor închisorii. Mesajul lui Dumnezeu acum „a răsunat” împotriva tuturor părților organizației rele a lui Satan.

„Eram gata să scriu; și am auzit o voce din cer, spunându-mi: Sigilează lucrurile pe care cele șapte tunete le-au rostit și nu scrie acestea.” (Revelația 10: 4) Era așteptat de martorii credincioși ai lui Dumnezeu că numărul douăzeci și șapte din *Epoca de Aur* urma să fie rapid urmat de mărturii mult mai multe în privința învinuirii organizației lui Satan, dar această așteptare nu a fost deloc realizată. Domnul, prin coloanele *Turnului de Veghere* (1 ianuarie 1921), a dezvăluit poporului său adevărata semnificație simbolică a termenului „fiară”, așa cum este folosit în Scripturi, arătând că același lucru pentru se aplică părții vizibile a organizației lui Satan, factorilor de conducere care sunt Marele comerț, politicienii și clerul. Aceasta a fost o expresie din Cuvântului lui Iehova a indignării sale împotriva unei alianțe ne sfinte care ar face nulă și neavenită Împărăția; prin urmare, multe erau de așteptat să urmeze repede în același mod. Dar timpul era aproape pentru strângerea sfinților împreună și sigilarea lor, iar apoi să-i trimită să dea înștiințarea și să mărturisească despre numele lui Iehova. Aparent, Iehova l-ar învăța pe poporul său că, deși este important să se declare ziua răzbunării sale, mai întâi trebuie să existe o lucrare pregătitoare

făcută în folosul martorilor și pentru predicarea mesajului Împărăției; de aceea, „o voce din cer spunându-mi [clasei servului ilustrată de Ioan], sigilează lucrurile pe care cele șapte tunete le-au rostit și nu scrie acestea”.

Domnul, prin funcționarii săi autorizați corespunzător, își îndrumă servii cu privire la ceea ce trebuia făcut. În locul învinuirii ulterioare a organizației lui Satan, imediat după aceea, a fost editată cartea intitulată „*Harpa lui Dumnezeu*”, care conținea declarația curată și simplă a unora dintre frumoasele scopuri descoperite ale lui Dumnezeu, arătând cum el este răscumpărătorul, salvatorul și va binecuvânta oameni prin Împărăția sa. Ar putea fi aici remarcat faptul că *Harpa lui Dumnezeu* nu conține nici o critică a organizației vizibile a dușmanului. Acest lucru nu a fost premeditat de nici o creatură, dar a fost, fără îndoială, rezultatul îndrumării Domnului, dată de reprezentanții autorizați corespunzător sau îngerii invizibili omului. Sigiliul de pe cele șapte tunete pare să fi fost ridicat la sfârșitul anului 1922, când clasa servului lui Dumnezeu a fost trimisă pentru a declara ziua răzbnării sale și în mod special pentru a face publicitate Regelui și Împărăției sale. Această dezlegare a sigiliilor este menționată în mod clar atunci când Descoperitorul scrie: „Nu sigila cuvintele profeției din această carte, pentru că timpul este aproape.” (Revelația 22:10) A sosit timpul ca poporul lui Dumnezeu să înceapă să aibă o viziune mai clară asupra scopurilor sale și să facă lucrarea pe care el le-a încredințat-o.

„TIMP NU VA MAI FI”

Evenimentele din Revelația nu apar în ordine cronologică și nu trebuie să ne așteptăm să găsim o împlinire care are loc în ordine cronologică. Viziunea se întoarce acum înapoi cu câțiva ani și arată evenimente care s-au împlinit după ce este prezentat în cele patru versete anterioare. „Și îngerul pe care l-am văzut stând în picioare pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna spre cer, și a jurat pe cel ce trăiește pentru totdeauna și întotdeauna, ... că timp nu va mai fi.” (Revelația 10:5, 6). Aceasta a fost o declarație solemnă că a sosit timpul de trecere și nu va mai trebuie să existe vreo așteptare. Acest text este redat de alți traducători în acest mod, că „timpul nu va mai fi amânat.” (Diag); „amânare nu va mai fi” (Roth.) „nu va mai fi o amânare.” (ARV). A însemnat un punct de mare cotitură sau o perioadă de transfer. Îngerul puternic nu a putut să facă această declarație înainte de 1914, pentru că atunci se încheia „perioada de așteptare la dreapta Tatălui.” -Evrei 10:12,13.

Se pare că declarația se referă mai exact la anul 1918, când Domnul a venit la templul său, în ceea ce privește poporul lui Dumnezeu. „Administrarea plinătății timpurilor numite”, cum spune Pavel, venise acum. (Efeseni 1:10) A venit vremea ca Domnitorul, care la aruncat pe Satan din ceruri, să vină de la Betleem ca să facă pe dușmanul lui așternut pentru picioare. „De aceea el va

renunța la ei, până când cea care este în travaliu a născut: atunci rămășița fraților lui se va întoarce la copiii lui Israel.” (Mic 5: 3) Nu mai trebuie să existe ezitare acum. „Pentru că viziunea este pentru încă un timp rânduit, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; deși întârzie (pare să amâne), așteapt-o pentru că va veni cu siguranță, nu va întârzia.” (Hab. 2: 3) În 1914, poporul Domnului a așteptat multe lucruri care nu păreau să se întâmple, unele dintre ele începând să se întâmple în 1918 și pe care ei le-au văzut după aceea.

Acum venit timpul ca sfinții adormiți, care „se odihniseră pentru puțin timp”, să fie înviați (Revelația 6:11); timpul ca să „termine lucrarea și să o scurteze în dreptate.” (Romani 9:28) A sosit timpul pentru împlinirea cuvintelor profeției: „Eu îmi apropii dreptatea; nu va fi departe și salvarea mea nu va întârzia (va fi amânată); și voi pune salvare în Sion pentru Israel, gloria mea.” (Isaia 46:13). Deoarece Scripturile sunt scrise în mod special în folosul poporului lui Dumnezeu, acest timp pare să se aplice mai ales la venirea Domnului la templul său, alegerea rămășiței sale și dezvăluirea ulterioară a scopurilor lui Iehova pentru ei. Acest lucru va marca și timpul pentru lucrarea pregătitoare care a precedat imediat începutul mării lucrări de mărturie.

După aceea, înregistrarea se referă la „misterul lui Dumnezeu” ca fiind încheiat. „Dar în zilele vocii celui de al șaptelea înger, când va începe să trâmbițeze, va fi terminat misterul lui Dumnezeu, așa cum a făcut el cunoscut robilor săi, profeții.” (Vs.7) „Misterul lui Cristos” se referă la alegerea „seminței făgăduinței”, indiferent dacă sunt evrei sau neamuri și arată adunarea membrilor corpului cu Cristos în calitate de Cap. (Efeseni 3: 4-6, Galateni 3: 27-29) Se pare că există o distincție clară între „misterul lui Cristos” și „misterul lui Dumnezeu”, care ar trebui să se încheie în timpul trâmbițării celui de-al șaptelea înger. Există o serie de întrebări referitoare la Iehova, care au fost un mister pentru poporul lui Dumnezeu și care au fost clarificate de la venirea Domnului în templul său. Cine este Dumnezeu? Care este semnificația numelor prin care se dezvăluie el însuși? Este Dumnezeu responsabil pentru toate durerile și necazurile pământului, inclusiv calamitățile? Are el o organizație și care este? Ce se înțelege prin venirea din locul lui ca să pedepsească pe toți locuitorii pământului și să-i justifice numele? Care este organizația care se opune și în ce constă? Este Satan și organizația lui răspunzătoare pentru suferințele și calamitățile oamenilor și pentru înstrăinarea oamenilor de la Dumnezeu? Toate aceste lucruri Dumnezeu le-a prezis cu mult timp în urmă, sau le-a anunțat cu mult timp în urmă prin profeții săi; dar trebuia să vină timpul să fie înțelese de poporul său credincios pe pământ, pentru că este în folosul lor că aceste Scripturi au fost scrise. - Rom. 15: 4; 1 Cor. 10:11.

Prin profetul său el a spus: „Într-adevăr Domnul Dumnezeu nu va face nimic, dar el își descoperă secretul [misterul] servilor săi profeți.” (Amos 3: 7)

Prin urmare, declarația din Revelația 10: 7 pare să spună că, după trâmbițarea celor șapte înger, Dumnezeu îi va face pe slujitorii Săi să aibă o înțelegere a profețiilor care până acum au fost secrete. Cei care compun rămășița clasei servului au primit o mare iluminare în ultimii ani și au acum o înțelegere a multor profeții care până acum nu au fost înțelese. Acest lucru se datorează faptului că Domnul este în templul său, iar fulgerele de lumină din templul său iluminează pe poporul său.

Versetul șapte începe cu conjuncția „dar”, care indică faptul că a fost atins un punct de trecere; și pare clar a fi o trecere de la lucrarea Ilie la lucrarea lui Elisei a bisericii. Înainte de a se face această lucrare de mărturie din urmă, rămășița trebuie să fie adunată și curățită, ca ei să fie martori pentru numele lui Iehova. Este scris: „Dumnezeu la început a vizitat [națiunile] pentru a scoate dintre ele un popor pentru numele lui”. (Fapte 15:14) Pe acest popor Dumnezeu îl aduce în organizația sa, și formează evident rămășița; strângerea acelei rămășițe a început cu venirea Domnului la templul său în 1918; de aceea, de la venirea Domnului la templul său, viziunea nu ar mai trebui să mai întârzie: „Nu va mai fi timp”. De acum încolo, Dumnezeu va dezvălui treptat poporului său înțelegerea lucrurilor ascunse ale Cuvântului Său. „Iehova face fulgere pentru ploaie și scoate vântul din vistieriile lui.” - Ier. 10:13, RV.

Lumina Lui iluminează Cuvântul Său și îi face cunoscut clasei servului scopurile care au fost ascunse și, de asemenea, dezvăluie ipocrizia și duplicitatea organizației rele a lui Satan. După ce a pus „piatra prețioasă a unghiului” drept Cap și piatră de temelie a templului, el face ca lumina sa să strălucească și să lumineze pe cei din clasa templului. (Luca 3: 9) Acest lucru face după și după venirea Domnului la templul său în 1918.

Viziunea îl descoperă pe Cristos Isus, îngerul puternic cu „cartea mică deschisă în mână”, iar Ioan (reprezentând clasa servului) a auzit vocea din cer spunând: „Du-te, ia cartea mică ce este deschisă în mâna îngerului.” „Cartea mică” este în mod evident descoperirea voinței lui Dumnezeu și a scopurilor cu privire la poporul său. Ioan, clasa servului, este arătat mergând la înger ca să ceară cartea care le este furnizată și li se spune „să o mănânce”. Mâncatul ar însemna zidirea minții prin dobândirea cunoștinței despre scopul lui Dumnezeu și îndeplinirea privilegiilor de serviciu care le revin prin virtutea primirii acelei cunoștințe. Capul clasei servului ales a lui Dumnezeu, Cristos Isus, vorbește acum pentru Iehova și, prin urmare, el a fost o voce din cer spunând poporului lui Dumnezeu: „Strângeți-vă la mine, da oamenii mei ai bunătății iubitoare, care au încheiat legământul Meu prin sacrificiu”. (Psalmul 50: 5, Roth.) A sosit timpul ca clasa rămășiței să primească portofoliul de serviciu, care este descris în volumul „cărții mici”. Ei trebuie să ia acum această carte și să o mănânce și astfel să învețe scopurile lui Dumnezeu cu privire la ei. Ei trebuie să se

organizeze acum pentru serviciu. Prin profetul său, Dumnezeu a spus: „Nu te răzvrăți ca această casă răzvrătită; deschide-ți gura și mănâncă ce îți dau... mănâncă acest sul și du-te să vorbești casei lui Israel [toți cei născuți de spirit]. Astfel mi-am deschis gura și el m-a făcut să mănânc acel sul. (Ezechiel 2: 8-3: 2) Acesta este, fără îndoială, adresat poporului credincios al lui Dumnezeu de pe pământ. Domnul Isus a bătut la ușă, iar cei care compun clasa servului au deschis, au cerut serviciul și le-a fost dat. (Matei 7: 7, Revelația 3:20) „Cartea mică” ținută în mâna îngerului, fiind aceeași cu „sulul” descris de profetul Ezechiel, este sau conține scopurile lui Iehova, care mult timp au fost un secret sau un mister, mister care este acum „terminat” și trebuie să fie făcut cunoscut poporului său credincios. „Mâncatul” acelei mici cărți sau a sulului este descoperirea scopurilor ascunse pentru ei, făcând cunoscut celor credincioși ceea ce Dumnezeu le cere lor să facă.

Ioan (clasa servului) a mâncat cartea așa cum i s-a poruncit, iar „ea a fost dulce ca mierea în gură, dar amară pentru pântec”. (Revelația 10: 9,10; Ezechiel 3: 3-7) Clasa servului a fost flămândă după mai multă hrană spirituală și fiecare bucată de mâncare primită a fost dulce și este dulce pentru ei. „Pentru sufletul flămând, orice lucru amar este dulce”. (Prov. 27:7) Amărăciunea are proprietăți purgative. Venind la templul său, Domnul a luminat pe clasa rămășiței, prin hrănirea lor din Cuvântul adevărului, iar acesta a fost dulce pentru ei. Dar, așa cum a prezis Descoperitorul, acesta devine amar pentru pântec. El umple pe clasa servului cu indignare amară împotriva organizației lui Satan. (Ieremia 15: 17) Clasa servului credincios, mâncând cartea sau sulul, primește înțelepciunea cerească, care este dulce pentru ei: „Fiul meu, mănâncă miere, pentru că este bună; și fagurul care este dulce pentru cerul gurii tale; așa va fi cunoașterea înțelepciunii pentru sufletul tău; după ce ai găsit-o; atunci va fi o răsplată și așteptarea ta nu va fi stârpită”. - Prov. 24:13, 14.

Astfel se arată că mâncarea acestei cărți aduce cunoștințe și înțelepciune cerească. În mod corespunzător, primirea acestei cunoștințe are un efect purgativ sau purificator. Domnul Isus stă la judecată la templul Său pentru a curăța sau „purifica pe fiii lui Levi”, pentru scopul ca acești aprobați să ofere o jertfă acceptabilă lui Dumnezeu. (Maleahi 3: 2, 3) Acești credincioși nu vor mai face din pântec dumnezeul lor. (Filipeni 3:19, Romani 16:18) Privind la privilegiile lor, ei s-au dedicat în întregime lui Dumnezeu și serviciului său și profetul a pus cuvintele în gura lor: „Cât de dulci sunt cuvintele Tale pentru gustul meu! Da, mai dulci decât mierea pentru gura mea!” (Psalmul 119: 103) „Cuvintele tale au fost găsite și eu le-am mâncat; și cuvântul tău au fost pentru mine veselia și bucuria inimii mele, pentru că eu sunt chemat după numele tău, Doamne Dumnezeu al oștirii”. - Ier. 15:16.

Cunoștința și înțelepciunea cerească primite din hrănirea cu scopurile descoperite ale lui Dumnezeu dezvăluie celor credincioși că ei au fost însărcinați să meargă în calitate de martori ai lui Dumnezeu. Ei au ajuns să știe ce a făcut Satan, și ce face direct și prin agențiile sale, iar aceasta i-a făcut pe ei să fie indignați. „Eu nu am șezut în adunarea batjocoritorilor, nici nu m-am bucurat; am șezut singur din cauza mâinii tale, pentru că m-ai umplut cu indignare.” - Ier. 15:17.

Indignarea amară însă nu a îndepărtat deloc dulceața și bucuria de a servi Domnului. Această cunoștință și înțelepciune a dezvăluit pentru clasa servului privilegiul lor de a merge ca martori ai lui Dumnezeu. Făcând așa în ascultare de poruncile Domnului a adus încercări amare asupra lor; dar în asemenea necazuri ei se bucură, pentru că aceasta este o dovadă sau un semn al aprobării lui Dumnezeu. (Romani 5: 3-5) Aceștia se bucură că au parte în justificarea numelui lui Iehova sub oricare și în toate condițiile pe care Domnului le lasă să se întâmple.

Din 1918 până în toamna anului 1919 clasa servului a fost în exil și, prin urmare, în tăcere. Acest lucru a fost simbolizat prin Ioan pe insula Patmos. Clasa servului trebuia eliberată din acest exil, pentru a îndeplini poruncile profețite de Isus cu privire la predicarea acestei evanghelii a Împărăției (Matei 24:14); de aceea îi este spus lui Ioan, clasa servului: „Tu trebuie să profețezi din nou înaintea [împotriva] multor popoare, națiuni, limbi și împărați”. Faptele incontestabile arată că începând cu și după 1919 marchează începutul și continuarea lucrării lui Elisei a clasei servului. Până în 1922 organizația lucrătorilor a progresat și lucrarea a mers înainte. În 1922, poporului Domnului i s-a permis să înțeleagă profeția lui Isaia, în care Domnul este descoperit în templul său, iar după aceea a fost clar văzut de ei că trebuie să fie o mare lucrare de mărturie cu privire la Împărăție. În acea ilustrație, Isaia reprezintă pe clasa servului Domnului, iar în ceea ce privește lucrarea de mărturie care trebuie făcută el pune întrebarea: „Cât timp?” Și lui i s-a răspuns: „Până când cetățile vor fi pustiite fără locuitori și casele fără oameni și pământul va fi complet pustiit.” (Isaia 6:11) Însuși profetul Isaia nu a trăit ca să vadă distrugerea cetății Ierusalimului; prin urmare, aceste cuvinte profetice trebuie să se aplice clasei servului lui Dumnezeu pe care Isaia la ilustrat, iar acest lucru dovedește că servul trebuie să continue și să mărturisească despre numele lui Iehova; trebuie să continue până la Armagedon, când numele lui Iehova va fi complet justificat. Acest lucru nu numai că ar trebui să încurajeze, dar și să miște pe clasa servului Domnului ca să meargă cu fidelitate cu lucrarea până la timpul potrivit al Domnului pentru a o termina.

MĂRTURIA

Iehova, prin profetul său, a prezis despre o clasă a rămășiței credincioase printre urmașii consacrați ai lui Cristos Isus, clasă care a fost prevestită de o rămășiță a Israelului natural. Rămășița Israelului spiritual este cea căruia i s-a încredințat mărturia lui Isus Cristos, clasă a cărei membrii devin martorii lui Iehova pe pământ în zilele din urmă. Această clasă trebuie să treacă prin anumite evenimente, de asemenea prezise, ca să li se determine calificarea lor pentru a fi martori ai lui Iehova. Altfel spus, trebuie să existe o examinare a celor consacrați și dintre aceștia să fie aleasă clasa rămășiței.

Capitolul unsprezece din Revelația trebuie citit cu atenție acum și în prezent, așa cum este analizat în următoarele paragrafe. El tratează despre calificările clasei martorilor credincioși; arată modul în care acești martori au fost stingheriți în lucrarea lor și opriți, și o parte specifică a lucrării de mărturie încheiată; cum acești martori după aceea au reînviat și au continuat lucrarea, și cum au fost adunați mulți martori în companie; și dezvăluie deschiderea templului lui Dumnezeu și trâmbițarea celei de-a șaptea trâmbițe anunțând „al treilea vai”.

Viziunea înregistrată în capitolul unsprezece din Revelația începe descoperindu-l pe Ioan, care reprezintă clasa servului de pe pământ, că primește o „trestie asemănătoare cu un toiag” și primește îndrumare de la Înger ca să se „ridice și să măsoare templul lui Dumnezeu, altarul, și pe cei ce se închină în el”. Cuvântul „trestie” este din cuvântul grecesc *kalamos*, care este o unitate divină de măsurare. (Ezechiel 40: 3-5; Apoc. 21: 15,16) *Kalamos* a fost unul din ingredientele uleiului sfânt al ungerii și se înțelege că simbolizează cunoașterea primită din Cuvântul lui Dumnezeu. Trestia, fiind „asemenea unui toiag”, simbolizează că măsurarea ar trebui făcută în conformitate cu standardele Împărăției lui Dumnezeu, iar cei aprobați trebuie măsurați după acestea. (Psalmul 110:2) El este primul care măsoară templul. Poporul lui Dumnezeu constituie templul său; deci judecata sau măsurarea trebuie să înceapă de la casa lui Dumnezeu. (2 Corinteni 6:16; 1 Petru 4:17) Domnul îl face adesea pe poporul Său să îndeplinească anumite îndatoriri și să treacă prin anumite evenimente și apoi le dezvăluie însemnătatea lor. Aceasta oferă o oportunitate pentru copilul lui Dumnezeu de a-și arăta dorința de a asculta și de a urma oriunde îl conduce Domnul.

În 1922, poporul lui Dumnezeu a avut mai întâi o înțelegere că Domnul a venit la templul său în 1918. Domnul Isus, marele judecător, este Cel care judecă poporul lui Dumnezeu; dar se observă că Ioan a fost îndrumat să facă măsurarea, sugerând astfel că, după ce Domnul a venit la templul său pentru judecată, clasa Ioan sau cei credincioși dintre servii Domnului trebuie să ajungă la o înțelegere corectă despre ceea ce constituie calificările pentru apartenența

la Împărăție. Ei trebuie să se măsoare prin standardul divin și, astfel, să învețe calificările necesare.

Măsurarea „altarului” simbolizează faptul că clasa rămășiței ajunge la o apreciere a faptului că ei nu sunt preoți jertfitori care fac ceva ca să adauge la jertfa lui Cristos Isus. Cristos Isus este marele Preot jertfitor și jertfa lui a fost suficientă o dată pentru totdeauna pentru ispășirea păcatelor. Rămășița, adică clasa servului aprobat de pe pământ, trebuie să ofere un sacrificiu acceptabil înaintea Domnului și trebuie să ajungă să știe că acest lucru este doar o oferire către Domnul lor a „serviciului lor înțelept” și că jertfa lor, care este acceptabilă pentru el, este devotamentul, lauda și serviciul lor pentru Domnul. Curățirea sau măsurarea care descoperă calificarea clasei servului are loc atunci când Domnul vine la templul său, ca să ofere Domnului un dar în dreptate. „Cei care se închină” în templu vor fi măsuțați, adică cei care se închină Domnului în spirit și în adevăr; și aceștia sunt cei care, când sunt aprobați, li se permite să stea în locul sfânt. (Psalmul 24: 3-5) Cei care se măsoară astfel prin standardul divin dat, învață despre privilegiile lor de serviciu și se bucură că au o parte în el. De aceea, rămășița o demonstrează, și cineva poate hotărî pentru sine dacă el este sau nu din rămășiță.

Instrucțiunea nu este de a măsură curtea din afara templului, ci de a o „arunca afară” (Roth.), deoarece îi simbolizează pe aceia care doar mărturisesc că sunt copii ai lui Dumnezeu, dar care nu sunt. Aceștia sunt cunoscuți prin roadele lor. Dacă ar fi fost dedicați Domnului, ei ar fi adus roadele Împărăției; adică ar arăta un devotament și un serviciu pentru Împărăție. Măsurarea trebuie făcută între cei care sunt consacrați și care pretind că sunt în adevărul prezent. Cei care se încadrează în standardul divin sunt evident aceia care sunt luați în templu și fac parte din clasa servului și care formează „orașul sfânt” care este guvernul lui Dumnezeu. (Revelația 21:2) Cei care doar pretind a fi urmași ai Domnului sunt reprezentați cum ar fi în curte și sunt lăsați în afară.

După aceea este declarat: „și ei vor călca în picioare cetatea sfântă patruzeci și două de luni.” Cuvântul „ei” trebuie să se aplice, în mod necesar, celor care se opun Împărăției lui Dumnezeu și care îl tratează pe acesta și pe reprezentanții săi cu dispreț. În 1914 Cristos Isus a fost așezat pe tronul său, iar atunci națiunile pământului au început să manifeste un dispreț pentru noua guvernare a lui Cristos și, astfel, simbolic să o calce la pământ. Data începerii călcării la pământ este fixată în 1914, deoarece călcarea trebuie să înceapă la scurt timp după ce Domnul își ia puterea și își începe guvernarea.

Cele „patruzeci și două de luni” ale călcării la pământ sunt egale cu 1260 de zile, iar această perioadă este identică cu cele 1260 de zile în care „cei doi martori” profeteșc în sac. Călcarea la pământ a „orașului sfânt” și profetația celor doi martori în sac fiind identică ca timp, evenimentele care se petrec în acea

perioadă se aplică la ambele lucruri. Acest lucru dovedește că timpul menționat la acest punct este considerat în mod corespunzător ca patruzeci și două de luni de treizeci de zile fiecare, sau 1260 de zile. Faptele dezvăluie că timpul este literal și nu simbolic. Cele mai multe dintre numerele din Revelația sunt literale; iar acest lucru este dovedit în special de numărul membrilor clasei alese, așa cum este prezentat în capitolul șapte din Revelația. Redarea Diaglot a textului este: „Și eu voi înzestra pe cei doi martori ai mei, și ei vor profeti o mie două sute șazeci de zile, îmbrăcați în sac.” Identificarea celor doi martori și călcarea la pământ este importantă, iar interpretarea lor este descoperită de faptele care au avut loc și sunt bine cunoscute.

În versetul 10 al aceluiași capitol aceiași doi martori sunt numiți „doi profeti”, iar acest lucru oferă o cheie pentru identificarea lor. Ilie și Ioan Botezătorul erau amândoi profeti și au prefigurat o lucrare care trebuia făcută de sfinții credincioși de pe pământ și, prin urmare, acești sfinți credincioși sunt denumiți în mod corespunzător „doi martori”. Isus a spus: „De asemenea, este scris în legea voastră că mărturia a doi oameni este adevărată”. (Ioan 8:17) Faptul că doi bărbați au fost folosiți să ilustreze lucrarea de mărturie a sfinților sau clasa servului credincios, demonstrează că lucrarea lor este adevărată și că a fost predestinată divin.

Cu scopul evident de a identifica în continuare pe acești doi martori este scris: „Aceștia sunt cei doi măslini și cele două sfeșnice care stau în picioare înaintea Dumnezeului pământului.” (Vs. 4) Cei care erau devotați cu credință lui Iehova Dumnezeu înainte de venirea Domnului la templul său și care făceau serviciul Domnului, fără îndoială primiseră ungerea spiritului sfânt. Uleiul de măsline a fost ingredientul lichid al uleiului sfânt al ungerii preoțești. (Exod 30:24) Uleiul este de asemenea un simbol al bucuriei. Fecioarele înțelepte au avut ulei în vasele lor și au avut bucurie în a face voia lui Dumnezeu. (Matei 25: 4) Că cei doi măslini simbolizează pe cei credincioși de pe pământ care au crescut în Cristos Isus și care sunt încântați să-l servească pe Dumnezeu, este susținut și de următoarele texte:

„Dar eu sunt ca un măslin verde în casa lui Dumnezeu; mă încred în mila lui Dumnezeu pentru totdeauna și întotdeauna. Te voi lăuda pentru totdeauna, pentru că ai făcut aceasta, și voi aștepta în numele tău, pentru că este bun înaintea sfinților.” (Psalm 52:8,9) (Vezi și Romani 11: 17-24.) Acești martori sunt, de asemenea, identificați drept „două sfeșnice”, ceea ce înseamnă simbolic că sunt purtători de lumină și că sunt aprobați de Iehova și păstrează Cuvântul său pe pământ. Isus a spus despre Ioan Botezătorul: „El a fost o lumină aprinsă și strălucitoare”. (Ioan 5:35) Despre și cu privire la discipolii săi credincioși, prefigurați de Ioan Botezătorul, el a spus: „Voi sunteți lumina lumii... Lăsați lumina voastră să strălucească înaintea oamenilor”. (Matei 5: 14-

16) Dumnezeu i-a dat profetului Zaharia o viziune care iluminează acest punct și îi identifică în continuare pe „cei doi martori”. Și îngerul [Domnului] care vorbea cu mine;... și mi-a zis, ce vezi tu? Și eu am zis: am privit, și iată, un șfeșnic cu totul de aur cu un potir în vârful lui și cele șapte candelice ale lui pe el; și șapte țevi la cele șapte candelice, care sunt în vârful lui; și doi măslini lângă el, unul pe partea dreaptă a potirului și celălalt pe partea stângă a lui. Și... i-am zis, ce sunt aceste două ramuri de măslin, care prin cele două țevi de aur golesc undelelemnul de aur din ele însele?

Și el mi-a răspuns și a zis: nu știi ce sunt acestea? Iar eu am spus: nu, domnul meu. Atunci el a zis: aceștia sunt cei doi unși care stau în picioare lângă Domnul întregului pământ.” (Zaharia 4: 1-3, 12-14).

Ilie, unul dintre profeții unși ai lui Dumnezeu, a prefigurat lucrarea credincioșilor lui Dumnezeu pe pământ: „Precum Domnul Dumnezeul meu... trăiește înaintea căruia eu stau”, a spus Ilie. (1 Regi 17: 1) Atât Ilie, cât și Ioan Botezătorul au stat înaintea Domnului ca martori ai lui; Ioan în calitatea deosebită de precursor al lui Cristos. Ioan Botezătorul a împlinit ilustrația lui Ilie în miniatură și a prefigurat în continuare o lucrare care trebuie făcută de biserica de pe pământ. Prin urmare, cei doi profeți simbolizează sau reprezintă pe „cei doi martori”, menționați de Revelator; și anume, adepții credincioși ai

ai lui Isus Cristos, care stau înaintea lui Dumnezeu și dețin lumina sa a adevărului.

Ilie a fost luat într-un car de foc; Ioan Botezătorul a fost decapitat; astfel prefigurând condițiile care vor marca sfârșitul lucrării lui Ilie. Ei au fost din marele „nor de martori”, iar despre Ioan s-a spus că „el a fost un martor și a mărturisit despre Lumină”. (Evrei 12: 1, Ioan 1: 7, 8, 15) Văzând că acești doi martori prefigurau o lucrare de mărturie care trebuia făcută și care a fost făcută de către credincioșii purtători de lumină ai lui Dumnezeu până la un moment dat, acum să analizăm faptele ce arată o împlinire a profeției.

PÂNZĂ DE SAC

„Pânza de sac” este un simbol al ocării și al plânsului atunci când este aplicat poporului lui Dumnezeu: „Pentru că zelul casei tale m-a mâncat; și ocările celor ce te-au ocărat au căzut peste mine. Când am plâns mi-am disciplinat sufletul cu postire, aceasta a fost pentru ocara mea. Pânza de sac am făcut-o de asemenea îmbrăcămintea mea; și am devenit un proverb pentru ei.” (Psalmi 69: 9-11) Isaia a reprezentat pe poporul lui Dumnezeu de pe pământ și a profețit în sac. (Isaia 20: 2) *Turnul de Veghere* și publicațiile însoțitoare ale

Societății, timp de patruzeci de ani, au subliniat faptul că 1914 va fi martor la întemeierea împărăției lui Dumnezeu și la glorificarea completă a bisericii. În acea perioadă de patruzeci de ani, poporul lui Dumnezeu de pe pământ înfăptuia o lucrare mărturie, lucrare care a fost prefigurată de Ilie și de Ioan Botezătorul. Toți din poporul Domnului au așteptat cu nerăbdare până în 1914 cu speranțe vesele. Când a sosit timpul și a trecut, a existat multă dezamăgire, întristare și jale, iar poporul Domnului a fost foarte sub mare ocară. Ei au fost ridiculizați de clerici și de aliații lor, în special și arătați cu dispreț, pentru că au spus atât de mult despre 1914 și despre ce se va întâmpla, însă „profețiile” lor nu au fost îndeplinite.

Unul ce poartă sac îl pune de obicei pe sine. Poporul lui Dumnezeu de pe pământ, după ocările care au venit asupra lor după 1914, au pus sacul pe ei ca o dovadă a doliului. (Luca 2:10) Acest lucru este dovedit prin ceea ce a apărut în *Turnul de Veghere*.

În timpul acestei perioade de publicare, Turnul de Veghere a fost purtătorul de cuvânt a copiilor lui Dumnezeu pe pământ. Imediat după sfârșitul timpurilor națiunilor și, prin urmare, sfârșitul lumii, când copiii lui Dumnezeu se așteptau să fie luați la cer, *Turnul de Veghere* a ieșit cu un articol lung, intitulat „Pregătirea pentru domnia dreptății. (Vezi *Turnul de Veghere*, 1 noiembrie 1914, paginile 323-331.) Ceea ce este spus acolo este bine ilustrat prin punerea sacului într-un efort pentru mângâierea celor întristați. Câteva extrase sunt luate din acel articol pentru a arăta înțelesul acesteia și pentru a arăta adevărata atitudine a clasei Ilie-Ioan Botezătorul. Aceste citate nu sunt, desigur, pentru critici, ci pentru a arăta cum Domnul a știut și a prezis ceea ce trebuia să se întâmple și cum a făcut fără îndoială ca îngeri săi să îndrume pregătirea exactă a ceea ce a fost publicat. Extrase din acel articol din Turnul de veghere urmează:

„Poate că mulți din poporul Domnului așteptau mai mult decât ar fi trebuit să se întâmple cu începerea anului evreiesc 1915 [sfârșitul lui 1914]”... Minteă umană pare să aibă o tendință naturală și una cu care am simpatiza, să ne așteptăm ca lucrurile să culmineze mai repede, să se împlinescă mai repede, decât ele vor veni vreodată”.

Apoi, articolul prezintă în detaliu dovada scripturală și înțelegerea acesteia, revizuiind istoria lumii din anul 606 î.H. până în octombrie 1914. Articolul continuă apoi:

„Studiind Cuvântul lui Dumnezeu, am măsurat cei 2520 de ani, cele șapte timpuri simbolice, din acel an 606 î.Hr. Și am constatat că ele au ajuns până în octombrie 1914, la fel de aproape cum noi am fost în stare să credem... Mulți dintre noi au concluzionat că, în măsura în care am putea vedea, luna octombrie a acestui an [1914] ar arăta sfârșitul puterii concesionate a

națiunilor, pentru că atunci când Octombrie sosește noi ajungem la sfârșitul anului evreiesc...

„S-au sfârșit timpurile națiunilor sau nu? Unii ar putea fi înclinați să spună: „Nu, nu s-au încheiat”. Alții ar spune: „Când timpurile națiunilor se vor sfârși, noi ne vom aștepta ca națiunile să fie înlăturate în întregime din toată puterea și tot controlul și că Împărăția lui Cristos să fie întemeiată. Nu erau multe lucruri la care să ne așteptăm să se întâmple când timpurile națiunilor se vor sfârși? Noi vedem că unii au o idee, iar alții alta. Unii cred că doar în următoarea oră după miezul nopții va vedea o schimbare mare peste tot - răul șters în șaiszeci de minute sau în șaiszeci de secunde... Nu credem că cineva ar fi îndreptățit la o așa gândire... A început împărăția în orice sens al cuvântului? Noi așa credem. Noi credem că lumina care merge acum este sub conducerea Căpitanului Salvării noastre. Noi credem că necazul prezent din mijlocul națiunilor este doar începutul acestui timp de necaz”.

„Unii ar putea întreba: Din împlinirea în diferite timpuri a profețiilor demonstrează că metodele lui Dumnezeu de operare sunt lente, poate că Împărăția nu va fi inaugurată timp de cinci, zece sau chiar douăzeci și cinci de ani? Răspunsul nostru este, noi nu suntem profeți, ci pur și simplu credem că am ajuns în situația când timpurile națiunilor au trecut. Dacă Domnul are încă cinci ani pentru noi aici, noi vom fi foarte bucuroși să fim pe această parte a vălului; și noi suntem asigurați că toți copiii cu adevărat consacrați ai Domnului, de asemenea, vor fi bucuroși să fie pe această parte, dacă este vorba de voia Domnului. Dacă Domnul are încă un an pentru noi la fel de bun ca anul trecut, ce mai putem cere?”

„Nimic nu ne-ar putea conduce să ne îndepărtăm de acea cunoaștere a lui Dumnezeu și a planului său în care ne bucurăm astăzi. În întreaga lume, ceea ce face ca poporul Domnului să pară fericit nu este o frumusețe specială în exterior, ci lumina din interior, lumina cunoașterii gloriei lui Dumnezeu, lumina cunoașterii adevărului divin în inimile noastre, această lumină strălucind prin aceste vase de pământ este întăritoare de inimă și mângâietoare”.

„Dar noi nu putem fi departe de schimbarea noastră; și noi sfătuim ca tot poporul Domnului să trăiască zi de zi ca și cum aceasta ar fi ultima zi din această parte a vălului și că în această seară sau mâine ne va înălța în lucrurile glorioase dincolo de vâl. Trăind în acest fel, va fi cu siguranță o experiență bună pentru noi, aducând binecuvântări și maturizarea caracterului. Ce fel de binecuvântare să trăiești - în fiecare zi în așteptarea de a ne vedea Răscumpărătorul și de a ne împărtăși în minunata sa lucrare! Lucrurile legate cu acest timp prezent, par să fie din ce în ce mai importante pentru noi, din cauza cărora numele noastre sunt alungate ca rele de cei care trăiesc pentru tot ceea ce ei pot obține din viața actuală.

„Ce poate fi făcut trupurilor noastre muritoare? Nimeni nu are puterea să ne rănească pe noi ca și creaturi noi. Noi așteptăm schimbarea noastră, care va veni la unii într-un fel și la unii în altul. Dumnezeu să fie lăudat! Stăpânul nostru a avut un pahar la încheierea experiențelor sale și a fost unul deosebit de amar, suferința lui ca făcător de rău și ca blasfemiator fiind deosebit de severă. Sub legea evreiască, blasfemierea numelui lui Dumnezeu era într-adevăr una dintre cele mai grave crime și a fost pedepsită mai ales prin moarte umilitoare. Isus nu a fost blasfemiator, dar cărturarii și fariseii au fost blasfematori. Cu toate acestea, Isus trebuia să moară ca blasfemiator, în timp ce cei erau cu adevărat blasfemiatori erau cei care l-au ucis!

„Noi nu ar trebui să ne mirăm dacă, în aranjamentul divin, Dumnezeu ar putea să aibă un astfel de pahar amar pentru membrele picioare ale trupului lui Cristos. De ce ar trebui să ne gândim astfel? Din diverse motive. Noi avem așa de multe favoruri de la Dumnezeu că s-ar părea că am merita să avem încercări mai dure și un pahar mai plin și mai amar decât au avut alții. Mai mult, Scripturile par să sugereze că va fi așa.

„Ilie a fost un tip al bisericii și noi ne amintim că la plecarea lui el a plecat într-un car de foc; și noi credem că acest lucru reprezintă în mod simbolic timpul de strâmtorare al bisericii atunci când va veni timpul plecării noastre. După aceea, din nou, Ioan Botezătorul a fost semi-tip, semi-antitipul lui Ilie. Experiențele lui Ioan au fost foarte amare... Deci ar trebui să fim bine pregătiți pentru orice pahar de experiențe și umiliri amare pe care Domnul le poate îngădui pentru noi”.

Fragmentele de mai sus din articolul menționat arată că poporul Domnului era atunci în umilință, reprezentată de „pânza de sac”, din cauza ocărilor aruncate asupra lor și a experiențelor amare prin care trecuseră și se așteptau să treacă.

TIMPUL

Articolul publicat în ediția din 1 noiembrie a Turnului de Veghere ar fi în mâinile cititorilor săi până la sfârșitul primei săptămâni sau a șaptea zi din noiembrie 1914. El arată pe clasa Ilie în sac. Totuși, clasa lui Ilie, poporul lui Dumnezeu, a continuat să dea mărturie despre numele Domnului cât de bine putea. „Ei vor profeti” (duce mărturia în această stare umilită) 1260 de zile sau patruzeci și două de luni, timp în care ar trebui să fie disprețuiți sau călcați la pământ, tratați cu dispreț de cei care urăsc Împărăția lui Dumnezeu, în special de către cler și conducătorul turmelor lor. (Revelația 11: 2, 3) Începând cu începutul războiului mondial din 1914, Studenții Bibliei, pe care îl folosim aici ca sinonim cu termenul „poporul lui Dumnezeu”, erau „urâți de toate națiunile”, așa cum a prezis Isus. (Matei 24: 9) Ei au fost astfel călcați la pământ, disprețuiți sau tratați cu dispreț.

Patruzeci și două de luni de treizeci de zile fiecare, sau 1260 de zile, echivalentul a trei ani și jumătate de ani, începând cu prima săptămână din noiembrie, adică, 7 noiembrie 1914, se va sfârși în ziua de 7 mai, 1918. Acum, rețineți că relatarea din Revelația spune: „Și când ei vor fi terminat mărturia lor, fiara... îi va învinge și îi va ucide”. (Revelația 11: 7) Exact de patruzeci și două de luni de la publicarea articolului menționat anterior în Turnul de Veghere, în ziua de 7 mai 1918, toți funcționarii Societății Turnul de Veghere și Tracte Biblice și care au fost apoi editori ai Turnului de Veghere, au fost „învinși” în acest sens, că ei au fost arestați sub un mandat care-i acuza de încălcarea legii spionajului și înțelegere cu dușmanul, iar activitatea lor s-a oprit. Ei au fost „învinși” prin oprirea lucrării în acea zi, iar în 20 iunie, aceiași funcționari ai Societății au fost condamnați la optzeci de ani de închisoare și, simbolic vorbind, lucrările Societății au fost ucise. „Fiara”, ai ei „învingători” și „ucigași” lor, vor fi mai deplin identificați mai departe în această carte. Aici este accentuat punctul și faptele care dovedesc că poporul lui Dumnezeu pentru o perioadă de patruzeci și două de luni a profețit sau a mărturisit într-o atitudine de jale și sub ocări, până când au fost învinși de organizația dușmanului. Organizația desemnată „Societate” înseamnă tot poporul lui Dumnezeu care lucrează armonios împreună pentru gloria lui Dumnezeu; și, prin urmare, arestarea și întemnițarea funcționarilor care conduc lucrarea s-ar afla și reprezentativ stă pentru tot poporul lui Dumnezeu de pe pământ într-o stare asemănătoare.

Călcarea la pământ a „cetății sfinte” (adică cei de pe pământ care reprezentau împărăția lui Dumnezeu) prin opozații lor a acoperit o perioadă de patruzeci și două de luni, timp în care perioada identică de patruzeci și două de luni, martori credincioși ai lui Dumnezeu reprezentați de cei doi profeți Ilie și Ioan Botezătorul au mărturisit până au fost „învinși” la sfârșitul acelei perioade de timp și lucrarea a încetat efectiv.

EFFECTUL MĂRTURIEI

Referindu-se la mărturia acestor „doi martori”, adică toți copiii credincioși ai lui Dumnezeu, ilustrați de profeții Ilie și Ioan Botezătorul, este scris: „Și dacă cineva voiește să îi vatăme, din gura lor iese foc și îi mistuie pe dușmanii lor; și dacă cineva voiește să îi vatăme, în acest mod trebuie să fie ucis.” (V.5) Această declarație a Revelatorului se aplică la cele 1260 de zile în timp ce martorii au mărturisit și înainte ca ei să fie biruiți și uciși. „Vătămarea” nu se referă la clasa martorilor ca individuali, ci la lucrarea de mărturie. Martorii lui Dumnezeu nu se au în vedere pe ei înșiși. Importanța lor este doar ca instrumente ale Domnului. Oricine încearcă să rănească sau să vatăme lucrarea de mărturie a Domnului trebuie să fie respins și în acest mod ucis. Clerul a făcut tot ce era în puterea lor pentru a răni și a împiedica lucrarea

martorilor în acea perioadă de timp și a ridiculizat și a ocărât în mod constant pe poporul lui Dumnezeu pentru că au spus că 1914 va marca gloriificarea bisericii și acest lucru nu s-a întâmplat. Atunci „focul a ieșit din gura” martorilor lui Dumnezeu prin faptul că citatele lor din Cuvântul lui Dumnezeu le-a spus clerului ce ar veni asupra lor și cum Domnul îi va mistui. - Matei 18: 6.

Sunt citate câteva exemple de astfel de mesaje de foc din Cuvântul Domnului. Societatea a publicat la acel timp o lucrare cunoscută sub numele de Studii Biblice Lunare și a editat numărul nouăzeci și nouă din această lucrare, conținând articolul „Căderea Babilonului”, care a fost larg răspândită. El a subliniat hotărârea exprimată de Dumnezeu de a-i distruge pe oponenții Împărăției. La 5 ianuarie 1918, la congresul anual a Societății a fost adoptată o rezoluție care a fost trimisă prin mesageri speciali președintelui Statelor Unite, secretarului de război și primului mareșal al armatei Statelor Unite, atrăgând atenția asupra voinței lui Dumnezeu cu privire la forțarea oamenilor în vărsarea de sânge și la ceea ce ar trebui să urmeze.

Rețineți că Revelația nu spune că va fi folosită violența fizică, ci că poporul Domnului va folosi adevăruri distrugătoare pentru dușman și acestea au fost folosite. Aceasta a fost „chemarea focului” asupra capetelor conducătorilor națiunilor. Această concluzie este susținută în continuare de faptul că Ilie, care a prefigurat lucrarea de mărturie din acest timp, a chemat focul din cer asupra vrăjmașilor lui Dumnezeu. (2 Cronici 1: 10,11) Dumnezeu a prevestit prin profeții săi că acesta este metoda prin care indignarea Domnului o să fie exprimată de poporul său: „De aceea astfel spune Domnul Dumnezeul oștirilor: deoarece voi vorbiți acest cuvânt, iată, voi face cuvintele mele în gura ta să fie foc și pe acest popor să fie lemne, și îi va mistui”. (Ieremia 5:14) Nu este Cuvântul meu ca un foc? spune Domnul; și ca un ciocan care sparge stâncă în bucăți.” - Ier. 23:29.

Ca dovadă suplimentară că „cei doi martori ai mei” înseamnă biserica lui Dumnezeu pe pământ făcând o lucrare prefigurată de Ilie și de Ioan Botezătorul, este scris: „Aceștia au putere să închidă cerul, ca să nu plouă în zilele profeției lor; și au putere asupra apelor, să le schimbe în sânge și să lovească pământul cu toate plăgile, de câte ori voiesc.” (Vs. 6) Aplicarea acestui lucru este făcută chiar de Isus însuși împotriva organizației lui Satan când spune: „În zilele lui Ilie, când a fost închis cerul trei ani și șase luni, când a fost foamete mare peste toată țara...și toți cei din sinagogă,... au fost umpluți cu furie.” (Luca 4: 25-28) Oprirea răspândirii adevărului este asemănătoare cu îndepărtarea ploii, care este răcoritoare. În timpul războiului mondial, cei credincioși ai lui Dumnezeu au refuzat să se roage ca Dumnezeu să binecuvânteze oricare dintre națiunile războinice ca instrumente de distrugere. Clerul s-a rugat ca astfel de binecuvântări să aibă loc în țările respective în

timpul războiului mondial. Președintele Statelor Unite, acționând împreună cu aceștia, a cerut întregului cler să se unească în rugăciune pentru ca pacea să fie adusă prin război. Adepții credincioși ai lui Cristos Iisus au refuzat să se alăture acestei rugăciuni așa cum a fost cerut. Dacă s-ar fi rugat ca războiul să se oprească, Dumnezeu i-ar fi putut auzi; dar nu a fost voia lui ca ei să facă acest lucru.

La timpul său potrivit, Dumnezeu a oprit războiul „de dragul aleșilor săi”. Martorii lui Dumnezeu „au putere peste ape să le transforme în sânge”. Sângele vărsat este sânge fără viață. Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu spus de poporul credincios al lui Dumnezeu în timpul războiului, referitor la război și cler, și partea lor în el, a fost o poțiune fără viață pentru acei reprezentanți ai organizației lui Satan și, prin urmare, masa lor a devenit pentru ei un laț și o capcană. (Psalmul 69: 22-26) Mesajul adevărului transmis de poporul lui Dumnezeu în această perioadă de patruzeci și două de luni, și în special în ultima parte a acestuia, „a lovit pământul [sau o parte vizibilă a organizației lui Satan] cu toate plăgile “. Lucrarea credincioasă a lui Ilie a continuat și martorii au continuat să toarne adevărul asupra aranjamentelor lui Satan până când lucrarea de mărturie a fost „învingă” și a provocat să fie „ucisă”.

SFÂRȘITUL LOR

După ce lucrarea de mărturie Ilie-Ioan Botezătorul s-a sfârșit, la sfârșitul perioadei de patruzeci și două de luni, Dumnezeu a permis „fiarei care se ridică din groapa fără fund [să] facă război împotriva lor” și „să-i învingă”. (Vs. 7) Diaglott și Rotherham redau acest cuvânt „fiară” drept „fiara sălbatică”. Aceasta este un simbol al guvernării lui Satan prin forță, violență și opresiune exercitată de organizația sa vizibilă cunoscută în calitate de conducători ai principalelor națiuni ale lumii. În timpul războiului, această domnie a violenței s-a exprimat mai ales prin spionajul său, prin negarea libertății de gândire și de vorbire, prin hărțuirea sa pentru serviciul militar, prin îndemnul său la setea de sânge și lipsa de conștiință a oamenilor în război; și asemenea lucruri crude. Această „fiară” a ieșit din „abis” atunci când a început să-i convingă pe oameni să-și verse reciproc sângele. O explicație mai completă a acestei fiare sălbatice care iese din abis va fi prezentată în capitolele următoare ale acestei cărți, în special în tratarea capitolelor 13 și 17 din Revelația. Este suficient să spunem aici că Statele Unite au făcut parte din acea „fiară sălbatică”, în ciuda faptului că ea pretinde a fi țara libertății și a celui curajos.

La 15 iunie 1917, Statele Unite au adoptat legile privind mobilizarea generală și a spionajului. Aceste fapte au fost modelate după legile imperiului britanic. Înainte de războiul mondial, Marea Britanie și America au fost singurele națiuni care se bazau pe serviciul militar voluntar, dar imediat după

intrarea în Războiul Mondial, America a adoptat legea privind mobilizarea generală.

„Fiara” este un simbol al organizației lui Satan; și „fiara sălbatică”, din care Statele Unite și Marea Britanie fac parte, au făcut război poporului lui Dumnezeu. În Canada și în Statele Unite, acest lucru a început prin punerea sub interdicție a literaturii publicate și distribuite de Societatea Turnul de Veghere și Tracte Biblice. După aceea a început persecuția martorilor credincioși și încercările repetate de a-i obliga să cumpere obligațiuni de război și timbre de război pentru a încuraja mașinăria de război. Această persecuție a atins punctul culminant prin aplicarea nedreaptă a legii spionajului (spionarea altora). Această lege, adoptată sub pretextul și pretenția de a proteja interesele poporului, a fost folosită în mod greșit de către cler și aliații lor ca un club pentru a lupta împotriva răspândirii Cuvântului lui Dumnezeu despre adevăr. Adevărul care urma să fie dat oamenilor și care a fost dat omenirii de clasa servului credincios a lui Iehova pe pământ, a muștrat și a rănit clerul, marele comerț și politicienii, din cauza alianței lor ne sfinte și a parteneriatului lor în vărsarea sângelui nevinovat. Așa cum cuvintele lui Ioan Botezătorul i-a muștrat și i-a rănit pe Irod și pe nevasta lui nelegiuită pentru alianța lor nesfântă, așa și cuvintele adevărului i-a rănit pe cei mai de seamă din organizația lui Satan.

Ioan Botezătorul a suferit moartea prin decapitare, prefigurând astfel că lucrarea de mărturie, reprezentată de el, ajunge la un sfârșit asemănător. Ilie a fost luat în mijlocul unei strâmtorări de foc și a prevestit că lucrarea lui Ilie trebuie să înceteze în mijlocul unor neazuri aprinse și care a încetat, conform faptelor, în ziua de șapte a lunii mai 1918, cu arestarea servilor activi ai organizației lui Iehova și întreruperea tuturor legăturilor dintre sediul central și birourile din țările străine. „Chiar în acele zile în care Antipa era martirul meu credincios, care a fost ucis printre voi, unde locuiește Satan.” (Revelația 2:13) „Antipa” înseamnă „împotriva tuturor”, iar martorii credincioși ai lui Dumnezeu erau cu totul împotriva organizației lui Satan.

TRUPURI MOARTE

„Și trupurile lor moarte vor zăcea în piața mării cetăți, care în sens spiritual este numită Sodoma și Egipt, unde și Domnul nostru a fost crucificat.” (Vs. 8) Domnul nostru Isus a fost răstignit în lume, sau organizația Diavolului, iar lucrarea sa de mărturie a fost, de asemenea, „învinsă și ucisă” în același loc. Aceste trupuri reduse de oameni care formează martori pentru Domnul pe pământ au fost tăcuți acum ca în moarte. Lucrarea lor părea a fi ucisă complet. Ca dovezi mute ale nedreptății, fraudei, minciunii și cruzimii practicate împotriva lor și ca dovadă a încălcării libertății de exprimare și, mai presus de toate, ca dovadă a defăimării cuvântului și a numelui lui Dumnezeu, lucrarea de mărturie a urmașilor credincioși ai lui Cristos se afla moartă pe străzi; ne stând

solemn, ci pe stradă și în rușine și expusă ochilor batjocoritorilor și considerați „ca gunoiul lumii, lepădătura tuturor.” (1 Corinteni 4:13) „Leșurile lor erau ca bălegarul în mijlocul străzilor.” - Isa. 5:25, marginal.

Lor nu li s-a acordat o înmormântare onorabilă, ci au fost lăsați expuși în cetate (a lui Satan, numită Sodoma și Egipt, unde a fost crucificat Cristos Isus). Lucrarea credincioasă de mărturie, pe care Dumnezeu a cauzat să fie dată lumii în cea mai mare criză și nevoie de atunci, a devenit un miros urât în nările tuturor privitorilor. Clerul și aliații lui, de la amvoanele lor și prin presa publică, au făcut ca acest miros urât să fie cât mai detestabil. Ei i-au arătat pe aceia care au mărturisit Cuvântul lui Dumnezeu și lucrarea lor ca mai răi decât cei mai răi dușmani ai țării. Pe drumul larg al așa-numitei Creștinătăți și pe care Domnul a numit-o pe Sodoma, lucrarea de mărturie era culcată. În acea organizație răutăcioasă, în care era „plinătatea pâinii și mândriei, abundență de lenevie” și cruzime, lucrarea de mărturie a lui Dumnezeu a fost ucisă și expusă ca un lucru detestabil. În acea organizație de pe pământ, care este anti-Dumnezeu și Antihrist, sub controlul și conducerea lui Satan, a cărei miniștrii pretind a fi creștini, lucrarea adevărată de mărturie a fost ucisă și poporul s-a îndepărtat de adevăratul Dumnezeu. Clerul era în primul rând responsabil pentru această condiție. Ei vor fi cei principali care suferă la căderea totală a organizației lui Satan; și acest lucru este indicat de numele Sodoma și Egipt, care sugerează modul de distrugere a organizației lui Satan.

Acele acte de cruzime față de poporul lui Dumnezeu și insulte față de Iehova nu au fost făcute într-un colț, ci în mod deschis înaintea tuturor națiunilor pământului. Oamenii obișnuiți vor da mărturie că, în timpul războiului, Studenții Bibliei doar au spus poporului de ce a venit războiul, că lumea lui Satan s-a sfârșit și că Împărăția lui Dumnezeu era aproape, că acestea sunt dovezile binecuvântărilor apropiate și că lucrarea lor bună a fost oprită nemilos de către agenții organizației lui Satan.

Clerul s-a folosit de război ca un pretext pentru a opri lucrarea de mărturie cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu pentru că au disprețuit Împărăția lui Dumnezeu. Diavolul a câștigat controlul complet asupra lor și a aliaților lor și ei erau înclinați să facă tot ce era posibil în opoziție cu Împărăția Domnului, pe care ei o călcau la pământ sub picioarele lor. Sigur, Iehova a știut și a prezis acest lucru: „Veți fi urâți de toate națiunile pentru Numele Meu”. (Matei 24: 9) Isus a mai spus că aceasta va fi folosită împotriva lor ca o mărturie. - Matei 10:18; Marcu 13: 9.

„Cele trei zile și jumătate” în care trupurile lor moarte au stat în stradă nu pare să fie un timp literal, nici simbolic, ci doar un timp suficient pentru a provoca putrezirea. Prin acest lucru nouă ni se amintește că atunci când Lazăr a murit și Isus a venit în mormânt și a îndemnat ca piatra să fie luată, „Marta... i-a

spus: Doamne, deja miroase greu, fiindcă este mort de patru zile”. (Ioan 11: 17-39) Corpul îmbălsămat al lui Lazăr mirosea urât în patru zile. Un corp ne îmbălsămat, expus trei zile pe străzile deschise, ar deveni o duhoare teribilă și va determina oamenii să-și întoarcă capul. Aceasta este exact ceea ce clerul și Diavolul doreau să înfăptuiască, adică, pentru ca oamenii obișnuiți să privească pe martorii lui Dumnezeu ca fiind lucrurile cele mai detestabile.

La scurt timp după 20 iunie, când lucrarea a fost ucisă complet, presa publică și predicatorii aveau multe lucruri de spus despre Studenții Bibliei, care îi făceau asemenea unei miros urât în nările poporului. Ei au spus în esență: „Studenții Bibliei sunt terminați pentru totdeauna”. Un ziar avea să spună: „Sfârșitul la Misterul încheiat a fost dat.” Acest miros, simbolizat de trupurile putrezite, ar furniza dovada clară cu privire la moartea lucrării Ilie-Ioan Botezătorul. Expunerea la rușine ar provoca o astfel de putrefacție care ar ridica un miros grozav de urât și l-ar face un lucru detestabil, iar acest lucru este simbolizat asemenea unui lucru care miroasă urât. - Ex. 5: 21, marginal; de asemenea, 1 Sam. 13: 4; Ps. 38: 5, 22.

Nici o înmormântare onorabilă nu a fost permisă trupurilor simbolizate de „cei doi martori” ai lui Dumnezeu. Statele Unite, contrar spiritului legii fundamentale a țării, au refuzat să acorde funcționarilor Societății eliberarea pe cauțiune în așteptarea recursului la cazul lor, dar i-au ținut în închisoare, mărind astfel rușinea lor și au făcut ca frații lor de afară să fie evitați. Aceștia au fost, de asemenea, expuși la ridicol și făcuți să apară detestabili în ochii poporului. Puterile de guvernământ nu l-au îngropat pe Ioan Botezătorul, ci „când au auzit ucenicii săi, au venit și au luat cadavrul și l-au așezat într-un mormânt”. (Marcu 6:29) Astfel a încetat lucrarea Ilie-Ioan Botezătorul, iar dușmanul, adică, agenții lui Satan de pe pământ, care disprețuiau Împărăția, au adus această condiție.

Și astfel, clerul și aliații lor, așa cum este indicat în versetul zece, s-au bucurat de ei, s-au veselit și s-au felicit unul pe altul pentru că acești doi profeti care i-au chinuit erau, în opinia lor, terminați și lucrarea lor încheiată. Nici o putere sau o influență umană nu ar putea reînvia lucrarea mărturie a Studenților Bibliei, iar clerul nu se gândea că Dumnezeu le-ar da o mână de ajutor. De aceea, ei au motivat că „această mulțime de cicălitori este moartă și ei sunt terminați pentru totdeauna”. Aceasta a fost cauza bucuriei lor și s-au felicitat unul pe altul și s-au mândrit, bucurându-se de ceea ce au făcut.

Mulți tineri consacrați au fost reținuți în taberele armatei și au fost abuzați grav și pedepsiți brutal pentru că au refuzat să nu se supună lui Dumnezeu și să-i omoare pe semenii lor. Clerul nu a protestat în nici un fel împotriva unui astfel de tratament inuman aplicat de ofițerii guvernamentali, ci, dimpotrivă, a avut de-a face cu el. În multe locuri în întreaga țară, clericii au

incitat și au încurajat mulțimile să comită violențe față de Studenții Bibliei. O serie mare de mărturii care redau numele acestor persecutori și faptele lor atroce este prezentată în numărul 27 din revista *Epoca de Aur*. Nici un cleric nu și-a ridicat vocea în favoarea libertății religioase sau a dreptului de a vorbi cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu. Ei s-au integrat complet în organizația lui Satan. A fost o sărbătoare pentru acești agenți ai lui Satan de pe pământ și aceștia au schimbat felicitări pentru că au contribuit la moartea „celor doi martori” ai lui Dumnezeu.

Unii dintre cei care au avut de-a face cu distrugerea acestei lucrări de mărturie a Domnului au fost chiar decorați de papă pentru faptele lor valoroase. Acest lucru Domnul l-a spus prin profetul său: „Dar în restriștea mea ei s-au bucurat și s-au strâns împreună, da, cei josnici [marginal A.R.V.] s-au strâns ei înșiși împreună împotriva mea,... m-au sfâșiat și nu au încetat cu batjocoritori fățarnici în ospețe și-au scrâșnit din dinți împotriva mea.” (Psalmul 35: 15,16).

REÎNVIERE

Spiritul lui Dumnezeu nu este inactiv pentru mult timp față de servii săi. El nu ar permite ca lucrarea sa să „stea moartă” dincolo de timpul în care a servit scopurilor sale. De aceea este scris: „Iar după trei zile și jumătate spiritul de viață din Dumnezeu a intrat în ei și ei au stat în picioarele lor.” (Vs. 11) În mod evident aceasta se referă la o altă perioadă scurtă de timp suficientă ca să lase pe cler și pe aliații săi să și-i scoată din minte pe Studenții Bibliei. Freamătul războiului și multele îndatoriri în care au fost uciși tinerii în șanțuri au atras atenția clerului de la acești martori credincioși ai lui Dumnezeu, despre care se presupunea că au fost terminați pentru totdeauna. Dar tot timpul credințioșii din exteriorul zidurilor închisorii, precum și cei dinăuntru, căutau o cale ca să mărturisească numele Domnului. La scurt timp după încarcerarea funcționarilor Societății martorilor lui Dumnezeu, sau mai degrabă a martorilor săi lucrători, „au stat în picioare”, nu brusc, ci treptat.

La 26 martie 1919, porțile închisorii au fost deschise, prin harul Domnului, iar în luna septembrie a aceluiași an, mii de Studenți ai Bibliei s-au adunat la congres în Cedar Point, Ohio, moment în care acești credincioși au văzut pentru prima dată că lucrarea Ilie a fost terminată și că exista o altă mare lucrare care trebuia făcută, care a fost prefigurată de profetul Elisei și, prin urmare, biserica trebuia să facă această lucrare. Atunci a fost clar văzut că Elisei a fost uns în locul și poziția lui Ilie ca să termine lucrarea de mărturie a numelui lui Iehova. (1 Regi 19:16) Există un care pretind că sunt urmași ai lui Cristos și totuși care pretind că din 1918 Domnul a avut o clasă total diferită de oameni care să-l reprezinte și că nici unul dintre cei credincioși nu a fost angajat în serviciul lui. Dovada scripturală expusă mai sus anulează complet afirmația lor

și arată că, de vreme ce Elisei a fost uns să ia locul lui Ilie, Domnul însuși a ridicat o asemenea companie de oameni pentru a-i face lucrarea și că organizația este cea a lui Dumnezeu și este una și aceeași organizație. Dumnezeu a înălțat același corp, dovedind astfel că aceleași persoane care au terminat lucrarea lui Ilie, au început lucrarea lui Elisei a bisericii. Dumnezeu a fost cel care a reînviat martorii, așa cum se spune în Revelația 11:11.

Când Irod a auzit despre minunile lui Isus, el a crezut că Ioan Botezătorul a fost înviat din morți și, fără îndoială, a fost foarte alarmat. (Matei 14: 1,2) Adunarea poporului lui Dumnezeu la Cedar Point, Ohio, în septembrie 1919, și revigorarea bruscă a lucrării Domnului, a lovit cu teamă pe clerici și aliații lor și ia făcut să tremure; de aceea este scris: „Și mare frică a căzut peste cei ce i-au văzut”. (Vs. 11) A fost o surpriză inspiratoare de teamă pentru clerici și susținătorii lor. „Căci iată, împărații [elementele conducătoare] s-au adunat, au trecut împreună. Ei au văzut, și astfel s-au minunat, s-au tulburat și au fugit departe. Acolo i-a apucat frică și durere, ca a unei femei în travaliu”. - Ps. 48: 2-6,12,13.

Fără îndoială, clericii au văzut că au fost pregătiți pentru o „muștruluiială” înaintea poporului, când ei au văzut pe studenții biblici venind cu îndrăzneală, declarând mesajul Împărăției lui Dumnezeu și anunțând oamenii să vină și să-i audă spunând de ce clerul a oprit lucrarea de mărturie a poporului Domnului din anul anterior. În loc să ascundă faptul că funcționarii lor au fost întemnițați, așa cum clerul se aștepta ca ei să facă, studenții biblici au plasat anunțuri de pagini întregi în ziarele din toată țara, atrăgând atenția asupra faptului că au fost condamnați la optzeci de ani de închisoare pentru că au vorbit adevărul și acum explicau oamenilor de ce. Numeroase mulțimi s-au adunat să-i audă și au auzit, iar lucrarea de mărturie a fost repede reînviată.

La Congresul de la Cedar Point din 1919 și în *Turnul de Veghere* au fost publicate multe scripturi, care au susținut concluzia că lucrarea lui Ilie s-a încheiat în necazurile de foc din 1918 și că acum trebuie să înceapă lucrarea lui Elisei a bisericii. Era o voce din cer, pentru că era vocea lui Iehova. „Și ei [martorii credincioși ai lui Dumnezeu] au auzit o voce tare din cer, spunându-le: Urcăți aici. Și au urcat la cer într-un nor; și dușmanii lor i-au privit”. (Vs. 12) Aici a fost invitația Domnului către poporul său: „strângeți-vă la mine - voi oamenii mei ai bunătății iubitoare, care au încheiat legământul meu prin jertfă”. (Psalmii 50: 5, Roth.) Domnul i-a strâns la sine pe cei care au fost alungați. (Psalmul 147: 2) Satan a fost aruncat din cer, unde nu mai era loc pentru el și Domnul acum își aduna martorii la sine pentru a deveni parte din cerurile noi și pentru a-i face lucrarea de mărturie a Împărăției.

„Scutură-te de praf; ridică-te și șezi jos Ierusalime, dezleagă-te de legăturile gâtului tău, tu cea captivă, fiică Sionului. Trezește-te, trezește-te;

îmbracă-ți tăria, Sioane îmbracă-te cu hainele tale frumoase, Ierusalime, cetate sfântă, fiindcă de acum înainte nu vor mai veni în tine cei necredincioși și necurați.” (Isaia 52: 2,1) „Ridică-te, strălucește, căci lumina ta a venit și gloria Domnului a răsărit peste tine. Căci, iată, întunericul va acoperi pământul și întunericul gros poporul; dar Domnul va răsări peste tine și gloria lui va fi văzută peste tine.” (Isaia 60,1,2).

„Au urcat la cer într-un nor” ilustrează faptul că servii lui Dumnezeu, ridicați din praf, au fost înălțați la privilegiile cerești ale serviciului, fiind de față la gloria lui Dumnezeu, și li s-a repartizat o parte în lucrarea cerească a Împărăției ca să mărturisească cu privire la Împărăția cerurilor.

„Și dușmanii lor i-au privit”, adică i-au privit pe servii credincioși ai Domnului, Studenții Bibliei, cu mai multă râvnă și entuziasm decât oricând înainte și înaintând acum într-o mare acțiune de mărturie pentru gloria lui Iehova Dumnezeu. Din 1919, lucrarea de organizare în rândul poporului Domnului a progresat ordonat și rapid.

CUTREMUR

Apoi, Revelatorul vorbește despre „un mare cutremur” care a venit în același timp. Aceasta a fost o agitație, o scuturare a Babilonului sau a organizației lui Satan, astfel încât să-i scuture afară de acolo pe aceia care l-au iubit pe Dumnezeu și care au fost ilustrați anterior de israeliți din Babilon care doreau cu nerăbdare să se urce la Ierusalim și să reconstruiască templul Domnului. Domnul a „agitat cuibul” unde erau amplasați acești oameni consacrați. (Psalmul 32:11, Psalmul 11: 4-7, Psalmul 50: 4, 5) Dumnezeu a reînviat lucrarea martorilor în 1919, iar cutremurul a urmat în acel timp, după cum este scris: „Și în aceeași oră a fost un mare cutremur de pământ și a zecea parte din cetate a căzut, și în cutremur au fost uciși dintre oameni șapte mii; iar rămășița a fost înfricoșată și a dat glorie Dumnezeului cerului. - Revelația. 11:13.

Cuvântul original redat aici „oră” este, de asemenea, redat „timp”, „sezon”. Puterea lui Dumnezeu provoacă cutremure. Scuturarea sau zguduirea care au provocat-o operațiunile sale i-a doborât din cauza Babilonului pe mulți care îl iubeau. Cu adevărat, atunci, aceștia au căzut și au fost pierduți în Babilon. Cei care au fugit din Babilon după începutul lucrării de mărturie în 1919 și care s-au dedicat în întregime Domnului în continuare, au format o parte a rămășiței ca să facă lucrarea lui Dumnezeu pe pământ.

Este important de menționat aici că Dumnezeu vorbește despre cei care s-au întors din vechiul Babilon ca fiind o „zecime”. Iehova, prin profetul său, a prefigurat marea lucrare de mărturie care trebuie făcută după venirea Domnului la templul său. Dovezile arată că această lucrare de mărturie a început după 1919, iar cu privire la ea, Domnul spune: „Și Domnul va fi

îndepărtat pe oameni și va fi o mare părăsire în mijlocul țării. Dar totuși în aceasta va rămâne o zecime și ea se va întoarce și va fi mâncată ca un ulm sau ca un stejar a căror viață este în ei, când își scutură frunzele; tot astfel sămânța sfântă va fi viața acesteia.” - Isa. 6: 12,13.

Fie să remarcăm că „zecimea” din acest text este numită „sămânța sfântă”, arătând că aceasta este clasa servului lui Dumnezeu. Aceștia au fost separați de Babilon, au fost uciși și au murit în Babilon ca un rezultat al zguduirii de la Domnul. Ei s-au retras din sistemele bisericesti și au luat o poziție cu îndrăzneală pe partea Domnului. Numele lor au fost apoi eliminate din înregistrările bisericesti și au fost lepădate din dosare și socotite ca „moarte” de clerici. De fapt, cei credincioși au murit împreună cu Cristos de la acel timp mai departe și viața lor a fost ascunsă în Cel Uns, de către Iehova. - Col. 3: 3, Diag.

Ei au fost transferați de la puterile întunericului (Babilon) în Împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu. (Coloseni 1:13) Lucrările de trecere au continuat. Acești credincioși sunt identificați în continuare ca fiind „șapte mii” uciși; care este sprijinit de Cuvântul lui Dumnezeu către Ilie, când spune: „Totuși, mi-am lăsat șapte mii în Israel, care nu și-au plecat genunchii lui Baal sau nu l-au sărutat”. (1 Regi 19:18) Acea companie de șapte mii formează rămășița Domnului, în acord cu cuvintele inspirate ale lui Pavel. El citează cuvintele Domnului descrise mai sus și adaugă: „Așadar, tot astfel și în timpul de acum este o rămășiță conform alegerii harului.” (Romani 11: 4, 5) Nu pare să existe nici un alt motiv pentru care Iehova face referire la numărul „șapte mii” față de Ilie decât să aibă o rămășiță așa de clar ilustrată și să ne ajute să înțelegem menționarea aceluiași lucru din Revelația.

De departe, numărul mare al rămășiței lui Dumnezeu, care sunt servii Domnului și care îi fac lucrarea de mărturie astăzi, sunt cei care au părăsit Babilonul și au venit în adevărul prezent din 1919. La un congres internațional ținut în Germania în 1925, un sondaj în marea audiență a fost solicitat, iar rezultatul a arătat că mai mult de jumătate dintre cei prezenți au venit la adevăr din 1922 și aproape toți din 1919. Un alt sondaj a fost după aceea solicitat la alte congrese, dovedind același fapt general. Rămășița nu numai că a părăsit Babilonul, dar în 1926 l-a expus și l-a denunțat în limbajul Scripturilor și apoi s-a debarasat pe sine de toate obiceiurile babilonice, cum ar fi împodobirea, numele de sărbători, sfințenia și alte lucruri asemănătoare, astfel încât astăzi nimic despre rămășița nu poate să fie numit Babilonism. (Isaia 14:22) În Marea Britanie, poporul Domnului a fost mai mult decât eclesiasticului, dar când au văzut poziția corectă, ei au părăsit repede toate lucrurile legate de obiceiurile babiloniene. Vestoanele lungi, legăturile negre, fețele pioase, capetele atârând „ca un pipirig”, au încetat în mijlocul

întâlnirilor poporului Domnului. În schimb, cei care s-au întâlnit au fost bucuroși în Domnul și fețele lor au strălucit de bucurie ca să aibă parte la lucrarea sa de mărturie.

„Și rămășița a fost înfricoșată”, adică cei rămași în sistemele bisericesti erau înfricoșați. Rămășița de aici nu se referă la poporul uns al lui Dumnezeu. Liderii și lucrătorii bisericesti s-au alarmat la retragerea membrilor lor și au încercat să înceapă revigorări propria lor societate și astfel, printr-o formă de evlavie, au dat „glorie Dumnezeului cerului”, dar adevăratul lor motiv a fost pentru propriile lor interese. Clerul și conducătorii turmelor lor au îndepărtat numele celor care s-au retras din organizațiile lor bisericesti, făcând astfel să pretindă că îl glorifică pe Dumnezeu; și acest lucru a fost predicat de Domnul prin profetul său. „Frații voștri care v-au urât, care vă leapădă de dragul numelui meu, au spus: să fie Domnul glorificat”. - Isa. 66: 5.

Ca susținere suplimentară a corectitudinii acestei concluzii, sunt citate următoarele: Mișcarea Interchurch World; campania de „vizitare personală” a lucrătorilor nominali ai bisericii; anunțul miniștrilor radio prin Compania Națională de Radiodifuziune și radiodifuzarea vorbirilor a celor cu nume răsunătoare. Aceste sisteme babiloniene, care făceau parte din organizația lui Satan, nu se pocăiseră și nu se întorceau la Dumnezeu, chiar dacă vedeau favoarea lui Dumnezeu asupra poporului său; și pentru acest motiv Babilonul este marcat pentru distrugere completă. Vezi Capitolul optsprezece din Revelația. Dacă s-ar fi pocăit, nu ar fi existat nici un motiv real pentru „al treilea vai”, care trebuie să urmeze.

Retragerea din Babilon a „celeia de-a zecea părți a cetății”, adică un număr apreciabil din acel număr, număr care este menționat ca fiind șapte mii de suflete și care a devenit parte a organizației lui Dumnezeu, trebuie să fi fost un vai dureros și modern pentru organizația lui Satan, în special pentru elementul ecleziastic al acesteia. Nu numai că rândurile și numerele societății ecleziastice au fost reduse, dar cei care s-au retras au devenit zeloși pentru Domnul și, unindu-se cu armata Domnului, au pornit să asalteze dușmanul prin proclamarea adevărului lui Dumnezeu.

Cel de-al șaselea înger a sunat din trâmbița lui și „al doilea vai a trecut; și, iată, al treilea vai vine dintr-odată.” (Vs. 14) Până în acest punct din capitolul al unsprezecelea din Revelația sunt înregistrate evenimente care se întind pe o perioadă de timp din 1914 până la trâmbițatul „celui de-al șaptelea înger”. În acea perioadă a existat o trecere completă de la lucrarea lui Ilie a poporului lui Dumnezeu la cea prefigurată de Elisei și făcută de aceiași oameni ai lui Dumnezeu. O trecere mai mare este cea care marchează sfârșitul domniei lui Satan prin permisiune și începutul Împărăției Domnului, anunț care trebuie făcut acum.

A ȘAPTEA TRÂMBIȚĂ

Pare sigur că a șaptea trâmbiță va proclama evenimentele de cea mai mare importanță care se vor întâmpla. Cea mai mare doctrină a Cuvântului lui Dumnezeu este Împărăția lui, pentru că Împărăția va justifica cuvântul și numele lui Iehova. Marea dramă a lui Dumnezeu se mișcă înainte, ordonat și fiecare eveniment exact la timp, în armonie cu programul său. „Și al șaptelea înger a trâmbițat; și au fost în cer voci tari, spunând: Împărățiile acestei lumi au devenit ale Domnului nostru și ale Cristosului său; și el va domni pentru totdeauna și întotdeauna”. - Vs. 15.

Din acest text, în conformitate cu redarea Versiunii Autorizate a Bibliei, aceasta ar părea că lumea lui Satan a devenit împărăția lui Dumnezeu; dar acela nu este cugetul corect. Traducerea lui Diaglott este mai aproape ca și corectitudine, adică: „Împărăția [dreptul de a conduce] lumii a devenit” Împărăția (dreptul de a conduce, Ezechiel 21:27) a Domnului nostru și a Cristosului său”*. Această redare din urmă este susținută de MSS. Sinaitic și Alexandrin și de Versiunea Americană Revizuită, Rotherham și alții. „Lumea” aici înseamnă începutul lumii noi, care a început în 1914, pentru că atunci Isus Cristos, al cărui drept este să domnească, a venit la putere. (* n.t. : în limba română se pot compara vs. Fidela și vs. D. Cornilescu, NTR).

Din nou, Domnul l-a trimis pe îngerul Său să facă lucruri de o importanță deosebită pentru poporul Său de pe pământ. El ia făcut pe reprezentanții sau pe ajutoarele sale, care sunt invizibili oamenilor, să îndrume ceea ce ar trebui să fie făcut de către servii săi vizibili pe pământ. Aceasta este o dovadă a desăvârșirii cu care Iehova ține în mână toată lucrarea sa. Totul este în mâna lui dreaptă; și el îi îndrumă pe servii săi iar ei acționează conform voinței sale suverane. Nici o creatură nu poate în mod potrivit cere onoare pentru ceea ce se face, indiferent dacă acea creatură este un înger invizibil din cer sau un servitor pământesc. Ar fi bine să ne amintim că atunci când Dumnezeu i-a trimis pe îngeri să se ocupe de unele dintre creaturile sale pământești, numele îngerilor nu au fost dezvăluite. Aceste creaturi, mult mai mari decât omul și-au păstrat secret numele pentru om. Scopul evident a fost ca toată gloria și onoarea să fie date lui Dumnezeu. (Judec 13: 17,18) Aceasta trebuie să însemne că creatura nu-și va lua nici o onoare pentru ceea ce este privilegiat să facă.

Dacă pare, deci, că poporul lui Dumnezeu de pe pământ a fost folosit de Domnul pentru a face anumite lucruri în legătură cu împlinirea profeției sale, aceste fapte trebuie să-i facă să cadă cu umilință înaintea lui Iehova Dumnezeu și să-i dea toată gloria și toată onoarea. Să nu li se dea oamenilor titluri lingușitoare sau onoare, deoarece acestea nu sunt plăcute Domnului. (Iov 32:22) Poporul lui Dumnezeu poate vedea astăzi cum au făcut această mare

greșeală de multe ori în trecut; dar, de acum înainte, ei să fie avertizați și să dea în continuare toată gloria și cinstea lui Dumnezeu și în nici un fel oamenilor.

Din 30 iulie la 6 august, inclusiv, în 1928, clasa servului lui Dumnezeu a ținut un congres la Detroit, Michigan. La acel congres au fost bărbați consacrați și femei consacrate din multe țări ale lumii, vorbind multe limbi și dialecte. Clerul și aliații lui au folosit toate puterile de sub comanda lor pentru a ține poporul în ignoranță despre esența acestui congres și pentru a împiedica persoanele să participe. Ei ar fi împiedicat chemarea mulțimilor care au participat, dacă ar fi putut; dar nu au putut. Satan și agenții săi nu au puterea de a împiedica orice lucru pe care Dumnezeu dorește să-l facă. Acela a fost un congres de serviciu al cărui scop general a fost să facă cunoscută Împărăția lui Dumnezeu. Societatea a publicat propriul său ziar, numit *Mesagerul*, care a dat un raport zilnic despre evenimentele congresului. Din *Mesagerul* este citat următorul text:

„Cel mai important eveniment care sa întâmplat vreodată în Detroit, sau în Michigan sau în Statele Unite sau pe continentul american sau în lume, are loc în această dimineață la ora 9:30 atunci când un mesaj public va fi oferit în „Conducător pentru popor”, prin cele mai mari rețele de posturi de radio legate vreodată în istoria omenirii... Rețeaua de cabluri a acestor stații acoperă 33.500 de mile de linii telefonice și 91.400 mile de linii telegrafice. Mai mult de 500 de experți telefonici vor supraveghea rețeaua. New York Times a spus: „Cea mai extinsă și mai costisitoare conexiune radio din istorie a fost pregătită pentru Studenții Internaționali ai Bibliei duminică viitoare la Detroit. Vorbitorul este un dușman fără compromis al Creștinismului organizat.” Washington Post (DC), pe 6 august, a declarat: „Difuzarea sesiunii de duminică dimineață a Asociației Internaționale a Studenților Bibliei, adunată ieri dimineață la Detroit, a inclus mai mult de 100 de stații și, prin urmare, a fost cea mai mare din istoria radioului... Pentru confortul ascultătorilor din Capitală au fost instalate difuzoare puternice în auditoriul Pythian și în alte câteva puncte ale orașului. Audiența vizibilă din sala de conferințe a fost de peste 12 000. În plus, au fost amplasate difuzoare puternice în parcul Belle Isle, aflat la aproximativ zece kilometri distanță în Detroit, unde se spune că o altă mulțime s-a adunat.

Cea mai importantă perioadă a congresului a fost sesiunea duminicală de dimineață, 5 august. Adunarea de la Coliseum au fost mai ridicată de 12.000 de persoane, urmași iubitori ai lui Cristos Isus. Stațiile de radio conectate împreună și numărate au fost o sută șapte, acoperind toate părțile din Statele Unite și aproape toată Canada, și cu canale de undă scurtă care duceau mesajul către țări străine. Au fost mulți oameni consacrați adunați în grupuri similare în diferite puncte cu difuzoare instalate, ca să asculte radioul; și, prin urmare, aceste grupuri similare au făcut parte din congres și au participat la lucrările

sale. La ora stabilită, a fost citită o rezoluție stabilind în esență că Iehova, singurul Dumnezeu adevărat, este adevăratul Prieten și Binefăcător al omenirii; că lumea lui Satan s-a sfârșit; și că Iehova l-a așezat pe tronul său pe Fiul său Isus Cristos Isus pentru a conduce lumea; și apoi rezoluția a chemat toate națiunile și popoarele să-și ofere supunerea Împărăției lui Dumnezeu. Apoi a urmat discursul pentru susținerea rezoluției, al cărei titlu era „Conducător pentru popor”. În încheiere, rezoluția a fost adoptată cu entuziasm prin votul audienței văzute și nevăzute.

„DECLARAȚIA ÎMPOTRIVA LUI SATAN ȘI PENTRU IEHOVA

„Studentii Bibliei strânși într-un congres internațional se declară ei înșiși împotriva lui Satan și în întregime pentru Iehova al oștirilor și anunță în mod explicit aceste adevăruri vitale:

„Unu: că popoarele pământului organizate în forme de guvernare și sub controlul unui conducător superior și invizibil constituie lumea;

„Doi: că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat și Atotputernic și izvorul oricărei autorități drepte; că el este Regele Veșnic, Dumnezeu dreptății, înțelepciunii, iubirii și puterii și adevăratul Prieten și Binefăcător al întregii creații;

„Trei: că Iehova i-a delegat fiului său Lucifer autoritatea de a fi supraveghetorul omului, că Lucifer a devenit neloial, sa răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și l-a făcut pe om să cadă de la dreptate, iar din timpul acelei rebeliuni Lucifer a fost cunoscută prin titlurile Balaur, Șarpe, Satan și Diavol; că Satan Diavolul a provocat conflicte între națiuni și este responsabil pentru toate războaiele crude, crimele rele, toate infrațiunile sălbatice și alte acte corupte care au fost comise; că până acum Iehova nu l-a oprit pe Satan din a-și exercita puterea și influența asupra omului; că Satan a fost, timp de multe secole, conducătorul invizibil al lumii, defăimând constant numele lui Iehova Dumnezeu și făcând mari pagube oamenilor și națiunilor;

„Patru: Iehova a promis că la timpul său potrivit el va opri pe Satan și va înființa un guvern drept pe pământ pentru ca oamenii să aibă ocazia de a trăi veșnic în fericire și, în acest scop, la uns iubitul său Fiu, Isus, să fie Răscumpărătorul și Conducătorul invizibil al lumii;

„Cinci: Că timpul potrivit lui Iehova a sosit ca să-și îndeplinească promisiunea și să-și curețe reputația în mintea întregii creații; că Cristos Isus și-a luat înaltul serviciu de administrator al lui Iehova și marea chestiune acum este: Cine este Dumnezeu și cine va conduce popoarele și națiunile?

„Șase: Deoarece Satan nu va preda conducerea lui nelegiuită asupra națiunilor și popoarelor pământului, Iehova al oștirilor cu funcționarul său

executiv uns, Cristos Isus va zori conflictul împotriva lui Satan și a tuturor forțelor sale rele și, de acum înainte, strigătul nostru de bătălie va fi, SABIA LUI IEHOVA ȘI A UNSULUI SĂU; că marea luptă a Armagedonului care va începe în curând va conduce la oprirea totală a lui Satan și la răsturnarea completă a organizației sale rele și că Iehova va întemeia dreptatea pe pământ prin și datorită lui Cristos, noul Conducător și va elibera omenirea de rău și să aducă binecuvântări veșnice tuturor națiunilor pământului;

„Șapte: De aceea a venit timpul potrivit pentru toți cei care iubesc dreptatea să ia o poziție de partea lui Iehova, să i se supună și să îi servească cu o inimă curată, pentru ca ei să primească binecuvântările nesfârșite pe care Dumnezeu Atotputernic le are păstrate pentru ei.”

Un raport complet al rezoluției și al mesajului care o sprijinea a apărut în revista *Epoca de Aur* din 5 septembrie 1928. Pentru un raport suplimentar a acțiunii difuzării prin conexiune radio a rezoluției și a dovezii de susținere, a se vedea *Turnul de Veghere*, 15 septembrie, 1928.

Pare cu totul convingător că Domnul prin îngerul său a condus acțiunea la acel congres și a oferit oportunitatea proclamării acestuia prin cel mai întins spațiu prin care vreun mesaj a fost transmis pe pământ vreodată până la acel timp. În următoarea dimineață de luni, la ora patru dimineața, aceiași rezoluție și dovada de sprijin a fost transmisă pe unde scurte din Detroit, Michigan, prin conexiune prin cablu prin stații mari la Schenectady, New York, pentru folosul special al Australiei, Noi Zeelande și alte Insule ale mării.

La scurt timp după aceea, au fost recepționate telegrame din Australia și Noua Zeelandă, anunțând că recepția a fost splendidă și bine primită. Telegramme din insulele Jamaica, Trinidad și alte puncte ale B.W.I. au raportat, de asemenea, o recepție bună.

Acesta a fost un anunț că Iehova este Regele veșnic și că la așezat pe scaunul său de domnie pe Fiul său iubit, Domnitorul drept al Pământului. Că Domnul a condus, nu există nici o îndoială, pentru că nimeni legat de acest congres nu credea că lucrările sale ar putea fi în împlinirea Revelației 11:15. Nici un astfel de gând nu i s-a ivit nimănui, așa după cum este cunoscut, decât la mai mult de un an după aceea. „Iehova a devenit rege”. (Psalmii 97: 1, Roth.) „Pentru că împărăția este a lui Iehova, el este conducător peste națiuni”. (Psalmul 22:28, ARV.) „Iehova l-a pus pe împăratul său pe scaunul său de domnie”. (Psalmul 2: 6) Astfel, Domnul a prezis mult timp ce va face, și a făcut. Faptele arată că și-a pus Regele pe tronul său în 1914 și aici a fost ocazia ca poporul său să facă o proclamare a acestui fapt popoarelor și națiunilor pământului. Rezoluția și mesajul sprijinitor, difuzate cu această ocazie au fost ulterior exprimate într-o carte sub titlul „Prietenul popoarelor”, iar milioane de copii în diferite limbi au fost plasate în mâinile poporului. La același congres,

cartea intitulată *Guvern* a fost lansată pentru distribuire și de atunci a fost distribuită pe scară largă pe tot pământul. Aceste mesaje, simbolizate prin „voci”, sunt și erau din cer, pentru că ceea ce este declarat aici este Cuvântul lui Dumnezeu și nu mesajul omului. Problema este ridicată cu tărie: Cine va conduce lumea? Din acel timp înainte, aceasta este marea chestiune și poporul uns al lui Dumnezeu merge înainte cu cântece de laudă, zicând: „Iehova va domni pentru totdeauna, prin Cristosul Său! Numele lui Iehova va fi acum justificat”. Cartea *Guvern*, lansată și distribuită pe scară largă, subliniază în mod special faptul că Iehova este Cel Suprem și că guvernul său, prin și datorită unsului său, este leacul universal pentru răul umanității și că acela va face poporul liber și că, prin urmare, guvernul lui Dumnezeu este marele lor prieten.

Viziunea lui Ioan îi arată după aceea pe cei douăzeci și patru de bătrâni care se stăteau pe scaunele lor sau pe tronuri, căzând pe fața lor, închinându-se lui Dumnezeu și spunând: „Îți aducem mulțumiri, Doamne Dumnezeule Atotputernic, care ești, care erai și care vii, pentru că ai luat marea ta putere la tine și ai domnit.” (Vs. 16,17) Cei „douăzeci și patru de bătrâni”, fiind dublu față de numărul apostolilor, reprezintă simbolic clasa Împărăției, cei din cer și cei de pe pământ, cărora Domnul le-a spus: „Intră în bucuria Domnului tău”. Aceștia nu se închină oamenilor, ci se închină la Cel Suprem și se umilesc sub mâna sa puternică. (1 Petru 2:17; 5: 6) Aceștia o spun, nu doar la rugăciuni și adunările de mărturie, dar cu voce tare, prin vorbire, prin radio și prin milioanele de cărți tipărite, proclamând faptul că Împărăția lui Dumnezeu a venit; ei spun că Domnul și-a luat puterea și a început domnia sa în 1914, așa cum arată Scripturile și faptele; și spunând astfel, ei se bucură și dau mulțumiri lui Iehova și se bucură să devină vestitori ai Împărăției lui.

Iehova și-a exercitat întotdeauna puterea supremă asupra universului în afară de pământ; dar acum, prin și datorită Fiului său iubit, el își asumă autoritatea asupra lucrurilor legate de pământ: Și națiunile s-au mâniat și a venit furia ta și timpul morților pentru a fi judecați și să dai răsplată servilor tăi, profeții, și sfinților și celor ce se tem de numele tău, mici și mari, și pentru a nimici pe cei ce distrug pământul. - Vs. 18.

Națiunile s-au mâniat în 1914, la sfârșitul lumii lui Satan. Mânia lui Iehova a venit când iubitul Său a venit la templu în anul 1918 pentru judecată. (Psalmul 11: 4-6) După aceea, poporul lui Dumnezeu a ajuns la o înțelegere a faptului că sfinții adormiți credincioși au fost înviați la timpul venirii Domnului la templu. - A se vedea *Turnul de Veghere*, 1 iunie 1927.

„Să dai răsplată robilor tăi, profeții” se aplică acelei clase care profețește sau predică „această evanghelie a Împărăției”. Profeții din vechime sunt omiși din ilustrație pentru că „ei să nu fie făcuți desăvârșiți fără noi”. (Evrei 11:40) Dar clasa martorilor credincioși de pe pământ, care oferă mărturia, este simbolizată

de cei doi profeți Ilie și Ioan Botezătorul, cei „doi martori” care, au „urcat în cer într-un nor”. Ulterior, lucrarea lor este reprezentată sau prefigurată prin evenimentele care au avut loc în legătură cu profetul Elisei. Prin urmare, acești martori sunt numiți „servii tăi profeții”. Ceilalți menționați sunt „sfinții” și, evident, includ clasa „prizonierilor” sau „marea mulțime”, care sunt clasificați ca fiind „drepti”, clasă care trebuie să se arate în curând pe deplin și să vină la răsplata pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru ei. „Cei care se tem de numele tău” este o altă clasă menționată și pare să însemne clar aceia care vor auzi mesajul adevărului și se vor întoarce la Domnul înainte și în timpul Armagedonului și vor fi pentru totdeauna pe pământ. - Mal. 3: 16,17; 4: 2,3; Ps. 115: 13; 145: 19.

Iehova prin profetul său vorbește despre clasele conducătoare de pe pământ, sub Satan, conducătorul invizibil, care au pângărit pământul pentru că au încălcat legea sa, au schimbat ordinele și au încălcat legământul său veșnic. (Isaia 24: 5) Acești factori răi de conducere au corupt atât de mult pământul, adică organizația oamenilor de pe pământ, că Dumnezeu va distruge organizația rea. Acest lucru a fost mai bine înțeles de poporul Domnului după explicația dată în Turnul de Veghe din 15 decembrie 1927. Aceasta este o altă dovadă că Dumnezeu îi dezvăluie adevărul poporului său la timpul său potrivit.

Viziunea dezvăluie apoi templul lui Dumnezeu în ceruri deschis. „Și a fost deschis templul lui Dumnezeu în cer și a fost văzut chivotul testamentului său în templul său; și au fost fulgere și voci și tunete și un cutremur de pământ și grindină mare”. (Vs. 19) Aceasta indică faptul că a venit timpul ca să fie treziți din moarte acei sfinți care au murit credincioși; și, de asemenea, pentru ca cei de pe pământ, găsiți credincioși, să fie aduși în clasa templului. Aceasta ar însemna începutul împlinirii parabolei talanților. (Matei 25:21) Deschiderea templului ar dezvălui de asemenea celor din clasa templului ce lucruri sunt acolo. „Și s-a văzut în templul lui chivotul legământului său”. Aceasta nu ar însemna că clasa templului a avut mai întâi această înțelegere după sunarea celei de-a șaptea trâmbițe, ci mai degrabă că deschiderea coincide în timp cu începutul mâniei lui Dumnezeu, cuvinte care preced imediat. Chivotul legământului este văzut în templu. În timpul domniei regelui David chivotul legământului a fost transferat din casa lui Obed-Edom pe muntele Sionului și aceasta a fost ocazie pentru cântat și mare bucurie, iar un cântec a fost compus și cântat de David, care vorbea despre prezența lui Iehova pentru judecată.

Scripturile arată că chivotul legământului este un simbol al prezenței lui Iehova și este deci un timp pentru poporul său să se bucure: „Ridică-te Doamne la odihna ta, tu și chivotul puterii tale. Să fie îmbrăcați preoții tăi cu dreptate și să strige sfinții cu bucurie.” - Ps. 132: 8, 9; vezi și Evrei. 9:24.

Ilustrația acesteia, în Revelația 11:19, este că Iehova prin Trimisul Său, Cristos Isus, a venit la templul său și este timpul ca cei aprobați să se bucure foarte mult. „Domnul este în templul Său sfânt”. (Hab. 2:20) Domnul vine acum să zidească Sionul, care este ilustrat prin transferarea chivotului pe Muntele Sion: „Când Domnul va zidi Sionul, el va apărea în gloria Lui”. (Psalmul 102:18) De aceea este timpul ca poporul său să spună: „Salvează-ne, Dumnezeu al salvării noastre și adună-ne și eliberează-ne de păgâni, ca să aducem mulțumiri numelui tău sfânt și să ne glorificăm în lauda ta. - 1 Cron. 16: 35.

Sângele jertfei de ispășire a fost stropit peste arcă, reprezentând legământul prin sacrificiu. Realizarea legământului prin sacrificiu este motivul principal a lui Iehova în timpul erei creștine și mai ales în perioada împlinirii Revelației. Întemeierea completă a Împărăției depinde de îndeplinirea acestui legământ, iar în simbol „chivotul” lui Iehova este acum prezent, cu scopul că sângele acestui legământ sacrificial poate fi stropit pe el la timpul potrivit. Locația chivotului a fost locul unde triburile Israelului s-au urcat și au avut o adunare. (Psalmul 122: 4) Acum, în această zi, martorii credincioși ai lui Dumnezeu trebuie să se adune pentru a împlini legământul prin jertfă și făcând așa dau laudă numelui lui Iehova.

Prezența Domnului în templul său este un timp de mare scuturare, agitație și tulburare, ceea ce este declarat simbolic în versetul al nouăsprezecelea. Această scuturare, agitație și tulburare au fost deosebit de adevărate în ceea ce privește pe poporul consacrat și pe cei care pretind că sunt urmași ai lui Cristos. Acest lucru este întărit de fulgerul din Cuvântul lui Dumnezeu. Cei credincioși văd lumina din Cuvântului lui Dumnezeu și se bucură, iar cei care nu sunt credincioși se înfurie pe frații lor și sunt scuturați afară. Lumina fulgerului de la Domnul este urmată de proclamări ale mesajului adevărului; și aceste mesaje de adevăr, tari și tăioase, asemenea grindinei, îndepărtează acoperământul minciunilor, iar unșii lui Dumnezeu cu bucurie proclamă laudele numelui său și continuă să cânte cântarea nouă.

CAPITOLUL VII

NAȘTEREA

(REVELAȚIA CAPITOLELE 12 ȘI 13)

IEHOVA singur poate da viață veșnică, pentru că el este „izvorul vieții”. „Pentru că la tine este izvorul vieții: în lumina ta vom vedea lumină.” (Ps 36: 9.) Nu există nici o excepție de la această regulă divină. Acesta îl include pe iubitul Său Fiu, Împăratul gloriei. „El a cerut viață de tine, și i-ai dat-o: lungime a zilelor pentru totdeauna și întotdeauna”. (Ps. 21: 4; a se vedea, de asemenea, Ps. 16:11; Romani 6:23; Ioan 17: 3) „În bunăvoința lui este viața.” (Ps 30: 5). Toate creaturile care vor trăi pentru totdeauna trebuie să cunoască aceste

adevăruri și să se conformeze acestora. Nu este decât un singur Dumnezeu adevărat. Iehova este Numele Lui. Există unul fals și puternic, sau Dumnezeu, care poate fi foarte bine numit „dumnezeul imitator”, pentru că el a încercat să contrafacă și să imite ceea ce a făcut și face Dumnezeu adevărat, dar o face să-l ridiculizeze și să aducă ocară asupra lui Iehova. El este Satan Diavolul, care la timpul potrivit va suferi distrugerea veșnică. (Evr. 2:14) Termenul „viață” se aplică la creaturi și la organizații. „Naștere” înseamnă actul de aducere la viață. Tot ce primește viață trebuie să aibă o naștere.

În acest capitol este analizată nașterea Împărăției lui Dumnezeu și nașterea odraslelor lui Satan. Capitolele doisprezece și treisprezece din Revelația sunt aici analizate. Aceste capitole ar trebui citite cu atenție și studiate în legătură cu ce este spus aici. Având în vedere faptul că Revelația este o profecție, trebuie să vedem și să înțelegem acum profecția în lumina evenimentelor pe care Dumnezeu le cauzează să se întâmple în împlinirea profecției.

Pentru de a da naștere la o creatură sau un lucru trebuie să existe un soț și o soție, adică spus, un tată și o mamă. Cu privire la Împărăția cerurilor, care va stăpâni peste întreaga omenire și ca să o binecuvânteze, Iehova Dumnezeu este soț și tată, iar organizația sa numită Sion este mama. În ce privește împărățiile rele care au condus prost popoarele pământului de mai multe secole, Satan este soțul și tatăl, iar organizația lui rea, numită Babilon, este mama. Împărăția lui Satan este întuneric și moarte, iar sfârșitul lui va fi distrugerea veșnică. Împărăția lui Dumnezeu este lumină și viață și binecuvântați sunt cei care fug în ea. - Zah. 14: 4-11.

ÎMPĂRĂȚIE

Prin termenul „Împărăție” se înțelege Împărăția lui Iehova Dumnezeu, întemeiată de către și prin iubitul Său Fiu Isus Cristos și în beneficiul omului. Mai presus de toate, această Împărăție va justifica cuvântul lui Iehova și numele său. Iehova Dumnezeu a stabilit un timp definit când acea Împărăție se va naște și va începe să funcționeze, și acest timp a început atunci când l-a pus pe Regele său pe tronul său în A.D. 1914. Lui Ioan, servul lui Dumnezeu, i-a fost dată o viziune despre nașterea Împărăției lui Dumnezeu și el a scris-o pentru a fi înțeleasă de către Ioan, sau clasa servului de pe pământ, după ce nașterea acestei Împărății a avut loc și după deschiderea templului. De ceva timp clasa servului a văzut acest lucru și s-a bucurat, iar acum cei care-l iubesc pe Dumnezeu o pot vedea aceasta pentru binele lor. Capitolul doisprezece din Revelația ar trebui să fie acum să citit cu atenție.

Rețineți că acesta se deschide cu declarația: „Și s-a arătat o mare minune în ceruri”. Versiunea revizuită spune: „Un semn mare a fost văzut în cer.” Într-adevăr este un semn „mare”, din cauza importanței sale. Împărăția sau națiunea s-a născut la sfârșitul anului 1914, dar acest fapt nu a fost discernut inteligent de poporul lui Dumnezeu până la un anumit timp după 1918. Această mare minune sau semn care apare în cer este simbolizat printr-o „femeie învăluită în soare, și luna sub picioarele ei, și pe cap o coroană cu douăsprezece stele.” Acea femeie reprezintă simbolic organizația lui Dumnezeu, altfel numită Sion. Iehova Dumnezeu este soțul ei, iar el o acceptă ca soție a lui, deoarece el a făcut-o roditoare și el îi recunoaște copilul ei „răpindu-l la el în cer”, la nașterea sa. Pe națiunea sau organizația lui Israel, care a fost Sionul tipic, Dumnezeu a folosit-o pentru a prefigura lumina mai mare care o va aduce în atenția poporului Său cu privire la organizația sa. „Pentru că Făcătorul tău este bărbatul tău; Domnul oștirilor este Numele Lui, și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel; Dumnezeul întregului pământ El se numește.” - Isa. 54: 5.

Organizația lui Dumnezeu, simbolizată prin femeia curată, este parțial vizibilă pentru om, dar cea mai mare parte a acesteia este invizibilă pentru om. Aceasta îl include pe Fiul Său preaiubit și toată oștirea de creaturi cerești în armonie cu Dumnezeu; și ea îi include pe cei de pe pământ care sunt credincioși și devotați lui Dumnezeu. Aceștia din urmă sunt unica parte care este vizibilă pentru ochii omului, dar aceștia sunt aceia care sunt în pericol real, din cauza vrăjmășiei lui Satan împotriva lui Dumnezeu și împotriva organizației sale și a copiilor acesteia.

Rețineți că femeia este îmbrăcată și încălțată cu lumina lui Dumnezeu. Soarele era îmbrăcămintea ei, luna încălțăminte și stelele împrejurul capului ei. Soarele, luna și stelele luminează oamenii de pe pământ. Deci, lumina lui Dumnezeu strălucește asupra lor și asupra acelor care-l iubesc și servesc. Cei din organizația lui Dumnezeu de pe pământ sunt asigurați de lumina și favoarea lui Dumnezeu atât ziua cât și noaptea, cum este simbolizat aici. Cele douăsprezece stele „pe capul femeii” spun simbolic: „Ea este o regină cerească și, prin urmare potrivită pentru a naște copii lui Iehova. Soțul ei este Regele Eternității.” (Ier. 10:10) Fiind cu copil și aproape de naștere ea a strigat. (A se vedea versetul 2) Strigătele ei de durere au fost îndreptate către Iehova Dumnezeu, singurul care putea s-o ajute. Strigătele ei sunt rugăciuni pentru ca Împărăția lui Dumnezeu să înceapă. În mod clar lecția predată prin aceasta este că Împărăția nu este produsă fără marele cost al durerii și al suferinței din partea celor care sunt membri ai organizației lui Dumnezeu. - Fapte 14:22; Galateni 4:19.

În același timp, „s-a arătat o altă minune [sau semn] în cer”. După ce templul lui Dumnezeu a fost deschis, cei care au fost aduși în templu au avut o

înțelegere a acestor „semne „sau „minuni”, dar nu au putut avea o înțelegere prealabilă a acestora. Prin coloanele *Turnului de Veghere* din 1 martie, 1925, Domnul a descoperit aceste adevăruri cu privire la marile minuni pentru poporul său. Această „minune” sau „semn” din urmă este descris ca: „un mare balaur roșu, cu șapte capete și zece coarne, și șapte cununi împărătești pe capete”, și el a avut o coadă. (vers. 3) „Balaur” este unul dintre numele pe care Dumnezeu i le-a dat dușmanului Satan și în mod corespunzător se aplică organizației lui Satan. Acesta este derivat din cuvântul grecesc *drakoon* și înseamnă un șarpe, iar acest lucru, de asemenea, este unul dintre numele care îi este aplicat lui Satan Diavolul (Revelația 12:15; 20: 1-3) Astfel este identificat diavolul și organizația sa împreună cu el.

Diademe erau pe cele șapte capete ale sale, iar el a avut „zece coarne”, reprezentând simbolic puterea și autoritatea completă, invizibilă și vizibilă asupra organizației sale, în timp ce „șapte capete”, reprezintă simbolic organizația sa completă invizibilă. „Coadă” lui este profetul lui și, prin urmare „profetul mincinos”. (Is. 9:15) Dovada este prezentată în altă parte în această carte arătând că „profetul fals” sunt marile puteri ale lumii reunite din Marea Britanie și America. Suficient, pentru că în prezent această afirmație sumară este făcută.

Organizația lui Satan, în special prin și datorită acestui profet fals, știe cum să ispitească să atragă și să seducă; și, prin urmare este scris că: „coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului, și le aruncă pe pământ”. Evident acest lucru nu înseamnă exact o treime din număr, ci mai degrabă o categorie de persoane care pretind a fi credincioși, dar sunt necredincioși față de Dumnezeu. Cei care vor compune „trupul lui Cristos” și „marea mulțime” trebuie să se dovedească credincioși. Dar există o treia parte care nu va fi credincioasă, ci va merge după Diavol și acestea sunt numite „stele rătăcitoare, cărora le este păstrată negura întunericului pentru totdeauna.” (Iuda 13) Prin profetul său Dumnezeu a prezis că Satan, prin instrumentele sau prin agenții săi, ar „arunca o parte din oștirea aceasta și din stele la pământ”. (A se vedea Daniel 8:10.) Profetul fals a realizat acest lucru.

În versetul patru balaurul este prezentat în picioare înaintea femeii lui Dumnezeu, pregătit și așteptând să devoreze copilul imediat ce acesta se naște. Astfel, este ilustrată „vrăjmășia dintre șarpe și femeie”, așa cum Dumnezeu a declarat anterior. (Gen. 3:15) Aceasta a fost exact condiția care a existat la sfârșitul anului 1914.

Timp de secole poporul lui Dumnezeu a privit la înființarea Împărăției cu mare nerăbdare. Când a fost pe pământ Isus a vorbit despre venirea Împărăției mai mult decât orice alt lucru, evident, din cauza mării importanțe a acesteia. Este cea mai coplesitoare dintre toate lucrurile. Nașterea acesteia a fost și este

de cea mai mare importanță. Întrucât Satan l-a recunoscut pe Isus ca moștenitorul lui Dumnezeu și a Împărăției și a încercat să-l omoare când a fost în trup, tot așa el a recunoscut în Împărăție cel mai mare dușman al său (a lui Satan). El era pregătit să distrugă Împărăția la naștere. Iehova îl provoacă când spune: „Voi aduce Eu la naștere, și nu las să se nască, zice Domnul? Voi face să se nască și să închid mitra? Zice Dumnezeul tău?” (Isaia 66: 9 ARV) Timpul convenit al lui Dumnezeu a ajuns la sfârșitul perioadei de așteptare și nimic nu ar putea împiedica nașterea guvernului său.

„Și ea a născut un copil de parte bărbătească, ce a fost născut să cârmuiască toate națiunile cu un toiag de fier: și copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul său.” (Vs. 5) Copilul de parte bărbătească menționat aici este Împărăția lui Dumnezeu, noua națiune sau guvernul sub Cristos, care trebuie să domnească peste toate națiunile pământului. Despre această perioadă de așteptare și sfârșitul acesteia a fost prezis de către un alt profet al lui Dumnezeu, care a scris: „De aceea, el va renunța la ei, până la timpul în care cea [Sionul] care este în travaliu a născut, apoi rămășița fraților săi se va întoarce la copiii lui Israel. El va sta și va paște [marg., domni] în puterea [lui Iehova]”. - Mic. 5: 3, 4.

„Regina cerească”, care este organizația lui Dumnezeu, nu putea naște copilul fără „Dumnezeu care dă creșterea”. Prin înțelepciunea și puterea Lui, organizația sa nu a lucrat în zadar. (1 Cor. 3: 6; 15: 58) Doar Iehova este cel care ar putea crea Împărăția și de la care precede toată puterea și autoritatea. (Romani 13: 1, 2) A fost voia lui ca Isus, Fiul Său preaiubit, trebuia să rămână inactiv împotriva lui Satan până la sfârșitul lui 1914 și că atunci el va trebui să ia puterea și să înceapă domnia. - Ps. 110: 1.

În măsura în care el a vrut un guvern drept, precum și modul în care trebuia să fie născut, marea sa organizație a servit drept mamă și a furnizat material pentru ca un astfel de guvern să se nască și să domnească peste toate națiunile. Organizația întregă sau universală a lui Dumnezeu, este cea care dă naștere la noul guvern, iar acesta este servul lui „ales” sau „marele preot”, care domnește. (Isaia 42: 1-7; Ps 110: 4). Prin urmare, femeia organizație a lui Dumnezeu a dat naștere la Împărăție și la cei care compun Împărăția, adică, Cristos la învierea sa, membrii corpului mai târziu și agenției care completează Cristosul.

O altă ilustrație aseamănă acest lucru cu tăierea Pietrei dintr-un munte mare fără ajutorul vreunei mâini. (Dan. 2:45) Nașterea copilului bărbat este prin urmare nașterea, aducerea și începutul funcționării Împărăției sau a noii națiuni, care este națiunea sfântă a lui Dumnezeu. (1 Petru 2: 9). Faptul că copilul bărbat este înfățișat ca fiind răpit la cer dovedește că este Împărăția lui

Dumnezeu, a cărui autoritate este exercită de către și prin Unsul său iubit și ales.

RĂZBOI

Iehova a prezis prin profetul său despre venirea timpului când îl va trimite pe Fiul Său din Sion

BATAN CAST OUT OF HEAVEN Page 239

ca să domnească în mijlocul dușmanilor săi, și acel războiul va urma: „Domnul va trimite toiagul puterii Tale din Sion: domnește în mijlocul dușmanilor tăi. Poporul tău va fi binevoitor în ziua puterii tale, în frumusețile sfințeniei din pântecele dimineții, tu ai roua tinereții tale. Domnul a jurat, și nu Se va căi: Tu

ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec. Domnul la dreapta ta va lovi împărații în ziua mâniei Lui, El va judeca între [națiunii], el va umple locurile cu trupurile moarte, el va răni capete peste multe țări, El va bea din pârâu de pe cale: de aceea va înălța capul.” (Ps 110: 2-7) Această perioadă de timp în mod necesar a început atunci când Cristos a fost pus pe scaunul lui de domnie, în 1914. (Ps 2: 6). Aceasta ar marca timpul în care a fost început războiul lui Cristos împotriva dușmanului Satan.

În armonie cu aceasta, este scris: „Și a fost război în cer: Mihail și îngerii lui au luptat împotriva balaurului, și balaurul și îngerii lui au luptat și nu au învins; nici locul lor nu a mai fost găsit în cer. Și a fost aruncat afară balaurul cel mare, acel șarpe bătrân, numit Diavolul și Satan, care înșală întreaga lume; a fost aruncat pe pământ și îngerii lui au fost aruncați cu el.” - Revelația 12: 7-9.

Marele Prinț Cristos este cel care a început războiul împotriva lui Satan, iar el este identificat în versetul șapte prin numele Mihail, cu scopul evident să atragă atenția pentru întărirea profeției lui Daniel, furnizând două mărturii despre acest fapt important. Singurul loc din Vechiul Testament în care titlul Mihail este aplicat la marele Prinț a lui Dumnezeu, Cristos Isus, este în profeția lui Daniel, în care este scris: „Și în timpul acela [la nașterea copilului bărbat, împărăția] se va ridica Mihail, marele [ceresc] prinț care stă în picioare pentru [ca și conducător al] copiii poporul tău; și va fi un timp de necaz [în cer și pe pământ, de asemenea], cum nu a mai fost.” (Dan. 12: 1) Acele necazuri din cer s-au încheiat cu alungarea lui Satan; timpul de strâmtoare pe pământ a fost oprit pentru o vreme, timp în care lucrarea de mărturie trebuie făcută, iar după aceea va veni sfârșitul final. - Mat. 24:14, 21, 22.

Acest lucru și alte scripturi dovedesc că Satan a avut un loc unde i-a fost permis să fie în cer. Probabil Dumnezeu l-a limitat la o anumită zonă, dar că lui i-a fost permis să apară în prezența lui Dumnezeu este sigur din alte scripturi. - Iov 1: 6; Zah. 3: 1, 2.

Dumnezeu i-a dat patru nume ca un mijloc de identificare, iar ele simbolizează lucrarea rea în care el se angajează. Este declarat că el „înșală întreaga lume”, dar evident ceea ce se înțelege este „întregul pământ locuit”; și acest lucru este în armonie cu redarea Versiunii Revizuite și Diaglott a textului. Nu s-ar aplica la poporul uns al lui Dumnezeu, care nu este o parte a pământului.

Când Cristos, marele Prinț, a fost pus pe tronul său prima lucrare a fost de a-l alunga pe Satan din cer. Satan a strâns toată oștirea lui a puterilor, a principatelor și a îngerilor, simbolizată sub „șapte capete”, s-a opus; și a urmat războiului. A fost un război între cerurile lui Satan și „cerurile noi”, sub Mesia. Fiara, profetul fals și împărații pământului nu au fost în această luptă, deoarece acestea n-ar putea face nimic într-o bătălie cerească pentru a-l sprijini pe tatăl

lor, Satan. Dar fiecare cap sau prinț din organizația invizibilă a lui Satan va fi implicat. Aceștia vor stârni organizația vizibilă a lui Satan de pe pământ la războiul care a avut loc împotriva membrilor organizației lui Dumnezeu pe pământ.

De partea lui Cristos în această luptă au fost miriadele sale de îngeri sfinți, dar nici unul dintre membrii trupului lui Cristos nu au fost implicați. Cei care au murit credincioși nu au fost încă înviați și nici unul din clasa servului de pe pământ nu ar putea da vreun ajutor în acest război. Puterea vrăjmașului nu a fost un joc pentru Cristos, care are toată puterea în cer și pe pământ. Aceasta este dovada că Isus nu l-a legat pe Satan, înainte ca demonii lui să poată fi alungați sau înainte ca organizația pământească a lui Satan să poată fi distrusă. Ne putem aștepta ca Domnul să-i dea lui Satan posibilitatea deplină de a lupta cu tot ce poate și apoi să-l lege atunci când el este complet biruit. Satan și forțele sale în lupta aceasta au fost complet învinși și aruncați din cer și aceasta este o dovadă că la timpul convenit al lui Dumnezeu, Cristos va distruge complet organizația lui Satan și apoi îl azvârle pe Satan în abis.

Nu era timpul potrivit al lui Iehova să-l omoare pe Satan. Prin urmare, el literalmente i-a aruncat din cer pe Satan și îngerii lui. Isus a profețit: „Am văzut pe Satan ca un fulger [adică, cu viteza fulgerului] căzând din cer.” (Luca 10:18) Timpul a sosit pentru ca Isus să facă această lucrare, și trebuie să-i fi oferit o mare bucurie pentru a justifica astfel numele Tatălui său, înainte oștirilor cerului. Această lucrare, cu toate acestea, nu ar putea servi la justificarea numelui lui Iehova înaintea creaturilor pământești. Această justificare va avea loc la Armagedon. Dumnezeu îi permite lui Satan să-și continue lucrarea lui rea cu privire la pământ, iar la timpul potrivit îi va distruge organizația prin și grație marelui Său prinț, iar aceasta va fi o justificare completă a numelui său.

O voce din cer este auzită de Ioan [reprezentându-i pe unșii lui Dumnezeu], ce vestea: „Acum a venit salvarea, puterea și și împărăția Dumnezeului nostru și puterea Cristosului său.” (Revelația 12:10). Acest lucru arată de asemenea că războiul și proclamația au avut loc la nașterea Împărăției sau nașterii lui Dumnezeu. Proclamația va fi auzită de toată oștirea îngerească a cerului, și auzită de sfinții înviați după învierea lor din moarte. Până în 1925 sfinții credincioși de pe pământ nu au început să vadă și să înțeleagă; prin urmare, acesta trebuie să fi fost timpul convenit al lui Dumnezeu ca în cele din urmă să vadă. Domnul a arătat acest lucru și a determinat să fie publicat în *Turnul de Veghere* din 1 martie 1925 că a existat un război în cer, Satan aruncat afară și multă bucurie în cer pentru că nașterea nașterii sau a Împărăției a venit. Puterea Domnului a fost demonstrată împotriva lui Satan și a îngerilor lui, iar mai târziu demonstrată prin învierea sfinților Lui, și descoperită credincioșilor Săi pe pământ. Aceștia au învățat atunci că: „Domnul este țaria și

cântarea mea, și a devenit salvarea mea”. (Ps 118: 14) Mantia dreptății și hainele salvării nu au fost înțelese de către biserică, până la *Turnul de Veghere* din data de 1 februarie 1925. Atunci au apreciat ce înseamnă mantia și hainele salvării.

Perioada de așteptare s-a sfârșit și a venit timpul pentru ca „toată puterea în cer și pe pământ” a lui Cristos să fie exercitată. Aceasta este ceea ce este numit „administrarea plinătății [timpurilor sau] vremurilor.” (Efes. 1:10, Roth.) Înlăturarea imediată a lui Satan din cer arată începutul exercitării puterii lui Cristos și marchează începutul unei noi ere în Împărăția marelui „Rege al Eternității”, și o nouă eră sau Împărăție care începe înainte de distrugerea completă a organizației și puterii lui Satan.

Toți sfinții îngeri sunt fii ai lui Dumnezeu și, prin urmare sunt frații acelor creștini care au murit credincioși și a celor credincioși încă pe pământ, care sunt în Cristos. Proclamația spune: „pentru că a fost aruncat jos acuzatorul fraților noștrii, cel care i-a acuzat înaintea Dumnezeului nostru zi și noapte.” Această acuzare este bine ilustrată în cazul lui Iov. Satan l-a acuzat înaintea lui Iehova și a declarat că Iov nu-și va menține integritatea dacă este pus la încercare. Dumnezeu i-a îngăduit lui Satan să-și încerce complotul cu privire la Iov. Proba a fost creată, însă Iov și-a menținut integritatea înaintea lui Dumnezeu. Satan mereu și constant i-a acuzat pe urmașii lui Cristos, declarând că nu vor rămâne credincioși atunci când sunt puși la încercare. Dar cei care au fost credincioși lui Dumnezeu și loialii și-au menținut integritatea iar Satan nu i-a putut birui. Dimpotrivă, acești credincioși l-au învins pe Satan, după cum este scris: „Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.” - Vs. 11.

Prin credința în sângele lui Cristos drept compensație pentru toate slăbiciunile lor naturale și alte imperfecțiuni neintenționate, și crezând în el, aceștia au câștigat lupta. „Aceasta este victoria care a biruit lumea, credința noastră.” Ei biruiesc „prin sângele Mielului”; ceea ce înseamnă că Mielul lui Dumnezeu este apărătorul lor înaintea lui Dumnezeu, cel care face mijlocire pentru frații săi mai slabi. (1 Ioan 2: 1) „Cuvântul mărturisirii lor” este de asemenea menționat, care înseamnă în mod evident că aceștia au fost martori credincioși pentru numele lui Dumnezeu și al lui Cristos, dând mărturie despre acestea. Unul care nu acționează în calitate de martor pentru numele și Cuvântul lui Dumnezeu, nu poate fi pe placul lui Dumnezeu. Să fi martor al său lui este una dintre poruncile absolute a lui Iehova. Adevărul a fost dat pentru poporul lui Dumnezeu, nu doar ca ceva de care să se bucure personal, ci pentru a-l spune și altora spre gloria numelui său. Pentru un timp martorii au mărturisit în sac, iar la timpul când acea perioadă s-a sfârșit, mărturia lor a fost „ucisă”. La timpul său convenit, Dumnezeu i-a înviat pe martorii săi și le-a

schimbat hainele; și acum, îmbrăcați „cu hainele salvării” și „mantia dreptății”, aceștia merg mai departe cu mare zel ca să distribuie mărturia, iar lucrarea lor de mărturie este un bumerang pentru Satan și agenții săi de pe pământ.

În limbajul acestei profeții, cei care au format acei „doi martori”, mărturisind în sac: „nu și-au iubit viața până la moarte.” Ei au preferat să moară decât să cedeze solicitărilor sau revendicărilor mulțimii lui Satan. Ei vor fi credincioși Domnului, cu prețul vieții lor. Pentru aceștia a lui Dumnezeu „bunătate iubitoare este mai bună decât viața.” - Ps. 63: 3.

„De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi cei ce locuiți [ca tabernacol (sau cort), Roth.] în ele.” Rămășița credincioasă sau clasa servului de pe pământ, ca urmare a dreptului lor condiționat pentru viață veșnică, acum locuiesc cu adevărat ca tabernacol sau cort în ceruri sau în locurile cerești. Prin credință vor vedea acum, cum în mod minunat Dumnezeu a tratat cu ei și modul în care el își desfășoară scopurile sale atât de minunat pentru ei și că în curând Cuvântul și Numele lui vor fi complet justificate și propria lor bucurie va fi completă. Aceasta este partea celor care-l servesc cu credincioșie pe Dumnezeu.

VAI

De când a fost aruncat din cer Satan este limitat în operațiunile sale la lucrurile de pe pământ; prin urmare avertismentul este dat pentru locuitorii pământului. „Vai de locuitorii pământului, și ai mării! Pentru că diavolul a coborât jos la voi, având mânie mare, fiindcă știe că mai are doar puțin timp.” (Vs 12) Rămășița nu este o parte a pământului; prin urmare, „vaiul” nu este pentru ea sau împotriva ei, dar se referă la organizația lui Satan și pentru cei care o acceptă, o susțin și care i se supun. Rămășița proclamă acest avertisment despre „vai”; iar din acest motiv și pentru că ei mărturisesc despre Numele și Cuvântul lui Dumnezeu, Satan încearcă să-i distrugă. Acest text ar indica de asemenea, că Satan îi va conduce pe reprezentanții săi, adică, Marele Comerț, politicienii și clerici la limita extremă în opoziția lor față de Dumnezeu și față de unsul lui.

Marea mânie a lui Satan este îndreptată împotriva lui Dumnezeu și a organizației sale. Prin urmare, el năpăstuiește oamenii prin diverse și numeroase metode și provoacă o mare durere și nechez pentru a-i lovi, iar după aceea îndeamnă pe clericii săi cu fețe pioase și buze mincinoase să-l acuze de toate aceste dureri, vaiuri și calamități pe Iehova Dumnezeu. Motivul este pentru a-i întoarce pe oamenii departe de Dumnezeu, înainte ca Armagedonul să fie luptat. Satan vede că timpul lui este scurt, iar scopul și încercarea lui de a-i întoarce pe oamenii departe de Dumnezeu este ca să-i câștige pe toți de partea lui. Proclamarea glasului din cer, la acest punct din Revelația se încheie,

cea ce indică faptul că durerile popoarelor de pe pământ vor continua și vor ajunge la un punct culminant în Armaghedon.

ÎN PUSTIU

Rezultatul războiului din cer a dus la excluderea completă a lui Satan din acesta și el nu va mai putea relua nicio altă operațiune ofensivă împotriva oștii cerești. Mânia lui a fost mare împotriva „femeii” lui Dumnezeu, organizația lui Dumnezeu și, prin urmare diavolul trebuie să-și manifeste răzbunarea împotriva poporului lui Dumnezeu de pe pământ; prin urmare, este scris că „a persecutat femeia, care născuse copilul de parte bărbătească”, sau Împărăția. Acesta este un avertisment pentru toți unșii lui Dumnezeu, ca ei să aștepte persecuția lui Satan iar împotrivirea sa să fie manifestată de către și prin intermediul agenților săi, atât timp cât ei sunt pe pământ. Aceasta este o dovadă concludentă că dacă cineva este găsit serios și zelos servind lui Dumnezeu, dând mărturie cu privire despre marele nume și scop al lui Dumnezeu, acesta va fi persecutat de Satan și de unii membri ai organizației sale vizibile. - Vs. 13.

Iehova, prin spiritul Său, l-a condus pe Fiul Său preaiubit departe în pustiu pentru o perioadă de timp, imediat după botezul său de la Iordan. La sfârșitul acestei perioade de timp Satan i s-a opus cu violență Domnului Isus, printr-o mare ispită. Iar după aceea Cristos Isus și-a început activitatea sa agresivă prin predicarea Împărăției lui Dumnezeu. Pare oportun că Dumnezeu va trebui să-i conducă pe credincioșii Săi de pe pământ departe într-un pustiu, imediat după timpul când cei „doi martori” ai lui sunt reînviați, de aceea este scris: „Și femeia a fugit în pustiu, unde are un loc pregătit de la Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șaizeci de zile. Și au fost date femeii două aripi ale unui vultur, ca să zboare în pustiu, la locul ei, unde este hrănită o vreme, două vremi, și o jumătate de vreme, de la fața șarpelui.” (Vs. 6, 14). Aceste două versete sunt luate împreună în considerare, deoarece acestea se referă la același lucru.

Ilie a fugit din cauza fricii. Femeia lui Dumnezeu, reprezentată de membrii credincioși ai organizației sale pe pământ, au fugit pentru că Dumnezeu a făcut pregătiri pentru aceștia și în timpul condițiilor ca de pustiu Domnul i-a hrănit pe cei din organizația sa. În timpul perioadei Războiului Mondial și în timp ce organizația lui Dumnezeu pe pământ a fost împiedicată în activitate, membrii acesteia s-au rugat cu rugăciunea psalmistului pusă în gura lor, anume: „Oh, dacă aș avea aripi ca un porumbel! Aș zbura și aș găsi odihnă. Iată, aș fugi departe și aș rămâne în pustiu. Mi-aș grăbi scăparea de vijelia violentă și furtună.” - Ps. 55: 6-8.

Iehova Dumnezeu a reînviat lucrarea lui de mărturie, ilustrată prin profetul Ilie; și Iehova Dumnezeu a auzit rugăciunea credincioșilor Lui le-a răspuns și le-a asigurat chiar mai mult decât i s-a cerut. Iehova Dumnezeu este „marele Vultur” ale cărui aripi au oferit sprijin și protecție organizației sale. Prin urmare, femeii lui i-au fost date două aripi din prevederile sale, dragostea și puterea lui, să o poarte departe. „Te-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus la mine.” (Ex 19: 4.) După nașterea națiunii, sau Împărăției și în timp ce lucrarea de mărturie era încă oprită, sfinții Domnului pe pământ au continuat să se roage: „Păzește-mă ca pe lumina ochiului, ocrotește-mă sub umbra aripilor Tale.” (Ps 17: 8). „Fii milostiv cu mine, Dumnezeule, fii milostiv cu mine: pentru că sufletul meu se încrede în tine: da, la umbra aripilor Tale îmi voi face locul meu de scăpare, până când vor trece nenorocirile.” (Ps 57: 1) „Voi rămâne în cortul tău pentru totdeauna, voi avea încredere în adăpostul aripilor Tale.” - Ps. 61: 4.

Când cei din poporul Domnului a început să vadă prevederile lui pentru ei, au spus: „Cât de măreață este bunătatea ta iubitoare, Dumnezeule! De aceea, copiii oamenilor se încred sub umbra aripilor Tale!” (Ps 36: 7). Și profetul Domnului răspunde: „El te va acoperi cu penele Lui, și sub aripile Lui te vei adăposti: Adevărul lui îți va fi scut și pavăză.” (Ps 91: 4). Și Dumnezeu i-a hrănit prin adevărul său descoperit poporului său și prin sprijinul lui.

Este scris: „De îndată ce Sionul [organizația” femeie” a lui Dumnezeu] a avut durerile nașterii, și-a născut copiii.” (Isaia 66: 8). În pustiu a fost un loc de siguranță sau de protecție de fața și prezența dușmanului. În pustiu a fost un loc adecvat pentru ca rămășița seminței ei să fie dusă, făcută parte din templu și unsă. Când Elisabeta a aflat că ea va a fi mama lui Ioan Botezătorul s-a dus și s-a ascuns pentru o vreme. (Luca 1:24) „Până când cea care este în durerile nașterii [femeia lui Dumnezeu] a născut, apoi rămășița fraților săi se va întoarce.” (Mic 5: 3) Ea a născut copiii în locul sau condiția pe care Dumnezeu a pregătit-o pentru ea, iar apoi i-a hrănit cu hrana potrivită pentru creșterea lor. Acest lucru pare să ilustreze pregătirea poporului Domnului și începerea lucrării Elisei.

TIMP

În versetul șase se afirmă că perioada de timp din pustiu este de 1260 de zile. În versetul paisprezece timpul este menționat ca „o vreme, două vremi, și o jumătate de vreme”. Astfel, Domnul demonstrează că perioada de aici este de trei ani și jumătate; adică un timp fiind un an de douăsprezece luni de treizeci de zile fiecare, trei ani și jumătate ar fi egal cu patruzeci și două de luni. Cele două perioade de timp menționate în versetele șase și paisprezece sunt

unul și același lucru. Perioadele de patruzeci și două de luni sau 1260 de zile, apar în mai multe locuri din Scriptură, dar asta nu înseamnă că toate se referă la același timp. Cele patruzeci și două luni în care „cetatea sfântă fost călcată la pământ” și cei „doi martori” ce depun mărturie în sac, a început în noiembrie 1914 și s-a încheiat în luna mai, 1918, dovadă care este prezentată în capitolul precedent.

La sfârșitul acestei perioade de timp cei doi martori au fost biruiți și uciși. Nu a fost atunci o perioadă de așteptare sau de inactivitate, pentru că ceea ce este reprezentat ca fiind mort nu ar putea face altceva. Nu ar fi nici un motiv sau ocazie pentru femeie să fugă în timpul când ce „doi martori” erau morți. După ce războiul s-a încheiat și Satan a fost aruncat din cer pe pământ, mânia împotriva femeii a fost mare, așa cum s-a menționat în versetul treisprezece. Acesta pare să fie timpul rezonabil pentru „fuga în pustiu”. Perioada de 1260 de zile în pustiu a început la 27 Martie 1919, iar sfârșitul acestei perioade s-a petrecut pe 8 septembrie 1922. Faptele fizice în sprijinul acestei concluzii sunt acum date aici.

Pe 26 martie 1919, funcționarii închiși ai Societății au fost eliberați și imediat în ziua 27 martie 1919, s-au întreprins eforturi ca să se continue cu lucrarea de mărturie. Nu era atunci nici o organizare pentru pregătirea lucrării. Trebuie luate unele măsuri prealabile. Atunci Dumnezeu a luat organizația sa „în pustiu”, sau în starea pe care a pregătit-o pentru cei din organizația sa de pe pământ. Membrii organizației trebuiau să fie hrăniți, alimentați și pregătiți pentru acțiune. Dumnezeu și Fiul Său preaiubit, care lucrează prin alți membri ai organizației sale invizibile, au făcut pregătiri pentru sfinții Săi de pe pământ. Rugăciunea acestora a fost: „Hrănește-mă cu mâncare potrivită pentru mine.” (Prov 30: 8) Promisiunea este: „El va paște turma ca un păstor, va lua mieii în brațe, îi va purta la sânul său, și le va călăuzi blând pe cele [femeia lui Dumnezeu, Sionul], care sunt cu tineri [rămășița seminței ei].” „Și El [Cristos Regele] va sta în picioare și va paște [poporul lui Dumnezeu] în puterea [lui Iehova], în măreția Numelui Domnului, Dumnezeului lui.” - Isa. 40:11; Mic. 5: 4.

Această lucrare de hrănire, făcută de Domnul Isus și menționată în Revelația 12:6, a fost furnizarea de hrană pentru zidirea organizației lui Dumnezeu și corespunde cu lucrările de construcție a organizației care a continuat din primăvara anului 1919 până ce punctul culminant a fost atins în 1922, când organizația, echipată pentru serviciu, a plecat în serviciu. Domnul a îndeplinit hrănirea prin coloanele *Turnului de Veghere* și publicațiile înrudite, care au hrănit, mângâiat și întărit pe poporul său.

Devreme, în această perioadă de timp Dumnezeu i-a descoperit poporului său că lucrarea Elisei de mărturie trebuie făcută și pregătirea pentru îndeplinirea acesteia a progresat. În această perioadă de timp „Casa Bethel” a

fost din nou locuită, sediul birourilor Societății s-a reîntors la Brooklyn și au fost făcute pregătiri pentru publicarea literaturii cu echipamentul propriu al Societății. Iehova dădea dovadă că el nu a părăsit Sionul. „Poate o femeie să își uite copilul sugar, încât să nu aibă milă de fiul pântecelui ei? Da, ea poate uita, dar eu nu te voi uita. Iată, te-am gravat pe palmele mâinii mele, zidurile tale sunt întotdeauna înaintea mea.” (Is. 49:15,16) Această dispoziție specială pentru hrănirea și pregătirea Sionului a continuat 1260 de zile, sau patruzeci și două de luni.

Domnul a făcut ca poporul Său să se adune la congres, în septembrie 1922, la Cedar Point, Ohio. Cei consacrați au venit din Canada, Statele Unite și Europa. Cu câțva timp înainte și fără nici un gând la îndeplinirea datelor profetice, 8 septembrie a fost desemnată pentru programul „Ziua”. (Ps 118: 24). În acea zi, în cadrul reuniunii congresului și în mijlocul unui mare entuziasm și zel pentru Domnul, strigătul de luptă a fost proclamat: „Vestiți-l pe Rege și Împărăția”; și din acea zi înainte lucrarea organizată de mărturie a început.

Această dată a fost exact la sfârșitul perioadei de 1260 de zile a experienței din pustiu. Organizația lui Dumnezeu de pe pământ a ieșit din pustiu și a sosit timpul să înceapă: „primul înger să trâmbițe.” (Apoc 8: 7) Femeia în pustiu a dat naștere copiilor ei și părea acum a fi un moment potrivit pentru ungerea lor. Se sugerează că această marchează a doua „revărsarea a spiritului sfânt”, așa cum este descris de profet și de Petru. (Ioel 2:28-32; Faptele Apostolilor 2:16-21) Atunci urmașii lui Cristos Isus, într-un corp organizat au auzit și au apreciat chemarea pentru a merge înainte în serviciu. Buzele lor au fost curățate și acum a venit timpul să se dea mărturie despre încheierea acestei perioade, pe care Domnul a prefigurat-o prin profetul lui. (Isaia 6: 6-11) După aceea au început să vadă marea organizație a „șarpelui” și să aprecieze mare mânie a acesteia împotriva organizației lui Dumnezeu și necesitatea de a fi devotați și credincioși Domnului.

ÎNȘELĂCIUNE

Numele de „Șarpe” a dușmanului înseamnă înșelător; și se poate aștepta întotdeauna că acțiunile sale sunt cu scopul de a înșela pe oamenii și să îi întoarcă de la Dumnezeu. „Atunci șarpele a aruncat din gură apă, ca un potop, după femeie, ca să o facă să fie dusă de potop.” (Revelația 12:15) Cuvântul *potop* este redat de unii traducători râu. (Diag.) Acest „potop de apă” ce iese din gura lui Satan simbolizează doctrine vorbite despre planuri și diverse vorbării goale destinate să înșele. Satan folosește toate instrumentele disponibile pentru a realiza acest scop. În timpurile de foc din 1917 și 1918 un număr care au pretins a fi în adevăr și urmași ai lui Cristos s-au rupt de la

organizația lui Dumnezeu și imediat au început să vorbească și să publice propriile lor opinii în diverse și numeroase moduri și cu o grijă deosebit de atrăgătoare, că de la acel timp încolo cei care au rămas credincioși și au ținut strâns la organizația lui Dumnezeu au primit copii ale acestor mesaje. Publicațiile lor, care au început la acea perioadă au crescut și continuă să crească. Scopul evident a fost și este de a-i atrage pe alții departe de Societate. Deci Satan i-a folosit pe aceștia drept instrumente.

Din primăvara anului 1919 și, ulterior, s-au scurs un mare potop de vorbe și astfel de planuri, cum ar fi tratate de pace, conferințe, tratative, propagandă politică și un dans al clerului, conducând poporul departe de Dumnezeu spre planurile lui Satan. Cea mai mare parte a acestui potop a venit din Marea Britanie și America. Politicienii, Marele Comerț și clerul s-au alăturat împreună în promulgarea acestor planuri. Se poate spune că Diavolul a folosit toate cele „șapte guri” ale sale, însemnând simbolic toate instrumentele sale, pentru acest potop dezlănțuit de planuri asupra poporului. Scopul lui Satan era de a mătura „femeia”, organizația lui Dumnezeu, de pe pământ, odată cu curentul de opinii lumești și conferințe și să o constrângă astfel să se închine fiarei și imaginii ei, prin a lua parte la unele dintre aceste planuri.

Un număr relativ dintre cei care pretind consacrare deplină față de Domnul au fost măturați de inundații, dar rămășița credincioasă nu a putut fi măturată. Acest lucru ar trebui să fie un avertisment complet pentru poporul lui Dumnezeu. Este unica organizație a lui Dumnezeu, pe care Satan încearcă să o rănească și să o distrugă. Pe ceilalți îi are fie sub controlul său, fie sub influența lui. Rămășița credincioasă nu va ceda. „După roadele lor îi veți cunoaște”, zice Domnul. „Rodul spiritului este dragostea.” Asta înseamnă că cei care-l iubesc pe Dumnezeu s-au minimalizat pe sine și dedică totul pentru Domnul și pentru gloria sa. Astfel aduc roadele împărăției, adică un devotament deplin și complet pentru Împărăție și în servirea adevărului Său pentru alții. Asta dovedește dincolo de orice îndoială că toți cei care se opun Împărăției și la darea mărturiei cu privire la Împărăție și vestirea acesteia, sunt folosiți de Satan, fie că își dau seama sau nu. Ei sunt împotriva lui Dumnezeu și a Cristosului Său și manifestă roadele dușmanului, adică, opoziția față de activitatea Împărăției.

Dar va ceda „femeia”, organizația lui Dumnezeu, la presiunea acestei inundații și să bea din acesta prin a merge împreună cu susținătorii unei politici de compromis față de Satan și organizația lui? Nu! Diavolul nu a reușit și nu va putea reuși să-i măture pe adevărații urmași ai lui Cristos de pe picioarele lor. Astfel de planuri ca Liga Națiunilor, prohibiția, reformele de diferite tipuri, tratatele de pace, pacturile de pace, care au o înfățișare de dreptate, toate au fost planuri ca să întoarcă pe poporul lui Dumnezeu de la el.

Mulți dintre cei pretinși au spus: „Să acționăm calm și ușor, să nu spunem nimic despre cler sau organizația diavolului. Să-l lăsăm pe diavol în pace și să vorbim despre altceva.” Dar cei devotați și credincioși nu i-au luat în seamă pe aceștia. Pentru cei care fac alianțe și confederații ca să reformeze și să rezidească organizația veche și stricată a lui Satan, lumea, credincioșii spun: „Strângeți-vă [împreună],... și veți fi ruși... Țineți sfat împreună, și acesta va fi nimic; vorbiți cuvântul, și nu va sta în picioare, căci Dumnezeu este cu noi”. Ei fac acest lucru pentru că Domnul Dumnezeu îi conduce și ei îi urmează poruncile Lui. Pentru credincioși, el spune: „Nu spuneți: O uneltire, la tot ceea ce acest popor va spune: o uneltire; nici să nu vă temeți de groaza lui nici nu vă înfricoșați. Sfințiți pe însuși Domnul oștirilor; și el să fie teama voastră și el să fie groaza voastră.” - Isa. 8: 9,10,12,13.

Acest val de planuri și vorbării goale care au curs din gura organizației diavolului, așa cum a prezis Domnul, „a fost înghițit de pământ”, adică, popoarele de pe pământ l-au băut. Extremele la care popoarele au trecut în efortul neizbutit de a îndeplini astfel de planuri au demonstrat rămășiței necesitatea absolută de a rămâne în întregime departe de lume și să stea fermă pentru Domnul. Privitor la ei nu poate fi nici un compromis. Și astfel pământul a ajutat „femeii” lui Dumnezeu. Rămășița a văzut că potopul lui Satan a înșelat pe mulți, dar nu poate înșela pe aleșii lui Dumnezeu. - Vs. 16.

Clasa servului lui Dumnezeu este oarbă și surdă la tot, cu excepția intereselor Împărăției. (Is. 42:19) Credincioșia și persistența clasei rămășiței prin darea mărturiei despre numele lui Iehova și vorbirea continuă despre gloria lui înfurie foarte mult pe Satan și pe organizația sa. Prin urmare, Satan și organizația sa merg mai departe să facă război împotriva femeii, organizația lui Dumnezeu și a rămășiței ei acum pe pământ. „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cei care țin poruncile lui Dumnezeu, și au mărturia lui Isus Cristos.” - Vs. 17.

Dumnezeu la însărcinat pe Isus Cristos cu marea lucrare de a da mărturia cu privire la el și Împărăția sa. Onoarea de a da această mărturie Cristos Isus o împarte cu cei din clasa templului, care sunt făcuți o parte a servului. (Isaia 42: 1.) Acești credincioși cunosc că poruncile lui Dumnezeu pentru ei sunt: „Voi sunteți martorii Mei că Eu sunt Iehova; vorbiți că numele meu este înălțat; Împărăția s-a născut, ceea ce este o veste bună pentru toți cei care iubesc dreptatea. Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită tuturor națiunilor ca mărturie, iar apoi va veni sfârșitul.” Din anul 1922 mulți au ajuns la o cunoaștere a adevărului și au fost unși cu spirit sfânt și au intrat rapid serviciu și au plecat înainte ca membri ai clasei servului lui Dumnezeu, bucuroși să cânte cântarea cea nouă și să proclame laudele lui Iehova și a Regelui său.

ORGANIZAȚIA LUI SATAN

Puterea încredințată lui Lucifer a fost putere divină, pentru că Dumnezeu l-a însărcinat să facă anumite lucruri. (Ezechiel. 28:14) Lucifer a conceput un sistem ca să se desprindă de organizația lui Dumnezeu și a fost primul care i s-a opus. (Is. 14:13) El a obținut controlul primei femei de pe pământ. Primul om, din cauza propriului său egoism, l-a urmat pe Satan în răutate. Urmașii acestei perechi odată perfecte, s-au născut ca păcătoși imperfecti, și au fost întotdeauna ținte ușoare pentru dușman. Numele lui Lucifer a fost schimbat în Satan Diavolul. El i-a convins pe unii îngeri din cer să-l urmeze în răutate și a început să-și formeze o organizație care întotdeauna s-a opus lui Dumnezeu, i-a calomniat și batjocorit marele lui nume, a înșelat pe mulți și el a încercat să devoreze pe fiecare care s-a pus de partea lui Iehova Dumnezeu și de partea dreptății și, astfel, cursul său a fost indicat prin cele patru nume ale sale.

ORGANIZAȚIA VIZIBILĂ A LUI SATAN

(REVELAȚIA, CAPITOLUL 13)

Capitolul treisprezece din Revelația îl descrie pe Ioan stând pe nisipul mării și în mod potrivit reprezintă pe clasa servului sau pe clasa unsă stând într-un loc de siguranță și primind o privire generală despre Satan și lucrările sale. Nisipurile desemnează granițele de netrecut ale mării și, prin urmare un loc al siguranței pentru ca cineva să stea. „Nu vă temeți de mine? Spune Domnul; nu tremurați în prezența mea, care am pus nisipul graniță mării printr-o hotărâre veșnică, încât aceasta nu poate trece peste ea; și deși valurile ei se aruncă, totuși nu o pot învinge; deși răcnesc, totuși nu pot trece peste ea.” (Ier. 5:22) Astfel este descris faptul că cei care stau în siguranță în Domnul vor fi primii care vor discerne, vor face cunoscută organizația hidoasă a lui Satan și-i anunță pe oameni să fugă de acolo.

Din acest loc avantajos Ioan spune: „Și am stat în picioare pe nisipul mării și am văzut o fiară ridicându-se din

“WILD BEAST OUT OF THE SEA” Page 262

mare, având șapte capete și zece coarne, și pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capetele ei numele blasfemiei.” (vs. 1) Atât Diaglott și Rotherham redau acest text cu „fiară sălbatică.” Într-adevăr, toate faptele arată că este vorba despre o „fiară”. Capitolul treisprezece din Revelația este analizat acum și textele biblice ar trebui să fie citite cu atenție.

Este de mare importanță să identificăm ce este simbolizat sau descris prin mare. Să spunem că acesta reprezintă „masa neliniștită a societății” ar fi greu de acceptat. Însemnătatea simbolică a „mării”, care este cu prisosință susținută de Scriptură, este: popoarele pământului, care sunt înstrăinate de Dumnezeu și, prin urmare nelegiuite; această sursă hrănește, suportă și sprijină partea vizibilă a organizației lui Satan. Comerțul de pe pământ se face în principal pe ape și elementul comercial exercită o mare influență și putere asupra poporului. Politicienii din lume organizează și exploatează „marea” sau oamenii, și-o controlează, exceptând timpul de furtună sau al marilor neazuri. Elementul religios, și în special clasa clerului, stă satisfăcută și domină arogant peste „mare”, sau oameni. Toate aceste trei elemente guvernatoare își câștigă hrana din „mare”, sau de la oameni. Când Împărăția lui Dumnezeu va fi în putere deplină „marea nu va mai fi”; datorită motivului că popoarele de pe pământ vor fi restaurate și aduse în deplină armonie cu Dumnezeu, iar puterea lui Satan va dispărea. - Revelația 21: 1.

În creația Dumnezeului cel Atotputernic apele au apărut primele, iar după aceea uscatul. Spiritul lui Dumnezeu se mișca deasupra apelor și de acolo au ieșit creaturi vii. Satan a devenit un dumnezeu imitator și a încercat să copieze lucrarea marelui Creator. Oamenii au fost mai întâi înstrăinați de Dumnezeu, iar după aceea Satan i-a exploatat. Puterea sa a acționat asupra popoarelor nelegiuite de pe pământ, adică, marea, și simbolic marea a fost însărcinată și a născut creatura animalică sau instrumentul lui Satan pe care l-a folosit pentru a domni peste popoarele de pe pământ. Apoi uscatul a apărut, adică, organizația vizibilă a lui Satan. În apele mării, există monștri care sunt stăpâni în ape și devorează creaturile mici. Între popoarele de pe pământ există organizații monstruoase, crude și fără inimă, care-i devorează pe cei mai neînsemnați și mai slabi. Cei răi din „mare” provocă necazuri și opresiuni. Cei răi îi prind pe oameni la fel ca pe peștii mării. (Hab. 1: 13-15) „Dar cei răi sunt ca marea tulburată, când nu se poate odihni, ale cărei ape aruncă noroi și pământ. Nu este pace pentru cel rău, spune Dumnezeul meu.” - Isa. 57: 20, 21.

Scripturile arată că „marea” reprezintă activitatea comercială, iar acest lucru este adevărat cu cei care-i exploatează pe semenii lor. „El a întins mâna asupra mării, a scuturat împărățiile: Domnul a dat o poruncă împotriva cetății comercianților, pentru a distruge întăriturile acestora.” (Isaia 23:11; vezi, de asemenea, Ezechiel 27: 9; 28: 2; Zaharia 9: 3, 4) Satan este marea putere care a organizat comerțul lumii, care asigură susținerea funcționarilor și reprezentanților săi pe pământ. (Ezechiel. 28:16) Egiptul a fost prima putere mondială a lui Satan și a avut un mare monopol asupra livrării alimentelor pe pământ, iar comerțul acestuia a fost efectuat pe apele râurilor și a mării. „Fiul omului, fă un cântec de jale pentru Faraon, împăratul Egiptului, și spune-i, Tu ești ca un leu tânăr al națiunilor, și tu ești ca o balenă [marg.balaur (diavol)] în mare; și înaintai cu râurile tale și tulburai apele cu picioarele tale și le murdăreai râurile.” (Ezechiel 32: 2). Aceasta descrie simbolic modul în care Satan a exploatat popoarele lumii.

Tirul este unul dintre numele aplicate lui Satan și organizației sale, despre care este scris: „Când ieșeau mărfurile tale pe mări, tu săturai multe popoare; tu ai îmbogățit pe împărații pământului cu mulțimea bogățiilor tale și a mărfurilor tale. În timpul când vei frânt de mări în adâncurile apelor, mărfurile tale, și toată ceata ta, din mijlocul tău, vor cădea.” (Ezechiel. 27:33, 34) „Și Tirul și-a construit o întăritură și și-a îngrămădit argint ca țărâna și aur fin ca noroiul străzilor. Iată Domnul îl va lepăda și îi va lovi puterea în mare și va fi mistuit de foc.” (Zaharia 9: 3, 4) Astfel, Domnul prezice simbolic cum Diavolul va exploata oamenii, cum va folosi o mică clasă să se îmbogățească și cum va pieri organizația sa.

La fel cum marea este vastă și acoperă o mare parte din pământ, tot așa, de asemenea și răutatea acopere pământul sub domnitorul rău Satan, și-l conduce. (Ps 104: 25; Plângeri 2:13) Iehova a făcut Leviatanul să stăpânească peste mare și Satan a făcut organizația sa comercială monstruoasă să stăpânească peste oamenii și să-i exploateze. (Ps 104: 28) Marea este reședința balaurului; adică, Satan și organizația sa folosește oamenii pentru propriile sale scopuri. - Isa. 27: 1.

Organizația lui Iehova este simbolizată printr-o „femeie” bună și curată. Organizația lui Satan este înfățișată sau simbolizată printr-o „femeie” imorală sau rea. Partea principală a organizației lui Satan este invizibilă pentru om, dar puterea și influența acesteia este exercitată asupra popoarelor de pe pământ și mult timp le-a folosit pentru scopurile rele a lui Satan. Domnul nu ne lasă în îndoială cu privire la ceea ce simbolizează apele mării. „Și el mi -a zis: Apele pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi.” (Apoc 17:15) Speranța popoarelor pământului este să scape în întregime de organizația lui Satan și să se întoarcă cu totul la favoarea lui Dumnezeu. Acest mare adevăr Dumnezeu îl arată mai întâi celor în Cristos care sunt dedicați lui. Acum a venit timpul pentru toți oamenii să înceapă să primească cunoștința adevărului, care le este atât de necesară. Ei trebuie să știe că organizația lui Satan este marele și distructivul lor dușman și că Dumnezeu și organizația sa este adevăratul Prieten al poporului.

Cu multe secole în urmă Satan și-a exercitat puterea asupra popoarelor de pe pământ pe care le-a înstrăinat de Dumnezeu și care sunt ilustrate prin mare. Exercițându-și puterea peste mare sau popoare, Satan și-a născut urmașii din aceasta, iar acești urmași sunt descriși prin termenul de „fiară sălbatică”. La mult timp după aceea, clasa servului lui Dumnezeu, stând în locul de siguranță pe care Dumnezeu l-a oferit pentru această clasă, s-a uitat pe „marea” de oameni nelegiuiți și a văzut ce a făcut Satan. Ei au văzut că oprimarea și suferința popoarelor pământului se datorează lui Satan și organizației sale opresive.

Ioan, martorul credincios a lui Dumnezeu, a stat pe insula Patmos și, fără îndoială, se uita la Marea Mediterană. Acesta nu a fost departe de acea mare în care șase dintre marile puteri ale lumii au existat și au exercitat control și unde a șaptea putere mondială exercitată o mare autoritate peste alții și continuă să o facă, chiar în ziua de azi și a devenit conducătorul mării. Poarta de acces la Marea Mediterană este Strâmtoarea Gibraltar, și a șaptea putere mondială (Marea Britanie) a luat cu forța posesia acesteia și deține dominația acestei mări. Ioan a avut o viziune a unei „fiare sălbatice care se ridică din mare”. La multe secole după aceea clasa Ioan discerna însemnătatea termenului „fiară

sălbatică”. „Bestia” sau „fiara” simbolizează o domnie, un guvern sau o putere exercitată într-un mod aspru, crud și opresiv.

„FIARA SĂLBATICĂ”

„Fiara sălbatică”, pe care Ioan a văzut-o că se ridică din mare, este arătată prin descrierea acestuia ca nefiind numai sălbatică, ci și necurată, crudă și stricată. Daniel, profetul, a primit o viziune cu mult înainte de viziunea lui Ioan, și el a scris: „Cele patru vânturi ale cerului [puterea invizibilă a lui Satan, care este „domnul puterii văzduhului”] s-au luptat pe marea cea mare și patru fiare mari au ieșit din mare.” (Dan 7: 2-8) Descrierea dată de profet arată că acestea au fost fiare sălbatice și extrem de crude. Dumnezeu, în legea sa a specificat care sunt animalele necurate, și fiarele descrise de Ioan arată că acestea erau necurate conform legii, pentru că nu rumegă și nu au copita despătată. (Lev. 11: 1-12) Aceasta este o dovadă în plus că ceea ce a ieșit din mare este un produs al Diavolului. Este un fel de animal de pradă ce simbolizează ceea ce nu va permis să fie pe calea înaltă și să trăiască în Împărăția lui Dumnezeu. (Isaia 35: 9; Ezechiel 34: 25) Prin urmare, „fiara sălbatică” simbolizează organizație vizibilă lui Satan care conduce popoarele pământului.

„Fiara” văzută de Ioan în viziune a avut șapte capete. Capul se referă la partea guvernatoare. Este mintea care guvernează sau care controlează. (Judecători 11: 9, 11; Ecl 2:14; Ezechiel 10:11.). Prin urmare capul este partea responsabilă a corpului, și pe el este, de obicei, „cercetat sângele” la pedepsirea faptelor rele. - 1 Regi. 2:44; Obad. 15; 1 Cron. 29:11; Ps. 18:43.

Capul este cel care dictează cursul acțiunilor luate de către corp. „Șapte” este un număr simbolic ce reprezintă plinătatea. Satan este capul organizației sale, și simbolul „șapte” prin urmare, reprezintă pe întreaga organizație, și se referă în special la partea invizibilă a organizației lui Satan. Termenul „fiară” reprezintă simbolic organizația vizibilă a lui Satan, fie că apare sub formă de una sau sub formă de mai multe animale.

Lui Daniel i-au apărut patru fiare, dar acestea nu au reprezentat sau descris patru organizații diabolice distincte; ele au făcut o descriere a organizației lui Satan care există și care arată anumite caracteristici sau particularități. Noi putem stabili ca o regulă fără excepție că termenul „fiare sălbatice” întotdeauna acționează pentru acea parte a organizației lui Satan, care este pe pământ. Numărul „șapte” pare să se refere, de asemenea, la șapte puteri diferite ale lumii, fiecare dintre acestea la un timp anume deținând locul proeminent în lume, însă toate sub Satan ca stăpân invizibil.

De asemenea este scris: „Cele șapte capete sunt șapte munți, pe care șade femeia. Și sunt șapte împărați.” (Revelația 17: 9, 10) Un „munte”

simbolizează o împărăție cu un cap guvernator. Istoria lumii arată că au existat șapte puteri mondiale separate și distincte, care în ordinea lor corespunzătoare au deținut un loc suprem pe pământ. Aceste puteri mondiale sunt: Egipt, Asiria, Babilon, Medo-Persia, Grecia, Roma și Britania. Dumnezeu fiecăreia a fost și este Satan Diavolul, pentru că el este „dumnezeul acestei lumi”. (2 Corinteni 4: 3, 4; Ioan 12: 31; 14: 30) Toate aceste puteri mondiale sunt clasificate în mod corespunzător cu termenul simbolic de „fiară sălbatică” și ele toate formează „fiara sălbatică” atunci când se face referire la modul colectiv, în timp ce una la un moment dat a deținut locul proeminent.

„Numele blasfemiei” apăreau pe fiecare cap. O rădăcină a cuvântului din care este tradus *blasfemie* înseamnă: „a strica (știrbi) și ocărî”. „Așa vorbește Domnul: Nu te teme de cuvintele pe care le-ai auzit, cu care servitorii împăratului Asiriei m-au blasfemiat. Pe cine ai ocărât și blasfemiat tu? Și împotriva cui ți-ai ridicat glasul tău și ridicat ochii în înalt? Împotriva Celui Sfânt al lui Israel.” - 2 Re. 19: 6, 22.

Fiecare dintre marile puteri ale lumii au blasfemiat, stricat și ocărât Numele lui Iehova Dumnezeu; și Satan a fost văzut făcând aceasta. Ele au acționat ca purtătorii săi de cuvânt să vorbească împotriva lui Dumnezeu și să întoarcă oamenii de la el. Scripturile, de asemenea, arată faptul că toate acestea sunt sortite distrugerii violente. - Num. 15:30; Ps. 74:10.

Această „fiară sălbatică” a avut „zece coarne, și pe coarne avea zece coroane”. Acest lucru înseamnă simbolic acea organizație a lui Satan pe pământ, și fiecare împărăție luând conducerea sau superioritatea în aceasta în ordinea numită, a avut și a exercitat puterea seculară completă asupra mulțimilor și a apăsătorii de pe pământ. „Cornul” reprezintă ceea ce împinge sau presează. „Gloria lui este ca întâiul născut al taurului său și coarnele lui sunt coarnele unicornilor, cu ele va împunge laolaltă popoarele până la marginile pământului, și ei sunt zecile de mii ale lui Efraim și ei sunt zecile de mii a lui Mansase.” (Deuteronom 33:17). „Și Zedechia, fiul lui Chenaana își făcuse coarne de fier și a zis: „Așa vorbește Domnul, cu acestea vei împunge pe sirieni, până îi vei mistui.” (1 Regi 22:11) Este un fapt bine cunoscut faptul că aceste guverne bestiale de pe pământ, care sunt organizații a lui Satan, au coarne și au împuns pe oameni peste tot ca un taur sălbatic împingând la o parte turma.

Prin coarnele sau puterea lor crud exercitată, aceste națiuni au împuns și asuprit poporul; dar în special ele au îmbrâncit și au persecutat peste tot pe „poporul lui Dumnezeu.” Iehova are în special în atenția sa pe poporul Său, și el a făcut ca Biblia să fie scrisă în folosul lor. Prin urmare, Dumnezeu nu ar clipi din ochi sau să le tolereze ușor pe marile puteri ale lumii, care au asuprit pe poporul său, au blasfemiat și au adus ocară asupra numelui său. Israel a fost

poporul ales al lui Dumnezeu pe care l-a folosit pentru a-l prefigura pe Israelul spiritual, sau poporul lui consacrat de pe pământ. Dumnezeu a luat act despre aceste puteri mondiale care în special au năpăstuit pe poporul său. Copiii lui Dumnezeu sub Cristos sunt, prin urmare, descriși prin Iuda, Israel și Ierusalimul: „Atunci mi-am ridicat ochii și am văzut și iată, patru coarne. Și am spus îngerului care vorbea cu mine: Ce sunt acestea? Și el mi-a răspuns: Acestea sunt coarnele care au împrăștiat pe Iuda, pe Israel și Ierusalimul.” (Zaharia 1: 18, 19). În timpul când profeția lui Zaharia a fost scrisă patru dintre marile puteri ale lumii, adică, Egipt, Asiria, Babilon și Medo-Persia, a fost implicate în „împungerea” poporului lui Dumnezeu.

Coroane sau diademe erau pe coarne, simbolizând astfel că aceste puteri ale lumii au folosit forța crudă și violența să conducă poporul și să înfăptuiască cuceriri de bogății și teritorii, susținând întotdeauna că au făcut acest lucru prin autoritatea divină. Ei au făcut putere sau autoritate din ceea ce ei numesc justiție. Toate războaiele de cucerire și masacrele le-au justificat, deoarece ei le revendică a fi corecte și în sfera de aplicare a autorității lor.

Apoi Ioan descrie în continuare „fiara”: „Și fiara pe care am văzut-o era asemănătoare unui leopard și picioarele sale erau ca ale unui urs și gura sa ca gura unui leu; și balaurul i-a dat puterea lui și mare autoritate.” (Vs. 2) Această descriere a „fiarei”, arată că nu ar fi limitată la nici una din puterile mondiale, dar că este o combinație complexă sau un amestec a lui „șapte” sau a întregului număr de puteri mondiale care ajung să formeze organizația pământescă a Diavolului.

Ea era asemenea leopardului, adică, era pătată; ceea ce indică faptul că este înșelătoare vicleană, ticăloasă și necinstită. Acesta nu-și poate schimba petele. (Ier. 13:23) Aceasta este în special o caracteristică a Diavolului. Este întotdeauna atent pentru pradă. (Osea 13: 7) Leopardul este rapid și a fost folosit de către „Nimrod, vânătorul puternic”, pe care Satan l-a pus „înaintea lui Iehova”, să urmărească și să captureze celelalte animale; astfel încât organizația bestială alui Satan Diavolul este rapidă, vânează și capturează pe ceilalți prin cursele sale.

„Picioarele Lui erau ca picioarele unui urs.” Ursul este renumit pentru puterea sa de a zdrobi, și este declarat a fi de cinci ori mai puternic ca un leu. Prin harul Domnului, David a ucis un urs care a prins una dintre oile tatălui său. (1 Sam 17: 34-37) Anti tipicul David, Cristos, marele ofițer executiv al lui Iehova va ucide organizația lui Satan, care a atacat oile tatălui său. Ursul stă la pândă pentru pradă. Domnitorii răi, sau puterea rea, sunt ca un urs care adulmecă. (Prov. 28:15) Aceasta este o altă caracteristică clară a organizației vizibile a lui Satan.

„Și gura sa ca gura unui leu”, adică, cu dinții puternici ai maxilarului, să muște, să zdrobească și să devoreze. (Ioel 1: 6; Osea 13: 8) Organizația lui Satan, asemenea unui leu, este cu o înfățișare îndrăzneată și lacomă, și face un zgomot terifiant. Toate aceste simboluri se potrivesc exact organizației cu înfățișare nerușinată, lacomă, vicleană, șireată, crudă și violentă a lui Satan. Această descriere arată, de asemenea, că „fiara” nu este un urs, un leopard sau un leu, dar este o monstruozitate care simbolizează organizația crudă și rea a lui Satan. Dumnezeu nu a făcut o fiară care să arate ca aceasta. Numai diavolul ar avea un astfel de lucru. Descrierea simbolică prin Ioan se potrivește exact cu fiecare putere mondială care a existat vreodată pe pământ.

Cu privire la tatăl acestei monstruozități, sau „fiare sălbatică”, nu suntem lăsați în îndoială. „Și balaurul [care este Satan Diavolul] i-a dat [„fiarei sălbatică”] puterea lui, și scaunul lui de domnie [tronul (Diag.) sau autoritatea.]” Acest lucru arată că Satan a adus un lucru bestial în existență și i-a dat sau i-a furnizat puterea pe care o are și o exercită; prin urmare, este copilul lui și instrumentul lui. El este tatăl, și „femeia” lui rea, organizația sa, dă naștere acestuia. Fiind produsul Diavolului, va fi exclus în mod expres din organizația lui Dumnezeu. - 1 Cron. 28: 5; 29:23.

„Fiara sălbatică” reprezintă prin urmare, tot ceea ce este anti-Dumnezeu, anti-Cristos, împotriva Împărăției și lucrării Împărăției lui Dumnezeu și a celor care sunt servi ai lui Dumnezeu. Satan s-a oferit să dea această împărăție și autoritate lui Isus, dar Isus a refuzat să se supună lingușelilor sale. (Luca 4: 6) Când Dumnezeu și-a retras guvernarea din Israel, poporul său tipic, atunci Satan a devenit dumnezeul întregii lumii și ar fi putut-o da mai departe, chiar dacă știa că oferta sa va fi respinsă de Isus Cristos. Descrierea profetică și faptele dovedesc dincolo de orice îndoială că „fiara” pe care Ioan a văzut-o în viziune este o organizație de pe pământ, care a venit în existență cu secole în urmă, și și-a făcut apariția cu prima putere mondială, Egiptul lui Satan, iar acum și-a făcut apariția prin toate puterile și națiunile pământului, dintre care Imperiul Britanic deține supremația. Continuarea descrierii profeției din Revelația confirmă pe deplin concluziile anterioare.

RĂNITĂ

Iehova a avut drept scop ca cei care iubesc dreptatea să înțeleagă Revelația la un moment dat. Timpul a sosit pentru ca ei să o înțeleagă. Urmând aceste descrieri simbolice oricine iubește dreptatea poate vedea modul în care puterile conducătoare ale lumii sunt în mod clar descrise prin „fiara sălbatică”. Ioan a văzut, așa cum spune el, „unul din capetele ei, ca rănit de moarte.” În versetul paisprezece el afirmă că această rană a fost aplicată „de sabie”.

Cuvântul grecesc redat aici prin „sabie” este același cu cel redat în Revelația 6: 4, și care în mod clar se referă la războiul mondial începând din 1914. Faptele fizice fac destul de ușor să localizăm acest cap care părea să fie rănit de moarte. Nu se precizează cine a provocat rana, dar presupunerea trebuie tolerată că a fost cauzată de un alt cap al „fiarei sălbatice” sau putere mondială, din moment ce fiara este reprezentată ca având șapte capete.

În 1914, și în timpul câtorva ani anteriori acestuia, a șasea putere mondială, adică, cea Romană, a supraviețuit împreună cu cea Germană ca singurul conducător în acest imperiu. Inițial Roma a fost păgână, mai târziu a devenit papală, denumindu-se greșit „Creștină”, și, de asemenea: „Sfântul Imperiu Roman”. Rasa dominantă în „Sfântul Imperiu Roman” a fost cea teutonică sau germană. Acest lucru este demonstrat în special prin faptul că titlul dat acestui Imperiu a fost „Sfântul Imperiu Roman al Națiunii Germane.” (Enciclopedia Americana, Vol. 12, p. 511) Germania a fost capul sau partea proeminentă a popoarelor teutonice, și, prin urmare al șaselea cap al „fiarei”, și în special atunci în 1914. Germania a creat și a devenit șef al *Dreibund-ului*, compusă din Germania, Austria și Italia, și, astfel, a șasea putere mondială a continuat, cu Germania în calitate de conducător.

Marea Britanie a devenit a șaptea putere mondială dominantă, cu Anglia în calitate de conducător a acesteia. Ambele puteri mondiale și capete au fost în existență în 1914, și sunt încă în existență, și ambele formează o parte a „fiarei” care a venit din mare. Aceasta a fost exact condiția care a existat în 1914, la începutul războiului mondial.

„Europa a fost, cu mulți ani înainte de erupția efectivă din 1914, practic împărțită în două tabere ostile, cu Franța, Anglia și Rusia pe de o parte și *Dreibund-ul* pe de altă parte, paralizând astfel toate eforturile națiunilor de a trăi în armonie sinceră, o stare cu totul nesănătoasă de lucruri, o creștere totală a neîncrederii și urii peste tot și făcând imposibilă armonia.

„Desigur, au existat mulți ochi deschiși în Germania însăși care distingeau clar din caracteristicile anormale de mai înainte, caracteristici

SIXTH WORLD POWER WOUNDED Page 273

273

care amenințau pacea veșnică a lumii.” - Enciclopedia Americana. Vol 12, p 521.

În 1914, vlăstarul lui Satan, adică, „fiara, care a venit din mare”, a ajuns la luptă, capetele luptându-se între ele. Capul Germaniei de o parte și Capul Marii Britanii de cealaltă parte, au condus lupta. Fiecare națiune implicată în acel război a fost și este o parte a organizației lui Satan. Acest prim război mondial a rezultat într-o pedeapsă teribilă pentru Germania și aliații ei, și a părut pentru un timp ca și cum Germania a fost complet terminată. Aceasta se armonizează cu declarația lui Ioan: „Și am văzut unul din capetele ei [guvernul bestial a lui Satan], ca rănit de moarte.”

Clasa Ioan, sau clasa servului Domnului, a crezut pentru un timp că literalmente Germania cu adevărat va fi distrusă. Pentru mulți părea imposibil ca Germania să se refacă vreodată. Apoi Ioan spune în legătură cu aceasta: „Și rana de moarte a fost vindecată. Și tot pământul se mira după fiară.” - Vs. 3.

Germania, în special, a fost o națiune foarte bolnavă. Ea a continuat să persiste și poporul ei a suferit; și persitând, ea a trăit. Organizația proprie a Diavolului, după război, a început să depună mai departe eforturi ca să îngrijească capul rănit, să-l lege și să-l vindece. Un efort real de a vindeca această condiție a început la Conferința de la Geneva, în primăvara anului 1922. Mai târziu, un plan fost prezentat, care prevedea ca un împrumut de două sute de milioane de dolari va fi făcut pentru Germania de către celelalte națiuni

care fac parte din „fiara sălbatică” a lui Satan. Cotizația britanică pentru acest împrumut a fost semnat în decursul a trei ore, iar bancherii americani și-au plasat partea lor în cincisprezece minute. O examinare încurajatoare a primilor doi ani de funcționare a acestui plan și a condițiilor din Germania a fost publicat în Istoria actuală din martie 1927, sub titlul „Restaurarea Germaniei”.

„O zi a promisiunilor fericite s-a ivit pe 10 septembrie 1926, când Germania a fost primită în Liga Națiunilor în mijlocul tabloului reconcilierii Europene, în care, entuziasmul lor arzător nu a fost văzut de la armistițiu. Germania și Franța, prin miniștrii lor de externe, Dr. Gustav Stresemann și Aristide Briand, s-au angajat pentru o pace perpetuă, și s-au angajat solemn în onoarea națiunilor lor ca de acum înainte să nu mai tragă sabia, dar să soluționeze litigiile prin arbitraj sau compromis”. - Enciclopedia Americana, Vol. 28, p. 645.

Lumea s-a mirat de recuperarea națiunii germane și de capacitatea „fiarei”, adică celelalte părți ale organizației lui Satan, de a reface spărtura sau capul rănit. Având în vedere că întrebarea importantă este întotdeauna cu privire la poporul lui Dumnezeu, care a fost efectul asupra lor? Clerul a pretins să-l reprezinte pe Dumnezeu, iar în aceste zile din urmă se laudă cu ceea ce a realizat. El își i-au onoarea pentru el și pentru aliații lor și își bate joc de orice se spune cu privire la venirea Împărăției lui Dumnezeu și a Cristosului său. Ei insistă că organizația lor va face lumea un loc potrivit pentru a trăi în aceasta, ignorând complet Cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, caracterul potrivit al cuvintelor lui Petru, când a prezis despre ei, spun: „Știind întâi aceasta, că vor veni batjocoritori în zilele de pe urmă, umblând conform propriilor poftes, și spunând: Unde este promisiunea venirii lui? Fiindcă de când au adormit părinții noștri, toate continuă la fel de la începutul creației.” - 2 Pet. 3: 3, 4.

Mulți dintre cei care au susținut o dată a fi în adevărul prezent, și care au pretins să se bucure de a doua venire a Domnului, s-au mirat, de asemenea, și au avut îndoieli cu privire la Domnul și Împărăția lui Dumnezeu și au ajuns la concluzia că Domnul a întârziat să vină, și aceștia nu au din acel moment, și nici în prezent, o apreciere despre „nașterea națiunii sau Împărăției.” Ei nu au observat cele două mari minuni, sau semne în ceruri; nici nu au avut o apreciere a luminii mai mare care a venit la poporul lui Dumnezeu de la deschiderea templului. Dar cei din templu care au plecat cu credincioșie și iubire înainte în ascultare de poruncile lui Dumnezeu, în serviciul său, au umblat în lumina tot mai mare și împreună cântă cântarea nouă. (Isaia 42:10) Dumnezeu le permite unșilor să discearnă sensul real al profeției.

ÎNCHINARE LA DIAVOL

Satan, știind că timpul lui este scurt să se pregătească pentru Armagedon, el răspândește, sprijină și trimite peste tot pe agenții săi ca mesageri ai luminii, în încercarea sa de a-i întoarce pe toți oamenii departe de Dumnezeu. El a atras împreună clerul și pe aliații lor, Marele Comerț, marii politicieni, iar aceștia împreună se laudă de ceea ce a făcut organizația mondială și va face. Oamenii cunosc bine că aceștia vorbesc în vânt, pentru că opresiunile și greutăți lor continuă. A venit timpul pentru ca oamenii să cunoască motivul real; și, prin urmare timpul pentru înțelegerea Revelației. Clerul ignoră în întregime Cuvântul lui Dumnezeu; și indiferent de multele profeții împlinite în ultimii ani, și în curs de împlinire, ei continuă să-și exprime propria lor înțelepciune, tăgăduindu-l pe Dumnezeu și Cuvântul lui, ridiculizând Biblia în eforturile lor de a-i întoarce pe oamenii departe de Iehova, și Împărăția Lui. În loc să-i ghideze pe oamenii să citească Scriptura și ajutoarele care au fost furnizate pentru a o înțelege, și să vadă faptele care arată profeția împlinită, dovedind că Împărăția lui Dumnezeu este aici, clerul și aliații lor fac toate eforturile pentru a-i menține pe oameni în întuneric cu privire la adevăr.

Ei îi îndeamnă partea legislativă și pe cea executivă a guvernului să fabrice legi și ordonanțe, precum și să le interpreteze în mod greșit pe cele care au fost făcute, ca să oprime și să persecute bărbații și femeile care cu sinceritate și sânguință merg din casă în casă pentru a informa oamenii cu privire la Dumnezeu și la Împărăția Lui. Ei bine știu ca nimeni nu merge din loc în loc cu cărți care explică Biblia cu scopul să facă bani și că, prin urmare, nu există concurență cu vreun comerciant sau afacerist, dar ei provoacă arestarea și persecuția acestora sub pretextul că aceștia încalcă legile „comerțului ambulant”. Ei bine știu că aceste cărți permit oamenilor să înțeleagă adevărul și că Împărăția lui Dumnezeu este aproape, și, prin urmare, ca instrumente din organizația bestială a lui Satan, ei încearcă să întoarcă poporul departe de Dumnezeu și să-i țină sub organizația lui Satan pregătită pentru Armagedon.

Factorii de conducere ai organizației bestiale se laudă că acum vor așeza pacea veșnică pe pământ; prin urmare, Domnul l-a îndrumat pe Ioan să descrie această condiție în aceste cuvinte: „Și s-au închinat balaurului care a dat putere fiarei: și-au închinat fiarei, zicând: Cine este asemănătoare ei, cine este în măsură să facă război cu ea?” (Vs. 4) Cursul factorilor de guvernământ, și în special al clerului, este o provocare sfidătoare față de Dumnezeul cel Atotputernic și funcționarul său executiv, Isus Cristos. Ei ridică problema, Cine este suprem? și cum va fi lumea condusă? Aceștia sunt omologii solilor trimiși de Satan să sfideze pe poporul lui Dumnezeu din Ierusalim.

Martorii unși ai lui Dumnezeu pe pământ spun oamenilor că Împărăția lui Dumnezeu este aici și este ajutorul complet pentru omenire. Clerul, asemenea mesagerilor înaintea zidurilor Ierusalimului, spun poporului: „Aveți grijă să nu

vă convingă Ezechia, spunând: Domnul ne va scăpa. A scăpat vreunul din dumnezeii națiunilor țara lui din mâna împăratului Asiriei? Unde sunt dumnezeii Hamatului și Arpadului. Unde sunt dumnezeii Sefarvaimului? Au scăpat ei Samaria din mâna mea? Cine sunt aceia dintre toți dumnezeii acestor țări, care au scăpat țara lor din mâna mea, ca Domnul să scape Ierusalimul din mâna mea?” (Isaia 36: 18-20) Organizația lui Satan de pe pământ acum spune: „Noi vom organiza lumea, și nimeni nu se poate război cu noi.” Astfel, ei îi determină pe oamenii să se închine Diavolului și „fiarei”, care este organizația lui Satan. Aparent ei sunt complet orbi la faptul că ei defilează spre Armageddon.

„Și i-a fost dată o gură, care vorbea lucruri mari și blasfemii; și i-a fost dată putere să continue patruzeci și două de luni.” (Vs. 5) Satan este blasfematorul viclean. El este marele înșelător al poporului. Clerul, în special, proclamă doctrinele lor care întorc poporul departe de Dumnezeu și Împărăția lui, și aceștia sunt purtători de cuvânt a lui Satan. În timpul războiului au recurs la minciuni, au cerut oamenilor să lupte, și cu o mare oratorie și lacrimi de crocodil le-a spus că sângele lor ar fi considerat ca o parte din sângele jertfei făcută pentru altcineva. Ei au sucit Cuvântul lui Dumnezeu ca să sprijine cursul lor cu privire la război, deși ce în același timp, și-au folosit toată puterea lor pentru a suprima adevărul. Ei denaturează acum Cuvântul lui Dumnezeu și susțin că „fiara sălbatică” va face pace durabilă; în timp ce Scripturile arată că nu poate exista pace până când „fiara sălbatică” este complet distrusă, ceea ce Dumnezeu va face la Armageddon.

În ceea ce privește timpul menționat în acest verset, traducerea lui Diaglott este următoarea: „Și i s-a dat autoritate să acționeze patruzeci două luni.” (A se vedea, de asemenea, ARV, Tisch., Roth. Ei redau acest text la fel.) Satan a fost special interesat să distrugă influența reprezentanților lui Dumnezeu pe pământ, iar timpul războiului a furnizat oportunitatea. Cele „patruzeci și două de luni” este aceeași perioadă de timp în care cei „doi martori”, reprezentați de Ilie și Ioan Botezătorul, au profețit în sac. (Vezi Revelația 11: 3) În Germania și Austria cei devotați serviciului lui Dumnezeu, și în special studenți ai Bibliei, nu numai ca au fost discreditati, dar au fost persecutați, mulți dintre ei forțați în prima linie de luptă, și le-au fost cauzate suferințe pentru că au insistat asupra mărturiei cu privire la Împărăția lui Dumnezeu. În special Germania, Anglia și America sunt denumite în continuare „Creștinătate”, dar în aceste țări adevărul Împărăției lui Dumnezeu a fost tratat cu dispreț și martorii au fost figurativ „în sac” și așa au continuat până când cei „doi martori” ai săi au fost uciși, după cum s-a arătat până acum.

„Și-a deschis gura în blasfemie împotriva lui Dumnezeu, pentru a blasfemia Numele lui, cortul lui, și pe cei ce sunt tabernacol în ceruri.” (Vs. 6,

Roth.) Purtătorul de cuvânt al organizației lui Satan pe pământ a ridicat problema, „Cine este Dumnezeu, ca noi să ascultăm de el?”

BLOOD OF THE INNOCENTS ON HIS SKIRTS

(Jer. 2: 34)

Pages 277, 278

Și, la fel, a făcut primul reprezentant al lui Satan, care a spus: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui pentru a lăsa pe Israel să plece? Nu-l cunosc pe Domnul, nici nu voi lăsa pe Israel să plece.” (Ex 5: 2). În special în timpul războiului mondial deci și de atunci factorii de guvernământ l-au blasfemiat pe Dumnezeu și pe cei care cu credințioșie au ținut la Cuvântul lui Dumnezeu. Tabernacolul sau cortul lui Dumnezeu este în mijlocul poporului său și el locuiește acolo; iar aceștia exploatându-i rău pe martorii săi, pentru că ei depun mărturie cu privire la Împărăția lui Dumnezeu, astfel ocărăsc sau blasfemiează numele sfânt al lui Iehova Dumnezeu. În *Epoca de aur*, numărul douăzeci și

șapte, și în broșura *Libertate pentru popor*, sunt prezentate dovezi abundente care arată că multă blasfemie a fost și este rostită de acești reprezentanți ai lui Satan pe pământ.

După cum este declarat în versetul șapte, fiara a făcut război cu sfinții, însemnând poporul lui Dumnezeu pe pământ, și i-a biruit. Să fim siguri că Iehova ar fi putut evita acest lucru; dar el nu a făcut-o. Fără îndoială că el și-a retras puterea de reținere pentru un timp pentru a da clerului și aliaților lor o ocazie ca să demonstreze pe deplin până la ce punct vor merge. „Și i-a fost dată putere [fiarei] peste toate rasele, limbile și națiunile.” Aceasta este o dovadă în plus că fiara le include pe toate națiunile pământului, și, în special Creștinătatea.

În războiul mondial fiecare națiune de pe pământ a fost afectată direct sau indirect. Sfârșindu-se războiul, Satan a căutat să aducă toate națiunile în improvizația sa, Liga Națiunilor, care este un alt efort grăbit pentru pregătirea Armagedonului.

Linia de demarcație este în mod clar trasată între organizația lui Dumnezeu și cea a dușmanului, și această chestiune va fi, fără îndoială, făcută mai clar pentru mulți, înainte de venirea sfârșitului organizației lui Satan. Credința în sângele lui Cristos, Mielul anti tipic, este singura cale prin care omul poate obține vreodată viața veșnică. Toți oamenii care locuiesc pe pământ și care nu cred în sângele de sacrificiu al lui Cristos Isus, se vor alinia de partea lui Satan și a organizației sale înainte de sfârșitul final. Domnul face ca mesajul Împărăției sale să fie predicat peste tot cu scopul declarat să informeze omenirea despre scopul lui Dumnezeu de a acorda viață pentru cei ce se dedică Domnului; iar cei care nu iau poziție de partea Domnului să-i dea cinstea și gloria cuvenită, prin cursul lor contrar dau cinste și închinarea fiarei, sau organizației lui Satan, așa cum profeția arată. - A se vedea versetul 8.

Limbajul din versetul nouă este în mod clar un avertisment pentru toți cei care au făcut o consacrare de a face voia lui Dumnezeu, și indică o încercare pentru toți, „care ascultă cuvintele acestei profeții”. Cine va fi de partea Domnului? Ea arată, de asemenea, o obligație care se odihnește pe unșii lui Dumnezeu ca să transmită acest mesaj al adevărului pentru clasa „prizonierilor”, ca să nu aibă nici o scuză pentru că nu au luat poziție de partea lui Iehova și a Regelui său. Fie ca cei care iubesc pe Domnul să stea ferm de partea sa și cu credincioșie și sinceritate să continue cu proclamarea mesajului Împărăției lui.

CAPTIVITATE

În 70 A.D. „fiara sălbatică”, care s-a ridicat „din mare” i-a dus pe evrei, care erau poporul tipic a lui Dumnezeu, în captivitatea națiunilor. (Luca 21:24) În 1918 aceiași „fiară sălbatică” a dus poporul lui Dumnezeu în captivitate și a ucis pe cei „doi martori” ai lui. Acum aceiași „fiară” ține în captivitate „marea mulțime” de „prizonieri”. (A se vedea Zaharia 14: 2). Domnul impune așadar pedeapsa asupra celor din organizația a lui Satan. „Cel ce duce în captivitate va merge în captivitate; cel ce ucide cu sabia, trebuie să fie ucis cu sabia. Aici este răbdarea și credința sfinților.” (Vs 10) Marele Preot și Funcționarul executiv al lui Iehova va duce „fiara” în „captivitate.” „Bel se îndoiaie, Nebo se apleacă, idolii lor au fost puși pe animale și pe vite; căruțele voastre au fost greu încărcate, sunt o povară pentru vita obosită. Ei se apleacă, se îndoiaie împreună; nu pot salva povara, ci ei înșiși sunt duși în captivitate.” - Isa. 46: 1, 2.

În anul 70 A.D. „fiara sălbatică”, care acționa prin capul Imperiului Roman, a făcut pe evrei să cadă prin sabie. Aceasta l-a ucis pe Iacov, fratele lui Ioan cu sabia, prin sabia războiului i-a ucis pe cei „doi martori” ai lui Dumnezeu în 1918. În același fel o să fie ucisă „fiara” în Armagedon. În 1918 a venit o mare încercare peste poporul lui Dumnezeu. Aceasta a fost o încercare a răbdării și a credinței, așa cum Isus a prezis. (Matei 24: 9,13) Va însemna, de asemenea, că rămășița trebuie să continue cu răbdare, credință și dragoste până la sfârșit. Va fi necesar devotament complet față de Dumnezeu și de a da cu credincioșie mărturie despre numele și Împărăția Lui în conformitate cu poruncile Lui. Victoria va fi acordată celor credincioși. - Apoc 2:10.

„FIARA CU DOUĂ COARNE”

Ioan, reprezentând pe poporul uns a lui Dumnezeu, a văzut „o altă fiară ridicându-se din pământ; și avea două coarne asemănătoare unui miel și vorbea ca un balaur.” (Apoc 13:11) În acest moment citiți cu atenție Revelația 13:11-17. Treptat Domnul a făcut cunoscut poporului său de pe pământ identitatea acestei fiare cu două coarne, precum și a „fiarei sălbatice din mare”. Într-un angrenaj asamblat și operativ există roți în interiorul roților. Fiecare mare organizație are părți, și roțile reprezintă părți importante. Simbolul „roților” se găsește în organizația lui Dumnezeu, și ne-am putea aștepta ca dumnezeul imitator Satan să încerce să urmeze un curs similar în organizația lui. (Ezechiel. 1:16) Satan a născut din mare organizația sa, „fiara sălbatică”, și aceasta datează de la Egiptul antic înainte. El a construit o organizație puternică, cu multe piese la aceasta. Această organizație vizibilă este altfel simbolizată prin „pământ”, și este însemnată pentru distrugere. (2 Pet. 3:10) Fiara cu două coarne vine din pământ, adică, crește din organizația care exista deja. Fiara cu două coarne conduce apoi formarea „imaginii fiarei”. Studentul

va fi ajutat ca să aibă mai întâi o scurtă definiție a acestor fiare, iar după aceea analizează dovezile ce sprijină aceasta.

„Fiara sălbatică”, care s-a ridicat „din mare” este întreaga organizație vizibilă a lui Satan de pe pământ, dovadă care a fost prezentată mai sus. A avut unul dintre capetele sale rănit în războiul mondial, dar rana a fost vindecată. Fiara cu două coarne este imperialismului anglo-american, adică puterea reunită a Marii Britanii și a Americii, care este o parte a organizației lui Satan. „Imaginea fiarei” este Liga Națiunilor, de asemenea, un instrument al Satanei.

Imperiul Britanic este al șaptelea în lista de puteri mondiale și este cel mai puternic dintre toate. Această putere mondială a crescut din națiunile și popoarele care au fost deja organizate în organizația vizibilă a lui Satan, și care este simbolizat în mod corespunzător prin „pământ.” Prin urmare, Scripturile spun că „fiara cu două coarne a ieșit din pământ.” Acest lucru tot nu militează împotriva faptului că a fost și este o parte a fiarei care a venit din mare. Cu alte cuvinte, Marea Britanie pentru un timp a existat ca o parte a „fiarei din mare”, dar a crescut din această organizație a Diavolului devenind „fiara cu două coarne”.

Imperiul Britanic într-adevăr a început ca un imperiu, atunci când suveranul său domnitor a confirmat Compania Engleză a Indiilor de est în 1600 AD. Cu mult înainte de aceasta Anglia a fost o parte a Imperiului Roman; prin urmare, ca imperiu ea a crescut din pământ, adică, din organizația vizibilă a lui Satan deja existentă. În termen de șapte ani de la începutul imperiului, adică, 13 mai 1607 AD, prima așezare permanentă din America a fost fondată la Jamestown, Virginia. Aceasta a marcat începutul celor treisprezece colonii ale Imperiului Britanic în America; și pentru o sută șaiszeci și nouă de ani după aceea, aceste colonii au fost o parte integrantă a Imperiului Britanic. Chiar și astăzi, în America referirile la Marea Britanie sunt de „țara mamă”. Revoluția din 1776, și stabilirea ulterioară a guvernului independent din Statele Unite, tot nu militează împotriva faptului că „fiara cu două coarne” se referă la Marea Britanie și Statele Unite ale Americii.

Cele două națiuni, sau state, au avut prea multe contacte și legături de interese importante, pentru a le separa. Limba engleză este limba comună a celor două națiuni, și este în prezent limba dominantă de pe pământ. Unii imperialiștii britanici văd pe Statele Unite, ca una din părțile integrante ale Imperiului Britanic. Prin actul Parlamentului britanic diferite țări formează imperiul, sau Commonwealth-ul, au fiecare o măsură recunoscută de independență și autonomie, și fiecare are un loc separat în Liga Națiunilor, care formează „ imaginea pentru [sălbatica] fiară”. Să fiți siguri, Statele Unite ale Americii ies în evidență ca o singură clasă printre popoarele vorbitoare de limbă

engleză, și care face din ea unul dintre coarneaule distincte ale fiarei cu două coarne și, de asemenea, o parte a puterii mondiale a șaptea.

Este adevărat că a fost război între Marea Britanie și Statele Unite ale Americii în 1812; dar este de asemenea adevărat că au existat mai multe revolte în Irlanda, iar una este acum în curs de desfășurare în India, împotriva Imperiului Britanic. În timpul războiului mondial legăturile financiare între Statele Unite și Marea Britanie au fost atât de strânse încât acestea au fost, practic, una. Interesele comerciale ale celor două țări sunt extrem de legate împreună. Scufundarea unei nave britanice a fost pretextul real pentru America să intre în războiul mondial, și în timpul războiului aproape toate trupele americane și livrările au fost duse pe nave britanice. Ziarele americane deținute de englezi au preluat conducerea în campania de propagandă desfășurată pentru aruncarea Americii în războiul mondial, și ea a intrat ca un aliat al Marii Britanii.

Există astăzi un acord de reciprocitate între Statele Unite și Canada, o parte din stăpânirea Imperiului Britanic. Țările latine din America de Sud se tem de obiectivele imperialiste ale Statelor Unite. În Uniunea Pan-Americană, Statele Unite ale Americii sunt personalitatea dominantă, desigur. Există o legătură religioasă, care le leagă cele două națiuni ca una. Deși catolicii sunt puternici în Marea Britanie și America, aceste două țări sunt bastion al protestantismului. Nici un catolic nu a fost vreodată în stare să fie ales președinte al Statelor Unite. Nominal, Anglia are un rege; dar, de fapt, acesta este un guvern reprezentativ democratic ca formă și este condus de interesele comerciale și politice cu care clerul cooperează. Clerul protestant constituie o parte importantă. Există în guvernul oficial lorzi lumești și lorzi ecleziastici. Există, de asemenea, o relație financiară sau comercială dintre cele două țări a Marii Britanii și a Americii care le leagă împreună. Ele sunt de fapt o țară mare, acționând separat și distinct și totuși împreună, și în mod potrivit reprezentată prin „două coarne”.

IMPERIALISMUL AMERICAN

Imperialismul Americii datează din doi decembrie 1823, datorită „Doctrinei Monroe”. În esență, acea doctrină este că monarhiile sau guvernele europene nu trebuie prin cuceriri să dobândească teritorii și stăpânire peste țările din America de Nord și de Sud și să le facă colonii și, prin urmare, să extindă teritoriul națiunilor europene. Doctrina, cu toate acestea, nu se declară împotriva Statelor Unite în extinderea teritoriului ei pe continentul de Vest în detrimentul republicilor americane minore. America a făcut război cu Mexicul și a preluat Texasul. Ea a făcut război cu Spania și a instalat un protectorat asupra

Cubei și Porto Rico. Ea, de asemenea, și-a însușit drepturi în Insulele Filipine, în Insulele Hawaii, Samoa și Guam, extinzându-și astfel teritoriul. Ea a instalat un protectorat peste Santo Domingo, Haiti, și a pus recent în funcțiune o politică militară în Nicaragua. Ea și-a însușit Zona Canalului și Alaska.

Tipic pentru politica tradițională (adică, ipocrizie diplomatică) a fiarei cu două coarne, motivul aparent pentru Doctrina Monroe a fost protejarea republicilor minore de pe continentul american. Motivul real a fost în interesul Marii Britanii și a Americii; și în sprijinul acestei concluzii următorul fapt istoric este relatat: „Puterea Europeană numită de obicei 'Sfânta Alianță' [printre a cărei conducători a fost Germania, capul al șaselea al fiarei] și-a îndreptat atenția către Spania și la... coloniile spaniole. Statele Unite ale Americii s-au temut că Franța va lua de bună, de asemenea, această împuternicire și va pretinde Cuba ca preț al serviciului față de Spania, asigurându-și astfel un punct de sprijin mai larg în America.” Pentru a arăta că Marea Britanie a fost profund interesată de politica Doctrinei Monroe, și că Marea Britanie și America au lucrat în colaborare una cu alta, este citat următorul fapt istoric:

„Timpul părea să fi venit în 1823 pentru genul de acțiune care ar conduce la invazia prevestită din America Latină prin părți terțe în numele Spaniei. Întrucâtva a fost nevoie de asemenea să se împiedice înaintarea rusă în America de Nord; iar ocazia a fost convenabilă pentru exprimarea dragostei eterne a americanilor pentru guvernul popular pe care l-au ales. În acest moment, George Canning, ministrul de externe al Marii Britanii, a pășit în controversă. Anglia a fost interesată de comerțul nerestricționat cu țările hispano-americane și a fost extrem de contrară la politica presantă a Sfintei Alianțe, atât în Europa cât și în America. Prin urmare, în august și septembrie 1823, Canning de patru ori i-a propus lui Richard Rush, ministrul nostru la Londra, ca Statele Unite să se alăture Angliei într-o declarație împotriva intervenției, și Monroe a fost înclinat să accepte propunerea. După lungi discuții în cabinet, John Quincy Adams, secretar de stat, l-a convins pe Președinte că ar fi mai bine să facă o declarație independentă. Hârtiile lui Adams „arată că el nu numai a sugerat, dar a formulat cele mai multe și mai importante mesaje prezidențiale din 2 decembrie 1823, mai multe pasaje în care, interpretate împreună, constituie originala și autentică Doctrină Monroe”. - Enciclopedia Americana., Vol 19, p . 374.

Ca și în cazul convenției Ligii Națiunii, un președinte american a primit credit pentru scrierea Doctrinei Monroe, dar într-adevăr a emanat dintr-o minte britanică prolifică. În sprijinul acestei concluzii următorul fapt istoric este important:

„Doctrina originală Monroe a fost folosită imediat. Canning a fost atât de mult interesat de rezultatul pe care el l-a pretins pentru el și a zis: (21 Dec

1826.): „Eu am căutat o altă cale ... am căutat după compensații într-o altă emisferă.. .. Am invitat lumea nouă, existentă, ca să restabilească echilibrul din cea veche.” - Enciclopedia Americana, Vol. 19, p. 374.

Aceeași autoritate spune mai departe:

„În timpul Războiului Spaniol din 1898, Marea Britanie a precizat că celelalte puteri europene nu trebuie să intervină în politica americană a Statelor Unite.” - Enciclopedia Americană, Vol. 19, p. 375.

Acest lucru arată că ambele coarne ale fiarei lucrau împreună și continuă să facă acest lucru.

Fiara originală a venit din mare. Această fiară cu două coarne a ieșit din pământ, adică din națiunile deja organizate cu Satan ca stăpân. Nu a existat niciodată o țară bestială ca fiara cu două coarne. „Acesta este cel mai mare organism de țări și de persoane de sub orice jurisdicție din lume, care cuprinde aproximativ un sfert din suprafața pământului, și-un sfert din locuitorii săi. Porțiuni extinse din ea se află în fiecare dintre cele cinci divizii mari ale globului. Organizarea sa este complet diferită de cea a oricărui alt „imperiu” din istorie.” - Enciclopedia Americana, Vol. 4, p. 558, sub titlul „Imperiul Britanic”.

Dacă adăugăm la cele de mai sus vastele domenii ale Statelor Unite și teritoriile sale, se vede că această fiară cu două coarne guvernează și aruncă umbră asupra unei mari părți din suprafața pământului. Acest imperialism datând din 1600 A.D. este de neegalat și este cel mai mare imperiu din toate timpurile.

Viziunea o arată pe această fiară cu „două coarne asemenea unui miel”. Un miel este o creatură inofensivă și acționează numai în defensivă. Englezii se laudă că Anglia a purtat întotdeauna strategii defensive. Americanii susțin că America este mereu în defensivă. Atât Marea Britanie cât și America pretind a fi mereu în defensivă și inofensive asemenea unui miel, dar faptele arată că operațiunile lor au fost contrare. Descrierea continuă: „și vorbea ca un balaur”, adică ca și Diavolul. Unul din numele Balaurului este cel de Șarpe, care înseamnă înșelător; și în timp ce această fiară cu două coarne a avut o manifestare asemenea mielului, cuvintele sale au fost înșelătoare. „Vorbirea ta te trădează.” Discursul acesteia o arată a fi vlăstarul Diavolului, pentru că este otrăvitoare, înșelătoare și devoratoare, și făcând o încercare violentă de a distruge Împărăția lui Dumnezeu, și în special pe cei „doi martori” ai lui Dumnezeu.

Britania se mândrește cu faptul că ea guvernează valurile și că soarele nu apune pe domeniile ei și că ea conduce mereu o parte a omenirii. Guvernul american de asemenea se laudă cu privire la dărnicia lui. Diplomația britanică este ultimul cuvânt în aparențe înșelătoare. America a încercat să o copieze. Satan Diavolul, reprezentat de balaurul cel mare, susține că lumea este a lui.

Balaurul cel mare, a declarat: „Râul meu este al meu, și eu l-am făcut pentru mine.” (Ezechiel 29: 3) Doctrina Monroe spune: „Luați mâna de pe America”; și acest discurs este prin „fiara cu două coarne”, și, prin urmare, este la fel ca și discursul Balaurului. Această fiară cu două coarne este o parte a „fiarei sălbatice”, care s-a ridicat din mare, pentru că Marea Britanie a fost la un moment dat sub al șaselea cap, Roma, și a devenit acum al șaptea cap al „fiarei sălbatice.” Marea Britanie și America, fiara cu două coarne, constituie într-adevăr puterea care a rănit al șaselea cap al „fiarei din mare” și apoi i-a vindecat rana. Fiara cu două coarne este o „roată în roată”, adică o parte din organizația lui Satan în cadrul unei organizații, și devine puterea dominantă a acestei organizații.

„Și toată autoritatea fiarei dintâi o îndeplinește în prezența ei, și face ca pământul și cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.” (Vs. 12, Diag.) „Fiara cu două coarne” primește autoritatea de la aceeași sursă diabolică. Ea devine puterea dominantă pentru că este al șaptelea cap sau a șaptea putere mondială; și într-adevăr ocupă primul loc, în timp ce alte națiuni se comportă ca vioara a doua. Deși aceste animale au luptat între ele (asemenea clerului ipocrit, care formează o parte a fiarei), ele sunt unite într-un singur lucru, anume: sunt împotriva lui Dumnezeu și a Unsului lui. (Ps 2: 2, 3) Prin urmare: „Ei vor vorbi minciuni, la o masă [a Diavolului]”, și se hrănesc cu aceeași hrană. (Dan. 11:27) Ei ignoră Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la Împărăția lui Dumnezeu și toate dovezile de constituire a acesteia, și, saturați de ideea lor imperialistă, ei continuă să îndeplinească scopul lui Satan în pregătirea pentru poziția sa definitivă ca să domnească pe pământ.

Versetul treisprezece afirmă că această fiară „face minuni mari, așa încât coboară foc din cer pe pământ, înaintea oamenilor.” Acest „foc” coboară, nu din cerul lui Iehova, ci de la locul înălțat al lui Satan în organizația sa. Scopul evident al acestei lucrări a agenților lui Satan este de a înșela și induce în eroare oamenii. Acesta arată că fiara cu două coarne este un instrument preferat în mâinile lui Satan, echipat în special să îndeplinească proiectele sale. Printre aceste semne sau minuni făcute și efectuate de „fiara cu două coarne” pot fi menționate, adică: fenomenul constituirii fiarei cu două coarne în cel mai mare imperiu de pe pământ, guvernând atât pământul cât și marea; dobândirea supremației prin câștigarea războiului mondial; promovarea mișcărilor misionare mari; publicarea și distribuirea milioane de Biblii, puse la cale de clerici care nu cred Biblia, dar care se face pentru a induce în eroare oamenii înspre înțelegerea faptului că aceste națiuni sunt creștine; capturarea și controlul puterii bancare a lumii; capturarea orașului sfânt din Ierusalim; preluarea conducerii în tratatele de pace din lume; în fruntea alocării banilor

pentru vindecarea capului rănit al „fiarei din mare”; dându-se drept binefăcători ai omenirii; iar clerul lor întoarce poporul departe de Dumnezeu și de Biblie, și cauzând ca toți cei ce locuiesc pe pământ să se închine organizației Diavolului.

„Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.” Acesta este o altă minune asemănătoare focului care vine din cerul lui Satan. Fiara cu două coarne a aliniat contingentul clerului, în special, ca să dea aprobare „cerească” pentru politica sa de război. Acest foc din cerul lui Satan nu a fost cu scopul de a distruge „pământul”, ci ca să arate faptul că el are putere supranaturală să îndeplinească lucruri mari prin instrumentul său cu două coarne; de asemenea, cu scopul să arate că fiara cu două coarne are puterea superioară să continue lucrarea distructivă, și că toată lumea ar trebui să ia notă de aceasta și să se comporte în consecință. Acest program conduce la înșelarea popoarele de pe pământ și o astfel de politică este în concordanță cu vlăstarele lui Satan, care sunt „o generație de șerpi.”

„Fiara din mare” le cuprinde pe toate marile puteri ale lumii, dar în acest tablou special este reprezentată de Germania, capul, care a fost rănit, și care a fost obligată să ocupe în final o poziție în spate și să privească capacitățile fiarei cu două coarne de a face șmecherii și de a săvârșii minuni mari.

„IMAGINEA FIAREI”

Fiara cu două coarne, având atenția tuturor conducătorilor pământului atrasă spre ea, este reprezentată că „spune celor ce locuiesc pe pământ să facă o imagine a fiarei care a avut rana de sabie și trăia”, un cap care a primit rana și care s-a vindecat. (Apoc 13:14) Rotherham redă acest text: „Ei vor trebui să-i facă o imagine fiarei sălbatică.” Acest mesaj sau cerere a fiarei cu două coarne se adresează conducătorilor propriului imperiu, precum și tuturor celorlalți conducătorii de pe pământ. Această imagine ar trebui să fie „la”, adică, asemănătoare „fiarei din mare” și pentru beneficiul „fiarei din mare”, adică, întreaga organizație a lui Satan. Ceea ce a rezultat este o modernizare a vechiului sistem imperial universal, într-un Pact de pace multilateral pentru păstrarea domniei imperiale a Diavolului, și pentru beneficiul său, pentru evitarea în continuare a conflictelor între părțile componente ale organizației sale, și să le atragă la o înțelegere și unitate în războiul împotriva organizației lui Dumnezeu. Aceasta este o conspirație împotriva organizației formate a lui Dumnezeu. (Ps. 2: 2, 3; Isaia 8: 9). Faptele dovedesc în mod concludent că Liga Națiunilor este *această imagine* a fiarei. Este o constituire de lucruri în beneficiul organizației rele a lui Satan.

Dovada este, de asemenea, copleșitoare că Pactul Ligii Națiunilor a fost inițiat de ofițeri britanici și că cele „paisprezece puncte” și pactul Ligii în sine au fost elaborate de către ofițerii britanici. Dar onoarea de a anunța aceasta i-a fost dată președintelui din război al Statelor Unite. El a fost făcut purtătorul de cuvânt sau reprezentantul fiarei cu două coarne, și discursul său a fost plăcut, rezonabil și calculat pentru a înșela.

Când a vorbit națiunilor lumii cu privire la Ligă, un englez renumit a declarat despre președintele american din război: „A fost asemenea vocii lui Dumnezeu vorbind deasupra capetelor noastre spre continent și la națiunile lumii.” Când același mare președinte din război a ajuns la Paris, s-a scris despre el: „La Paris Wilson a primit ovații ce au depășit orice lucru mărturisit în Franța din zilele lui Napoleon...El a vizitat Roma, unde a fost considerat ca un fel de mesia, venind să salveze Europa de terorii războaielor viitoare.” În Londra el a fost motivul unei demonstrații similare cu cea dată în Paris.” - A se vedea Enciclopedia Americană, „Wilson.”

Pactul Ligii Națiunilor include toate relicvele sau rămășițele „fiarei originale din mare”. Puterile semnatare cuprind pe cele mai multe dintre națiunile pământului. Egiptul (reprezentat prin Marea Britanie) și Mesopotamia, sub împărăția din Irak (locul Babilonului și al Asiriei), sunt incluse în Liga Națiunilor; Persia, Grecia, Italia (Roma), și Imperiul anglo-american, sunt incluse. Este important să rețineți că una dintre diviziile Ligii este „Curtea Permanentă de Justiție Internațională”, de la Haga. (Enciclopedia Americana, Vol. 17, p. 177) Liga Națiunilor a fost făcută o parte a tratatului de pace. Președintele Statelor Unite a cerut adoptarea acesteia în Senatul Statelor Unite. A apărut opoziție împotriva lui acolo, bazată „pe motive realmente imperialiste”. Marele comerț, mulți politicieni, și practic tot clerul American s-au alăturat de asemenea puterii conducătoare engleze pentru instala înțelegerea Ligii de la un capăt la celălalt. Senatul Statelor Unite a refuzat să confirme înțelegerea și a negociat un tratat separat, cu puterile teutonice. Dar lupta pentru instalarea Americii în Ligă nu s-a oprit deloc acolo.

Federația Americană a Bisericilor a spus că Liga este „expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ”. Președintele Statelor Unite, care a urmat președintelui din război, a depus un efort disperat ca să influențeze validarea Curții Mondiale, care este o parte a acordului Ligii Națiunilor. În luna mai, 1923, clerul, cuprinzând 125.000 congregații din America, a început o campanie pentru a sprijini propunerea președintelui ca Statele Unite să intre în „Curtea Permanentă de Justiție Internațională” a Ligii Națiunilor. Consiliul Federal al Bisericilor a accelerat această campanie și au folosit toată puterea lor asupra politicienilor ca să-i aducă la rezultatul dorit. Ele au pretins a reprezenta

douăzeci de milioane de persoane. Dar Statele Unite este în Liga Națiunilor, în pofida eforturilor depuse de unii dintre oamenii ei de a menține națiunea afară.

Secretarul de stat al Statelor Unite, în calitate de purtător de cuvânt, a prezentat în cadrul conferinței Națiunilor la Paris, Tratatul cunoscut sub numele de „Pactul general de renunțare la război”. Acesta a fost semnat de către paisprezece puteri care toate sunt membre ale Ligii Națiunilor, și a fost validat de Senatul Statelor Unite. Un ziar american spune: „În cele din urmă Statele Unite au aderat la familia națiunilor. Noi nu mai suntem un popor izolat. Noi nu ne temem de umbra alianțelor încurcate. Suntem gata să ne asumăm îndatoririle puterii și a șanselor noastre bune.” –*Age-Herald* (Birmingham).

Un alt ziar spune: „Liga deschide calea pentru ca Statele Unite să-și asume un loc în Curtea Mondială.” Ministrul de externe al Germaniei, potrivit presei, a declarat că „adeziunea Statelor Unite la Curte a fost o continuare logică a Pactului Kellogg, care ar crește prestigiul tribunalului foarte mult și o mare dezvoltare a procesului de arbitraj, ca să se opună războiului”. *New York Evening World*, 8 martie 1929, spune: „O continuare a Pactului Kellogg a fost văzut de mulți în Liga Națiunilor astăzi, când Consiliul a aprobat o propunere prin ministrul de externe al Franței, Briand, care a propus tratatul prin care asistență financiară ar trebui acordată țărilor care sunt victime ale agresiunii, va fi prezentat pentru nemembrii Ligii. . . . Comentariul de la Geneva este că Statele Unite sunt interesate de respectarea Pactului Kellogg și că, dacă orice semnatar recurge la război în încălcarea acestor dispoziții, solidaritatea Americană ar inclina spre o blocadă economică a agresorului și, probabil, să participe la asistență financiară a victimei sau victimei amenințată.”

Journal de Geneve, care exprimă punctul de vedere a Ligii, a declarat recent: „Liga poate vorbi cu Statele Unite, în caz de război și spune, Pactul de Kellogg a fost încălcat. Care sunt intențiile voastre?” De acum înainte agresorul, cel puțin va întâlni totuși pasiv, deși nu mai puțin teribilă, dezaprobarea Statelor Unite.” Prin urmare, faptele arată că tratatul de pace cunoscut sub numele de „Pactul general de renunțare la război” este o parte a Ligii Națiunilor și, prin urmare, un mod indirect, un mod înșelător pentru ca Statele Unite să ajungă cu totul în Ligă, unde ea este acum.

Versetul cincisprezece spune că fiara cu două coarne „a avut puterea să dea viață [greacă, *pneuma*, spirit sau respirație] imaginii”, pentru ca această „imagine” să vorbească, și să facă ca cei care nu se vor închina [onora] imaginea să fie uciși”. Cu alte cuvinte, „imaginea” este un fel de marionetă, care necesită un ventriloc să vorbească pentru ea, și fiara cu două coarne acționează în calitate de ventriloc să o facă să vorbească, și atunci când ea vorbește evident ea rostește o voce care emană de la fiara cu două coarne.

Construirea de imagini pentru scopul închinării este total contrar legii lui Dumnezeu. (Ex. 20: 4,5; Romani 1: 23) Clerici susținători ai Ligii Națiunilor sunt cei mai condamabili, deoarece ei pretind a-l reprezenta pe Dumnezeu și totuși ei încalcă în mod deschis legea lui Dumnezeu. În ciuda acesteia, clerul și aliații lui își încoardă eforturile ca să-i oblige pe oamenii să-i dea onoare și sprijin, și, prin urmare închinarea lor imaginii. Violatorul angajamentelor ligii „este în mod automat scos în afara legii”, de națiunile care se obligă să rupă relațiile economice cu membrul în culpă. Aceasta este același efect ca cel al Pactului de pace de la Paris. Astfel se observă că Diavolul a pregătit un procedeu de amenințarea cu „moartea”, pentru a menține națiunile alinate. Întregul aranjament al Ligii Națiunilor, sau „ imaginea fiarei”, este înjositor și blasfemiator. Cuvintele lui Iehova sunt potrivite aici: „La ce folosește chipul cioplit pe care făcătorul l-a cioplit; chipul turnat și învățătorul minciunilor? În care se încrede făcătorul lucrării lui, pentru a face idoli muți. Vai celui ce spune lemnului: trezește-te; pietrei mute: ridică-te, ea ne va învăța! Iată idolul este acoperit cu aur și argint și nu este deloc suflare în mijlocul lui. Dar Domnul este în templul lui sfânt: tot pământul să tacă înaintea lui.” - Hab. 2: 18-20.

Versetul șaptesprezece declară că nimeni nu poate cumpăra sau vinde fără să aibă semnul fiarei sau numărul numelui ei. Aceasta cu siguranță nu înseamnă fiecare individ, dar înseamnă că fiecare națiune care nu se va conforma cu aranjamentul bestial va fi boicotat în comerțul său; și aceasta este o amenințare fățișă. Într-o altă manieră, cu toate acestea, factorii de putere din fiară, adică, Marele Comerț și aliații lor, fac practic imposibil pentru un individ să concureze cu liga lor în metodele comerciale.

Apoi, capitolul se încheie cu versetul optsprezece: „Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere, să numere numărul fiarei. Căci este un număr de om, și numărul lui este șase sute șazeci și șase.” Numai cei care au o înțelegere vor aprecia sensul această scripturi. Având în vedere că Domnul a venit în templul lui, este timpul pentru a înțelege. Cei din templu fiind luminați de Domnul înțeleg ceea ce alcătuiește „numărul fiarei”. Ei văd și înțeleg că „fiara” este organizația lui Satan, vizibilă pentru ochii omului, că factorii de guvernământ ai acesteia sunt formați din oameni care sunt imperfecti. Șase este un număr care reprezintă simbolic imperfectiunea. Șase sute șazeci și șase și (de trei ori de șase) reprezintă cele trei elemente de guvernământ din organizație bestială, adică, puterea comercială, politică și religioasă. „Numărul” nu este numărul „Omului Isus Cristos”, nici numărul „copilului bărbat”, dar este numărul omului imperfect sau firesc (1 Cor. 2:14), a omului carnal (1 Cor. 3: 3) și a „omului cel vechi” (Romani 6: 6). Acesta este numărul „minții corupte și lipsite de adevăr, presupunând că orice câștig este evlavie”; a „oamenilor răi și înșelători”. (1 Tim 6: 5; 2 Timotei 3: 8, 13). Este numărul oamenilor sau

organizației de oameni care „refuză Piatra”, și, prin urmare a „oamenilor nelegiuiți”, care formează organizația vizibilă a Diavolului. (1 Petru 2: 4; 2 Petru 3: 7) Capul ce susține compoziția organizației este elementul comercial care dictează celorlalți. „Numărul” sugerează mamona, deoarece valoarea veniturilor anuale de aur a lui Solomon era de șase sute șazeci și șase de talanți. (Vezi 1 Regi 10: 14.) Gigantul din Gat a avut șase degete la fiecare mână și picior, și, prin urmare o imagine a organizației Diavolului. (1 Cronici 20: 6). Dimensiunile imaginii de aur a lui Nebucadnețar a fost de șazeci și șase de coți. (Dan. 3: 1) Este interesant de observat că marele gigant cu șase degete la fiecare mână și șase degete la fiecare picior a fost ucis de David, și capul tăiat. Acest lucru sugerează că anti tipicul David, Cristos, marele Funcționar executiv a lui Iehova va tăia capul complet și va distruge organizația diabolică, animalică a lui Satan, toate spre gloria lui Dumnezeu și pentru justificarea numelui său.

CAPITOLUL VIII

ACTIVITĂȚILE DIN SION

(REVELAȚIA, CAPITOLUL 14)

Organizația lui Iehova este înfățișată în Cuvântul Său sub simbolul și numele de „Sion”. În Scripturi, „muntele” este un simbol al guvernului sau al Împărăției lui Dumnezeu. Cea mai înaltă parte a unui munte este denumită în mod corespunzător un deal. Cea mai înaltă parte a Împărăției este guvernatorul sau Regele. Iehova spune: „Totuși, am pe pus împăratul pe muntele meu sfânt din Sion”. (Psalmul 2: 6) „Temelia sa sunt munții sfinți”. (Psalmul 87: 1) Când David a fost făcut rege, Muntele Sion a devenit scaunul guvernului lui Israel. Acolo David a construit o casă de „lemn de cedru”, simbol al existenței veșnice a Împărăției lui Dumnezeu. Acela a fost guvernul tipic al lui Iehova. Cititorul este rugat să studieze Revelația, capitolul paisprezece, care este acum analizat.

În viziune Ioan a văzut un munte minunat. (Vs. 1) Trebuie să fi fost un munte alb și glorios; deoarece albul este simbolul purității, iar Domnul este glorios. Era muntele Sionului, care este simbolul organizației pure și sfinte a lui Dumnezeu și al Împărăției născute din acea organizație, al cărei Guvernator este pur, sfânt și neîntinat. El este Cristosul, Cel iubit al lui Dumnezeu. Faptul că Ioan a văzut Muntele Sionului este dovada că Împărăția a fost născută înaintea clasei servului, pe care Ioan o reprezintă, a văzut-o și a apreciat-o. Dovada care apare în capitolele anterioare arată că Împărăția s-a născut în 1914; dar acest fapt nu a fost înțeles de serv decât la câțiva ani după aceea. Domnul a fost așadar la templul său și a zidit Sionul, înainte ca poporul său credincios pe pământ să înțeleagă.

Iehova iubește Sionul și porțile lui. (Psalmul 78: 68; 87: 2) Sionul este locul reședinței lui Dumnezeu și, prin urmare, Sionul este curat și sfânt. (Psalmul 9:11; 132: 13) Din Sion Dumnezeu strălucește, pentru că Sionul îl onorează pe Domnul și îi mărește numele. (Psalmul 50: 2; 135: 21) A venit ziua și nu este prea îndepărtată, când muntele Sionului va fi pacea și bucuria tuturor celor care trăiesc pentru totdeauna pe pământ. - Ps. 48: 2.

Ioan a văzut un Miel care stătea pe Muntele Sionului. Scena schimbării la față „pe muntele sfânt” pare să se refere la același lucru. (2 Petru 1:17, 18) Acesta este „Mielul lui Dumnezeu, care îndepărtează păcatul lumii”. (Ioan 1:29) Sângele său vărsat la Calvar este pentru ispășirea păcatului, iar acum vine în gloria lui, îmbrăcat cu toată puterea și autoritatea, pentru a curăța și a îndepărta murdăria păcatului din lume. În cartea Revelația, Isus este numit „Mielul” de douăzeci și opt de ori, care este de mai multe ori decât oricare alt nume pe care îl dă lui. Dumnezeu trebuie să aibă un motiv pentru a sublinia

acest titlu. Este derivat din cuvântul *arnion*, care mai literalmente înseamnă „miel scump” sau „mieluț”. Scopul evident este acela de a reaminti întregii creații că Dumnezeu este Marele Păstor și că Isus este Cel mai drag din marea turmă a lui Dumnezeu. Isus a spus: „Iehova este Păstorul Meu”. (Psalmul 23: 1) (A se vedea și Geneza 22: 8). Cel care stă pe muntele Sion este, prin urmare, identificat cu siguranță ca Cristos Isus, Regele glorios.

Isus și-a luat poziția pe Muntele Sion în 1914; iar viziunea sugerează că, stând acolo, Isus acum „vede de osteneala sufletului său”, despre care vorbește profetul, împlinindu-se și este plin de mulțumire și bucurie pentru că a venit vremea să-i justifice numele Tatălui. (Isaia 53:11, 12; Ier. 11:19, 20; Psalmul 110: 2-6) Un miel din turmă a fost junghiat și sângele său a fost folosit ca bază pentru legământul legii făcut în Egipt și confirmat la Sinai. Sângele lui Isus, Mielul lui Dumnezeu junghiat pe pământ, este jertfa de bază pentru noul legământ, care se face pe pământ și este validat pe Muntele Sion. Isus Cristos este Mediatorul aceluia legământ. (Evrei 12: 24) El este cel mai mare și cel mai iubit dintre toate creaturile lui Dumnezeu: „Și tu, turn al turmei, locul întărit al fiicei Sionului, la tine va veni, chiar prima domnie; împărăția va veni la fiica Ierusalimului. Micul. 4: 8.

Împărăția sa s-a născut sau a început în 1914, înainte de travaliul Sionului. „Înainte ca ea să aibă durerile nașterii, a născut; înainte să fi venit durerea ei, a dat naștere unui copil bărbat”. „Un fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul lui.” Acest lucru este adevărat, deoarece el este Mielul scump al lui Dumnezeu și Împăratul uns acum pe tronul său. (Isaia 66: 7; 9: 6,7) Legea sau regula de acțiune care va governa cerurile noi și pământul nou vor ieși din muntele Sion. (Isaia 2: 3) În Sion, organizația lui Dumnezeu, Mielul scump al lui Dumnezeu este așezat ca Piatra principală a unghiului și drept sanctuar pentru copiii sau membrii Sionului, care este biserica și este, de asemenea, pus ca o Piatră de poticnire pentru dușmanii săi. - 1 Petru 2: 6-8; Isa. 28:16; 8:14.

După ce a venit la templul său, a venit vremea să spună „soției Mielului”, care este de asemenea și copilul Sionului, ca să se bucure. „Bucură-te foarte mult, fiică a Sionului; strigă fiică a Ierusalimului, iată, Împăratul tău vine la tine... el va vorbi de pace națiunilor; și locul domniei lui va fi pe întregul pământ”. (Zah. 9: 9, 10) Biserica este „fiica Sionului”. Sionul (organizația lui Dumnezeu) este cea care dă naștere copiilor care constituie membri Împărăției lui Dumnezeu. Durerile nașterii a venit asupra Sionului în 1917 și 1918: „Căci imediat ce Sionul a avut durerile nașterii, și-a născut copiii. - Isa. 66: 8.

Sionul fiind acum zidit și copiii ei născuți, lui Ioan, reprezentând pe poporul lui Dumnezeu pe pământ, clasa servului, i se dă o viziune despre ceea ce s-a întâmplat. De aceea este adăugat: „Și cu el o sută patruzeci și patru de mii, având numele Tatălui Său scris în fruntea lor”. (Vs. 1) Această ilustrație nu

a putut fi îndeplinită până când credincioșii care au adormit în moarte nu au fost înviați din moarte și judecata a început la casa lui Dumnezeu, iar cei aprobați, constituind rămășița, au fost aduși în templu și luminați de fulgerele lui Iehova. Fiind născuți drept copii ai lui Dumnezeu și recunoscuți de el, ei au numele lui pe frunțile lor. Ei ar avea o apreciere inteligentă a faptului că ei au devenit copii ai lui Dumnezeu și sunt cu siguranță identificați ca fiind copii ai lui Dumnezeu.

Acest lucru nu s-a putut întâmpla înainte de 1918, și s-a împlinit mai mult în sau după anul 1922. Atunci a fost adevărat că „exilații lui Israel” s-au adunat la Dumnezeu, „la locul Domnului Oștirilor”, la Sion (în organizația lui Dumnezeu) și acest fapt le-a fost descoperit. (Psalmul 147: 2, 12, 50: 5, Isaia 18: 7) Ioan sau clasa servului, acum în templu, poate începe să vadă și să aprecieze minunatul tablou, prima parte în care apare Cristos, Regele glorios și membrii corpului său din organizația lui Dumnezeu. Cei care sunt copiii Sionului încep și continuă să cânte laudele lui Iehova și să se bucure: „Și Domnul va domni peste ei în muntele Sion de acum înainte, chiar pentru totdeauna.” - Mic. 4: 7, 13.

Numărul celor care stăteau cu Mielul de pe Muntele Sion este același cu cei care au fost „sigilați din cele douăsprezece seminții ale Israelului spiritual”. (Revelația 7: 4) Dumnezeu a promis că va scrie pe cei credincioși numele său. (A se vedea Revelația 3:12). Ei sunt arătați în tablou ca primind numele său scris pe fruntea lor. Ei sunt cei care au scăpat din capcana dușmanului, așa cum este scris: „Dar pe muntele Sion va fi eliberare (cei care scapă, marg.) și va fi sfințenia (ea va fi sfântă, marg.); Și vor urca salvatori pe muntele Sion să judece muntele lui Esau [organizația lui Satan] și împărăția va fi a Domnului.” (Obadia 17-21) Iehova a primit acum „adunarea”, clasa templului, care este în favoarea sa, iar timpul mâniei sale asupra Babilonului trebuie să fie acum așteptat. „Când voi primi adunarea voi judeca cu integritate. Pământul și toți locuitorii lui sunt topiți; eu susțin stâlpii lui”. (Psalmul 75: 2, 3) Pe frunțile acestor credincioși nu există loc pentru „numele” sau „numărul fiarei”. În schimb, pe ele apare numele onorări, reverenței și al laudei pentru Iehova și pentru Împăratul său. Ei sunt în întregime devotați Domnului.

Această adunare binecuvântată a poporului lui Dumnezeu va arăta acum că „Babilonul a căzut”, așa cum a anunțat îngerul în versetul opt al acestui capitol. Strâns la Domnul, poporul lui este acum afară din Babilon și este timpul ca ei să se bucure și să cânte, iar ei o fac. (Psalmul 126: 1, Isaia 52: 7, 8) Este timpul de asemenea și pentru ca mânia lui Dumnezeu să înceapă împotriva organizației dușmane. De aceea este scris: „Domnul a scos la lumină dreptatea noastră; veniți să vestim în Sion lucrarea Domnului Dumnezeului nostru... Pentru că planul său este împotriva Babilonului, pentru a-l nimici; deoarece aceasta este răzburarea Domnului, răzburarea templului său. Și voi întoarce

Babilonului și tuturor locuitorilor din Caldeea tot răul pe care l-au făcut în Sion înaintea ochilor voștri, spune Domnul. Precum Babilonul a făcut pe cei uciși ai lui Israel să cadă, tot astfel la Babilon vor cădea cei uciși ai întregului pământ.” (Ier. 51:10, 11, 24, 49) A sosit timpul să se declare „ziua răzbunării Dumnezeului nostru” și cei din organizația Domnului trebuie să o declare. - Isa. 61: 2.

SERVICIU

Unii care au fost favorizați cu cunoașterea adevărului lui Dumnezeu și care au convenit să-i facă voia au devenit „obosiți în facerea binelui” și au ajuns la concluzia că tot ce trebuie ei să facă este să manifeste pe dinafară un „caracter plăcut”, să se întâlnească împreună și să aibă ceea ce ei numesc „părtașie”, așteptând după aceia să fie duși la cer. Ei se înșală pe sine și sunt înșelători. Iehova îl adună pe poporul său la Sion pentru serviciu. El a vizitat națiunile pentru a scoate din ele un popor pentru numele său, iar cei scoși trebuie să fie martorii săi ca să-i cânte laude. (Faptele Apostolilor 15:14, 1 Petru 2: 9, Isaia 43:10, 12) Prin urmare Ioan, reprezentând clasa servului, aude „o voce din cer ca vocea multor ape și ca vocea unui mare tunet: și am auzit vocea harpiștilor cântând cu harpele lor”. - Vs. 2.

Versiunea Revizuită Americană redă: „vocea pe care am auzit-o era ca vocea harpiștilor”. Ilustrația arată că membrii Sionului nu pot și nu păstrează tăcerea. Ei nu pot, pentru că „în templul Său, fiecare vorbește despre gloria Lui”. (Psalmul 29: 9) Fiind în templu, ei trebuie să cânte lauda lui Iehova. Oriunde sunt cei care susțin că sunt urmași ai lui Cristos și care o lasă moale cu privire la organizația lui Satan, sau care insistă să păstreze tăcerea în continuare și ignoră faptul că Satan are o organizație, aceasta este o dovadă concludentă că ei nu sunt din Sion, indiferent care ar putea fi poziția lor. Nici unul care a intrat în legământ cu Domnul să nu fie înșelat să rămână liniștit și inactiv. Această ilustrație și multe texte întăritoare arată că cei din clasa templului trebuie să fie activi până la sfârșit.

Sunetul acestor harpiști prevestesc o ploaie de binecuvântări ale lui Dumnezeu. „Când își rostește vocea, este o mulțime de ape în ceruri... face fulgere pentru ploaie”. (Ieremia 10:13, marg.) Vocea fiind „ca vocea unui tunet mare” spune simbolic că este un mesaj proclamat al lui Dumnezeu, mesaj care este o muștrare pentru cei care îi ocărăsc numele. (Psalmul 104: 7; 18: 6, 7, 13) Dar celor care-L iubesc pe Dumnezeu este un sunet al adevărului înviorător care îi anunță că a venit Împărăția lui Dumnezeu și timpul să se bucure și să cânte. Templul fiind deschis acum, timpul a venit pentru instalarea cântăreților și harpiștilor sfinți care se vor angaja în cântările laudelor lui Iehova Dumnezeu. Un astfel de serviciu a fost folosit în casa tipică a Domnului. „Mai mult, David și căpeteniile oștiri au pus deoparte pentru serviciu pe fii lui Asaf, Heman și ai lui Iedutun, care să profetească cu harpe... pentru cântare în casa Domnului...

conform ordinului împăratului pentru Asaf.” (1 Cronici 25: 1, 3, 6) În serviciul din templu, cântăreții aleși din tribul lui Levi, au fost făcuți să cânte și să mânuiască harpa. (2 Cronici 5:12, 13) Astfel, Dumnezeu a prefigurat că atunci când i-a adunat pe israeliții săi spirituali în templu, ei ar trebui să-i cânte laudele. A venit vremea bucuriei și Cristos Isus, marele Judecător, a spus celor pe care ia aprobat: „Intră în bucuria stăpânului tău”. Ei au intrat în templu și cântecele lor și harpele lor au răsunat de multă laudă pentru marele Iehova și Regele său.

„Și cântau de parcă era un cântec nou înaintea tronului și înaintea celor patru ființe vii și a bătrânilor; și niciun om nu putea învăța acel cântec, decât cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumpărați de pe pământ.” (V.3) În înregistrarea biblică, cea mai veche cântare este menționată în Iov 38: 7. Acolo, Mielul, Cel iubit al lui Dumnezeu, care poartă titlul de „Steaua de dimineață”, a folosit cântecul pentru a-l lăuda pe Iehova; și astfel este fixată regula care trebuie să-i guverneze pe cei din Sion acum. Cântecul care Ioan l-a auzit răsunând nou, așadar, ar indica faptul că clasa servului va avea o schimbare în lucrarea lor de mărturie, de la cea a lui Ilie la cea prevestită de Elisei, acesta din urmă fiind un serviciu care nu este tratat cu teamă, dar cu mare bucurie. Iubirea lui Dumnezeu îi determină să servească, iar dragostea ca cea a lui Cristos îi constrânge și îi ține împreună; și nu se tem de dușman sau de organizația lui, ci cântă cu îndrăzneală laudele Celui Veșnic și măreț. - 1 Ioan 4:17, 18.

Rămășiței poporului său acum pe pământ îi este permis prin harul lui Dumnezeu să vadă și să aprecieze faptul că „servul ales” al lui Iehova este Cristos Isus și membrii credincioși ai trupului său și că pe aceștia Dumnezeu i-a ales și instalat ca cântăreți iubiți în templu, ca să îndeplinească alte scopuri pe care el li le atribuie. Lor le sunt încredințate interesele Împărăției și obligația este așezată asupra lor ca să facă cunoscut scopurile lui Dumnezeu conducătorilor și popoarelor pământului. De când a zidit Sionul, Iehova a apărut în gloria sa și prin lumina sa a dezvăluit el însuși, organizația sa și scopurile sale poporului său ca niciodată înainte. El a făcut cunoscut poporului său multe profeții care s-au împlinit, iar acum le oferă o strălucire a altor lucruri care urmează să fie îndeplinite în curând. A venit vremea ca ei să cânte și ei „cântă Domnului un cântec nou și lauda Lui de la marginile pământului”. - Isa. 42: 9, 10.

Oștirile de îngeri au cântat spre lauda lui Iehova Dumnezeu la nașterea lui Isus, pe care l-au anunțat drept Salvator al lumii. Acum Împăratul în glorie stă pe muntele Sion cu toată puterea și autoritatea de a conduce și binecuvânta, iar întreaga organizație a lui Dumnezeu se alătură noului cântec. Îngerii din cer și rămășița de pe pământ cântă înaintea tronului laudele Celui

Prea Înalt. Cântăreții arată tronul, și nu ce au ei ca opinie. Cântăreții nu sunt cei importanți: este marele Dumnezeu Iehova și Împăratul său, al cărui laudă ei o cântă. În marele cor, cei 144000 „cântă înaintea celor patru făpturi vii”; ceea ce înseamnă că ei cântă în prezența și auzul organizației lui Iehova. Ei sunt „făcuți un spectacol pentru oameni și pentru îngerii”. Chiar și „prizonierii” au început să audă cântecul. „Ierusalim, ridică-ți porțile și cântă”. Ei cântă unul altuia și cântă tuturor celor care iubesc pe Iehova Dumnezeu; ridică un steag pentru popor și îl îndreaptă spre Împărăția lui Dumnezeu (Isaia 62: 10-12); ei aduc vești bune de bucurie; ei vestesc pacea și spun celor din Sion: „Dumnezeul tău domnește”; ei privesc ochii în ochii minunile scopurilor lui Dumnezeu și împreună ridică vocea și cântă. (Isaia 52: 7-9) Toți acei „bătrâni” care au fost înviați din moarte la prima înviere, aud de asemenea cântecul. Toți care sunt din cei 144 000 trebuie să cânte acum, iar ei cântă. Cântarea în auzul întregii organizații a lui Dumnezeu implică faptul că rămășița de pe pământ trebuie să cânte ca temă a lor despre supremația lui Dumnezeu pe tron, ca cuvântul și numele său să poată fi făcute de cunoscut și la timpul potrivit pe deplin justificate.

„Niciun om nu putea învăța acel cântec, decât cei o sută patruzeci și patru de mii.” Aceasta înseamnă că nimeni în afară de unsoarele lui Dumnezeu nu poate să aprecieze și să se alătore membrilor invizibili ai organizației lui Dumnezeu în cântecul bucuriei. Trebuie să apreciezi un lucru pentru a te bucura cu adevărat. Doar leviții au fost instruiți și li s-a permis să cânte în serviciul la templu. (1 Cronici 6:31, 32. Neemia. 12:46, 47) Dintre Leviți au fost luați preoții și aceștia sunt cântăreții. Nu toți cei care pot produce un sunet vor fi aleși să cânte în fața Regelui. Numai vocilor cu o înaltă pregătire le va fi acordat acel privilegiu. Nimeni nu poate învăța vreodată cântecul, cu excepția unsoareului lui Dumnezeu. Cuvântul ebraic tradus „a învăța” înseamnă „obișnuit să”. Și așa este cu practica, o mare parte din ea este necesară; și persistența în lucrarea de mărturie este un lucru esențial. Doar cei care fac practica necesară sunt ilustrați în acest grup de cântăreți. Asta explică de ce există o rămășiță care face cu adevărat și cu sinceritate lucrarea de a face cunoscut cuvântul și numele lui Iehova. Și ei trebuie să învețe textul și armonia acelui cântec; și ei fac asta prin folosirea „hranei la timpul potrivit”, care prin grația lui Dumnezeu este prevăzută pentru rămășiță. Acea „hrană la timpul potrivit” este iluminarea și publicarea din când în când a Cuvântului adevărului său. Această carte de cântat este „sigilată” pentru învățații pământești și, de asemenea, sigilată celor care acum insistă să facă „lucrarea lui Ilie”. Cei care insistă să facă lucrarea care a fost pregătită în perioada Ilie a bisericii și care așteaptă cu nerăbdare să intre în odihna și domnia lor, sunt visători și preferă să sforăiască mai degrabă decât să cânte cu entuziasm. Credincioșii se bucură și se roagă pentru succes și

prosperitate pe măsură ce ei cântă. (Psalmii 118: 24, 25) Ei spun: „Dă-mi înțelegere, ca să învăț poruncile Tale.” - Ps. 119: 73.

Pentru copiii săi, Domnul dă aceste instrucțiuni: „Un om înțelept va auzi și își va crește învățătura; și un om al priceperii va obține sfaturi înțelepte”. (Prov 1: 5) „Dă învățătură unui om înțelept și el va fi tot mai înțelept; învață un om drept și el va crește în învățatură.” (Prov 9,9) Cel înțelept este cel care înțelege și dă laude Domnului Dumnezeu și se bucură în a-i servi lui. (Dan. 12:10) „Dulceața buzelor adaugă învățatură. Inima celui înțelept îi face [margin. face înțeleaptă] gura chibzuită, și adaugă învățatură buzelor sale (Prov 16: 21,23) Cei înțelepți sunt cei ce ascultă poruncile Domnului și se grăbesc să le asculte. Ei își folosesc buzele în ascultarea de poruncile lui Dumnezeu și învață să cânte acel „cântec nou”. Rămășița credincioasă este „răscumpărată” prin iubire și prin sângele lui Cristos, iar ea este literalmente separată de pământ, iar la timpul potrivit va fi luată de pe el pentru a fi pentru totdeauna cu Domnul.

Clasa rămășiței credincioasă este identificată și descrisă în continuare în Revelația 14: 4, 5: „Aceștia sunt cei ce nu s-au întinat cu femei, fiindcă sunt virgini. Aceștia sunt cei ce îl urmează pe Miel oriunde merge. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, fiind primele roade pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu a fost găsită viclenie; fiindcă ei sunt ireproșabili înaintea tronului lui Dumnezeu.” Nu s-au întinat cu femei. „Femeile” la care se face referire aici trebuie să fie femei desfrânate, care-l reprezintă simbolic pe Satan și sunt în serviciul lui. Termenul se aplică sistemelor religioase care practică și atrag oamenii departe de Dumnezeu. Dar termenul de „femei” înseamnă mult mai mult decât atât. El reprezintă influența diabolică, șireată, înșelătoare și seducătoare, care încearcă să-i îndemne pe cei născuți de Dumnezeu să încalce legea lui Dumnezeu fie concret, fie negând-o. Asta înseamnă să refuze sau să neglijeze să țină și să îndeplinească poruncile lui Dumnezeu. Uneori, o soție legală a unui om consacrat poate provoca o astfel de profanare, sau soțul influențează soția, de asemenea, să se abțină de la a-i servi Domnului: „Și un altul a spus, eu am luat în căsătorie o soție și de aceea nu pot veni”. - Luca 14: 20.

De asemenea, mamele, surorile și fiicele literale și altele sunt folosite de adversar pentru a-i atrage pe consacrați din serviciul lui Dumnezeu. „Dacă vine cineva la mine și nu urăște pe tatăl său și pe mamă și pe soție și pe copii și pe frați și pe surori, da, și propria sa viață de asemenea, nu poate fi discipolul meu.” (Luca 14: 26) Unul care este într-un legământ cu Domnul, trebuie să-l iubească pe Iehova în mod suprem. Asta nu înseamnă că el trebuie rănească pe cineva, dar pentru el, să-i placă lui Dumnezeu este de cea mai mare importanță. Scripturile explică faptul că această influență greșită se datorează faptului că „cel care este căsătorit se îngrijește de lucrurile lumii, cum să-i placă soției” și,

prin urmare, manifestă mai puțină dragoste față de Domnul și Împărăția lui decât pentru soția sa. De aceea este dat sfatul: „Timpul este scurt; rămâne ca cei ce au soții să fie ca și cum nu ar avea.” (1 Corinteni 7: 29,33) Rudele pământești îndeamnă adesea să-și împartă afecțiunea sa cu „lucrurile acestei lumi”, care aparțin organizației lui Satan, acordând mai puțină atenție serviciului lui Dumnezeu și Împărăției sale. Ei susțin că cineva nu trebuie să se facă nebun și nepotrivit față de lume, ci trebuie să arate onoarea corectă lumii, oamenilor și instituțiilor lumii. Astfel sunt făcuți să se închine sau să dea onoare organizației Diavolului și sunt pângăriți. Rămășița credincioasă trebuie să fie absolut și complet despărțită de organizația lui Satan. Ei stau cu îndrăzneală ca martori ai lui Dumnezeu.

Alăturat templelor păgâne erau femeii desfrânate. Profetul necredincios Balaam a sugerat lui Balac să angajeze astfel de femei imorale ca să-i atragă pe israeliți și să „cheme poporul la sacrificiile dumnezeilor lor; și poporul a mâncat și s-a prosternat dumnezeilor lor”. (Numeri 25: 1-6) Sfatul lui Balaam i-a făcut astfel pe copiii lui Israel să săvârșească fărădelege împotriva Domnului în problema cu Peor (o închinare diabolică cu ritualuri desfrânate). Astfel Balaam l-a făcut pe Balac să arunce o piatră de poticnire înaintea israeliților, să mănânce lucrurile jertfite idolilor și să săvârșească curvie. De asemenea, cei care fac compromisuri cu organizația Diavolului sunt o urâciune pentru Dumnezeu. - Revelația 2:14.

Cei o sută patruzeci și patru de mii de credincioși sunt descriși drept „fecioare înțelepte”, care sunt separați și devotați unei vieți de celibat și scopului lui Dumnezeu. Despre ei este scris: „ca să vă prezint ca pe o fecioară curată lui Cristos”. (2 Corinteni 11: 2) Ochiul lor este unul singur; și acesta este serviciul credincios pentru Domnul. Ei „urmează Mielul oriunde merge” și se bucură să meargă pe urmele lui. (1 Petru 2:21; Revelația. 6: 2) Ei „au fost răscumpărați dintre oameni, fiind primele roade ale lui Dumnezeu și ale Mielului”. Acest lucru a fost prefigurată de „cele două pâini legănate... ele sunt primele roade pentru Domnul.” (Leviticul 23:17) De aceea, Cincizecimea a fost numită „sărbătoarea secerișului, primele roade ale ostenelii tale”. (Exod 23:16) În anul 33 d.Hr., la Cincizecime, a fost o împlinire a acestui lucru în miniatură. În 1918, această sărbătoare a primelor roade se împlinește înspre desăvârșire prin învierea celor credincioși și prin strângerea rămășiței la Domnul pe Muntele Sionului. Cei 144. 000 sunt un număr foarte mic în comparație cu miliardele pe care Dumnezeu le salvează și, prin urmare, sunt numiți „primele roade”.

Aceștia sunt lipsiți de viclenie (minciuni) și „sunt fără vină înaintea tronului”. (Vs. 5) Ei „umbă în lumină”, de aceea „intră în oraș”. (1 Ioan 1: 7; Apoc. 22:14; 21:27) Ei nu sunt Cristoși falși, ci statornici ungerii lor. (Matei 24:24) Ei nu transformă adevărul într-o minciună prin închinare la creaturi.

(Romani 1:23, 25) Ei nu onorează pe oameni; dar ei se închină, servesc și se supun lui Dumnezeu și nu mint când spun că ei „îl cunosc”. (1 Ioan 2: 4) Ei nu „adaugă la Cuvântul Său [lucruri așa-numite „mărturiile pe piatră din Egipt”], ca să nu fie găsiți mincinoși”. (Prov 30: 6) Rămășița nu va face nelegiuire și nu va vorbi de minciuni. (Țef.3,13) „Un martor credincios nu va minți”, iar rămășița trebuie să rămână credincioasă. - Prov. 14: 5; Revelația. 12:17.

Iehova a predestinat că cei pe care el îi alege pentru serviciul lui vor fi fără vină cu privire la dragostea și devotamentul față de el. (Efeseni 1: 4) Ei se dedică lui Dumnezeu și se străduiesc să-i îndeplinească voința, astfel încât „serviciul să nu fie defăimat”, iar în această stare ei strălucesc în calitate de „lumină a lumii”. (2 Corinteni 6: 3, Filipeni 2: 15,16) Dumnezeu îi păzește prin puterea Lui și, la timpul potrivit, aceștia sunt „prezențați ireproșabili înaintea prezenței gloriei sale.” - Iuda 24.

EVANGHELIE VEȘNICĂ

Radioul îi aparține lui Iehova. (Psalmul 89:11) El la adus în existență pentru scopurile sale, iar agenții lui Satan încearcă să-l monopolizeze; dar la timpul potrivit, Dumnezeu își va manifesta supremația în acest lucru și în toate celelalte lucruri. În Revelația 8:13 se spune că un înger (ca un vultur) zbura în mijlocul cerului. Din nou, Ioan a văzut în viziune acest înger și a scris: „Și am văzut un alt înger zburând în mijlocul cerului, având evanghelia veșnică pentru a predica celor ce locuiesc pe pământ și fiecărei națiuni și rase și limbi și popor.” (Vs. 6) Domnul, prin îngerul său invizibil ochilor omului, acționează și conduce din nou pe poporul său.

În 1922 a început să se depună eforturi pentru construirea primei stații de radio care să difuzeze adevărul privitor la Împărăția lui Dumnezeu, iar această stație și-a început operațiunile la 24 februarie 1924 și a difuzat în continuu mesajul Împărăției. În aprilie 1922, o emisiune publică intitulată „Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată”, transmisă în fața unei audiențe mari care a umplut Opera Metropolitană din Filadelfia, a fost difuzată, în același timp, de o stație de radio din acel oraș. În același an, aceeași prelegere a fost transmisă printr-un număr mare de vorbitori în treizeci și trei de limbi diferite. În Statele Unite există oameni din toate limbile, neamurile și dialectele, iar în această țară, radioul a fost folosit mai mult decât în orice alt loc de pe pământ pentru a difuza „evanghelia veșnică” a Împărăției lui Dumnezeu. Aceasta este o dovadă suplimentară că Dumnezeu nu a dat poporului său mesajul adevărului pentru ca el să se poată baza în mod egoist pe acesta, ci să-l predice ca martori ai săi la națiunile pământului. (Matei 24:14) Cei din organizația lui Satan trebuie să aibă ocazia să-l audă, indiferent dacă ascultă sau nu.

Îngerul Domnului este auzit spunând cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i glorie, pentru că a venit ora judecății lui; și închinați-vă celui care a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor. “(Vs. 7) Rămășița credincioasă de pe pământ primește acest mesaj și îl vestește. Să se remarce faptul că vocea sau mesajul nu spune: „Temeți-vă de Diavol sau de organizația lui, dar spune: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i gloria”. Închinați-vă Creatorului și nu creaturii!

Timp de mai multe secole, organizațiile bisericesti au înălțat oameni și și le-au lăudat virtuțile; însă prin aceasta ei au greșit. Iehova este suprem și adevărul este al lui. Acest fapt este acum dezvăluit în mod clar poporului său, care trebuie să-l servească și să-l laude pe Iehova și să nu onoreze pe oameni. „A sosit ora judecății lui Dumnezeu”, pentru că el este în templul său pentru judecată și poporul său va fi obligat să respecte regulile pe care el le-a stabilit. Dovada despre ora judecății sale a fost inițial înțeleasă și publicată de poporul lui Dumnezeu la Congresul de la Cedar Point din 1922. (Vezi Turnul de Veghe, 1 noiembrie 1922, p. 334.) Aceasta este aceeași perioadă de timp când lumea este văzută închinându-se lui Satan și organizației sale, și puterile de guvernământ impunând astfel de închinare. (Rev. 13:14, 15) Rămășița credincioasă refuză să onoreze și să se închine oricărei părți din organizația lui Satan, dar ei se închină și spun poporului să se închine lui Iehova Dumnezeu, care a făcut cerul și pământul și tot ce este pe el.

CĂDEREA BABILONULUI

A sosit timpul să se anunțe căderea Babilonului: „Un alt înger a urmat, zicând: Căzut este Babilonul cel Mare, care a dat tuturor națiunilor să bea din vinul mâniei curviei ei”. (Vs. 8, Dia.) Acest lucru nu înseamnă o „a doua” facțiune; dar înseamnă transmiterea celei de-a doua părți a mesajului corespunzător aceluși timp. Aici este prima apariție a cuvântului „Babilon” în Revelația. Este forma greacă a analizei cuvântului ebraic *Babel*. Satan este soțul și capul Babilonului. Satan a fost aruncat din cer și, prin urmare, soțul Babilonului a căzut pe pământ, dar nu a fost încă distrus. Numele „Babilon” se aplică, de asemenea, în mod corespunzător organizației lui Satan numită „Creștinătate”, care este vlăstarul „femeii” rele.

Orașul antic Babilon a căzut la asaltul lui Cir, dar nu a fost distrus imediat. Două sute de ani mai târziu a fost făcută o încercare de a-l reconstrui; dar care a eșuat, iar după aceea a dispărut în ruină completă. Mesajul din Revelația, „Babilonul este căzut”, nu înseamnă că aceasta este definitivă și că o distrugere literală a ajuns la el, dar înseamnă că a atins o astfel de condiție încât nici o parte din el nu poate să se ridice vreodată la poziția sa anterioară. (Revelația 18: 21) Satan și partea cerească a organizației sale au fost aruncate imediat după anul 1914. În anul 1919, anul după ce judecata a început la templu,

Creștinătatea a adoptat vlăstarul diabolic, Liga Națiunilor și a numit-o expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. La fel ca și Ozia, care a fost lovit de lepră, tot așa și urmașul lui Satan a fost lovit de boala incurabilă. Creștinismul a fost retezat în mod neechivoc. Acest fapt a fost văzut, iar o declarație făcută de poporul Domnului la Cedar Point la 8 septembrie 1922. Căderea a avut loc înainte de acel anunț, iar Domnul prin îngerul său a făcut ca anunțul să fie făcut.

Rezoluțiile, denumite „Avertisment” și „Acuzare”, ce au urmat după aceea, au subliniat în continuare căderea. Din 1914 până în 1918, Babilonul a încercat să distrugă moștenirea lui Dumnezeu. (Ieremia 50:11) Când Babilonul l-a respins pe Regele Iisus, a căzut, iar mânia lui Dumnezeu a venit și trebuie proclamată. Înlăturarea Babilonului tipic nu a avut loc imediat după capturarea sa. Aceasta indică faptul că aceeași regulă se aplică în cazul căderii Babilonului mistic.

Cine este Babilonul? Nu doar un sistem bisericesc, ci o mare organizație care guvernează pământul. „O țară de comerț,... o cetate de comercianți.” (Ezechiel 17: 4, 12) Ea este o mare putere și nu doar un mit, așa cum unii ar face poporul să creadă. „Cine ești tu, munte înalt? În fața lui Zorobabel vei deveni o câmpie.” (Zah.4: 7) „Cetatea cea mare, care domnește peste împărăția pământului”. (Revelația 17:18) Din acest motiv tuturor națiunilor le este cerut să bea din paharul ei.

Babilonul este organizația completă a lui Satan, Satan fiind soțul și capul acesteia. Acesta include partea invizibilă, precum și partea vizibilă a acesteia. Satan este în cer și pe pământ. Cristos, marele Preot Melhisedec, a început în 1914 asaltul asupra capului și împotriva întregii organizații a Babilonului și a rezultat o cădere mare, așa cum un fulger cade pe pământ; și de acum încolo Satan și toată organizația sa se limitează în acțiunea lor pe pământ și se pregătesc pentru marea luptă a zilei Dumnezeului cel Atotputernic. În această bătălie se va produce căderea completă și distrugerea veșnică a Babilonului. „Arderea” ei este încă în viitor. - Revelația. 18:18.

De ce a căzut Babilonul? Pentru că, la sfârșitul anului 1914, perioada de așteptare s-a încheiat. Atunci a venit vremea când Dumnezeu nu-i va mai permite lui Satan să conducă lumea fără pedeici. Domnul l-a trimis atunci pe marele său Preot, care l-a aruncat pe Satan și pe organizația sa din ceruri. Babilonul, Satan și organizația lui „au făcut toate națiunile să bea din vinul mâniei curviei ei”. Ea nu a folosit niciodată mila, dar folosește întotdeauna forța și violența, iar aceasta în special împotriva națiunii sau poporului sfânt al lui Dumnezeu; care au fost manifestate în modul cel mai rău în jurul anului 1918.

CUPA CU VIN A BABILONULUI

Sfârșindu-se timpul de așteptare, era timpul să înceapă pedepsirea Babilonului, iar prima parte a acestei pedepse a fost aruncarea din cer. După aceea înregistrarea adaugă despre căderea ei: „pentru că a făcut toate națiunile să bea din vinul furiei curviei sale”, Babilonul a căzut. Vinul Babilonului a fost înțeles că înseamnă erori sau doctrine false; însă această concluzie nu este susținută de Scripturi și este, prin urmare, incorectă. Toate națiunile sau popoarele pământului s-au închinat lui Satan și „femeii” sale Babilon înainte de începerea primei puteri mondiale. Babilonul a început lucrarea sa de cucerire cu organizarea Egiptului ca prima putere universală mondială, iar religia diavolului fusese practică cu mult timp înainte. Definiția scripturală a simbolurilor folosite aici vor ajuta la înțelegerea acestei profeții.

O cupă este un recipient cu o porție de băutură, iar conținutul cupei este ceea ce este oferit de unul pentru altul și simbolizează impunerea voinței unuia față de celălalt. Vinul din cupă a fost un simbol al violenței și al morții. Isus a spus: „Cupa pe care Tatăl meu mi-a dat-o, nu o voi bea?” (Ioan 18:11) „Și a luat paharul... spunând:... acesta este sângele meu... vărsat pentru mulți pentru iertarea păcatelor”. (Matei 26:27, 28) Paharul pe care Dumnezeu la prevăzut pentru cei răi înseamnă distrugerea lor. „Cât de des se stinge candela celor stricați? Și cât de des vine nimicirea lor peste ei? Dumnezeu împarte întristări în mânia lui. Ochii lui vor vedea nimicirea lui și va bea din furia celui Atotputernic.” (Iov 21:17, 20) „Căci în mâna Domnului este o cupă și vinul este roșu; este plin de amestec și el toarnă din același; dar drojdiile lui, toți stricații pământului le vor stoarce și le vor bea.” (Psalmul 75: 8) „Fiindcă ei mănâncă pâinea răutății și beau vinul violenței”. „El... bea degradarea [violența, marg.]”. (Prov 4: 17; 26: 6) Aceste scripturi arată ce înseamnă „cupa de vin”. „Vinul” pe care îl oferă Satan este o băutură a violenței și a mâniei. Babilonul este organizația lui Satan; de aceea paharul de vin al mâniei curviei sale este impunerea voinței Babilonului asupra națiunilor pământului, iar aceasta se face prin violență.

Curvia (nt. trad. fornicția sau concubinajul) este actul nelegiuit de satisfacere a unei dorințe pasionale. De la început Satan a avut o dorință pasională și excesivă ca alte creaturi să i se închine lui, în locul lui Iehova. Acest lucru este evidențiat prin oferirea sa a împărățiilor lumii lui Isus, cu condiția ca Isus să prosterneze și să se închine lui. Babilonul este „femeia” lui Satan sau organizația a cărei soț este. Organizația sa, Babilonul, are o dorință pasională, neîngrădită și excesivă de a controla toate popoarele pământului și de a le îndepărta de Dumnezeu și în a le face să se închine Diavolului. Această dorință neîngrădită și greșită a dus la o mare violență asupra popoarelor pământului. „Vinul furiei curviei Babilonului” este, prin urmare, asuprirea nemiloasă și

violența militară crudă, aplicată popoarelor pământului, pentru a le obliga să intre sub control și să se supună conducerii lui Satan și a femeii sale, Babilonul. Toate puterile lumii au fost și fac parte din organizația lui Satan și, prin urmare, sunt denumite în mod corespunzător Babilon și fiecare, fără excepție, a folosit o mare violență față de popor cu scopul de a-l aduce sub conducerea și controlul lui Satan.

În 1914, Satan a făcut ca toate națiunile să sufere din cauza călcâiului militar, crud și rău al organizației sale, făcând astfel toate națiunile să bea din poțiunea amară și otrăvitoare. Cauza provocatoare a fost ambiția pasională de a primi închinarea exclusivă a popoarelor pământului. Organizația sa rea, de asemenea, a făcut ca poporul lui Dumnezeu să bea din acea mânie și să sufere. După încheierea războiului, aceeași dorință pasională, neîngrădită și excesivă a dus la formarea Ligii Națiunilor, prin care Satan ar fi ținut toate națiunile și popoarele sub conducerea și controlul său. „Vinul furiei curviei ei” înseamnă, prin urmare, voința Babilonului (care este voința lui Satan) impusă popoarelor pământului prin forță și violență; iar ambiția și lăcomia sunt cauza provocatoare. Prin acest mijloc crud și nelegiuit de a mulțumi această dorință excesivă și greșită, popoarele pământului au fost supuse groazei, rușinii, distrugerii și cruzimii și au fost forțate sub jugul asupririi Babilonului sau a factorilor conducători ai pământului.

Ieremia a profetizat: „Babilonul a fost un pahar de aur în mâna Domnului, care a îmbătat tot pământul... cu vinul ei; de aceea națiunile au înnebunit”. (Ier 51: 7) Cum ar putea Babilonul să fie un pahar de aur în mâna lui Iehova, dacă Babilonul a însemnat în totdeauna organizația lui Satan? Această Scriptură este adevărată în două moduri diferite și distincte:

(1) Lucifer a fost numit în poziția sa de către Iehova și a avut o organizație care a fost o parte din organizația lui Dumnezeu. „Tu erai în Eden grădina lui Dumnezeu... Tu ești heruvimul uns care acoperă; și eu te-am pus astfel; erai pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu; ai umblat în sus și în jos prin mijlocul pietrelor de foc. Tu erai desăvârșit în căile tale din ziua când ai fost creat, până când nelegiure a fost găsită în tine”. (Ezechiel 28: 13-15) Faptul că el a fost heruvim acoperitor uns sau reprezentant al lui Iehova Dumnezeu arată că a avut pe alții sub supravegherea sa directă, care au constituit organizația sa și, prin urmare, o parte a organizației lui Dumnezeu.

Ambiția sa lăudăroasă pentru închinare a fost cea care l-a determinat să devină un trădător față de Dumnezeu și să întoarcă partea sa din organizație pe căi rele. (Isaia 14:14; Ier. 51:13) Fiind numit în poziția sa de către Iehova, el era un vas sau un pahar de aur (instrument divin) în mâna (puterea) lui Iehova. Dar el s-a răzvrătit. Profeta Ieremia nu spune că Babilonul este un pahar al violenței prin voia lui Iehova, dar spune că Babilonul „a fost” un pahar, adică

atunci când Lucifer era în armonie cu Dumnezeu el și organizația sa au fost un instrument divin, care după aceea s-a întors spre răutate.

(2) Poporul legământ a lui Iehova, Israel, a devenit necredincios față de el și față de legământul lor. Dumnezeu i-a pedepsit în mod repetat pentru faptele lor rele, iar când ei se căiau, el îi ierta și îi primea înapoi la el. A venit vremea când răutatea lor a ajuns la plinătatea ei, iar atunci Dumnezeu și-a retras complet favoarea și i-a întors la Diavol și i-a permis Diavolului și organizației sale să supună poporul la cea mai mare violență. (Ezechiel 21: 24-27) Națiunea Israel a comis curvie cu zeii lui Satan și, prin urmare, cu organizația lui Satan. Israel avusese o dorință pasională de a avea un rege pământesc, sau un conducător vizibil, ca și națiunile păgâne din jur. Ei avuseseră o dorință pasională de a practica religia păgână sau a Diavolului. Dumnezeu le-a spus: „Pentru că tu nu te vei închina niciunui alt Dumnezeu, pentru că Domnul, a cărui nume este Gelos, este un Dumnezeu gelos; nu cumva să faci legământ cu locuitorii țării și ei să curvească după Dumnezeii lor și să aducă sacrificiu Dumnezeilor lor și vreunul să te cheme să mănânci din sacrificiul lui; și să iei dintre fiicele lor pentru fii tăi și fiicele lor să curvească după dumnezeii lor și să facă pe fii tăi să curvească după dumnezeii lor. Să nu îți faci dumnezei turnați”. - Ex. 34: 14-17.

Israelii au făcut chiar lucrurile pe care Dumnezeu le-a poruncit să nu le facă. Ei au mers pe urmele altor dumnezei. Prin urmare, Dumnezeu a permis Babilonului, organizația lui Satan, să administreze Israelului o pedeapsă teribilă și să ducă pe acel popor în supunere în Babilon, unde ei au fost de atunci. „Pentru că astfel spune DOMNUL Dumnezeu: Iată, te voi da în mâna celor pe care îi urăști, în mâna celor de care mintea ta s-a înstrăinat; și ei se vor purta cu tine cu ură și îți vor lua toată munca și te vor lăsa goală și fără haine; și goliciunea curviilor tale va fi dezvelită, deopotrivă desfrânarea ta și curviile tale. Îți voi face aceste lucruri, pentru că ai curvit după păgâni și pentru că ești murdărită cu idolii lor. Ai umblat în calea surorii tale; de aceea voi pune paharul ei în mâna ta. Astfel spune Domnul DUMNEZEU: Vei bea din adâncul și largul pahar al surorii tale; se va râde de tine în batjocură și vei fi luată în derâdere; el conține mult. Vei fi umplută cu beție și întristare, cu paharul înmărmuririi și a pustiirii, cu paharul surorii tale, Samaria. - Ezechiel 23: 28-33.

De aceea, profetul, vorbind pentru Israel, spune: „Dumnezeule, ne-ai lepădat, ne-ai împrăștiat, ai fost nemulțumit; întoarce-te din nou spre noi. Ai arătat poporului tău lucruri grele; ne-ai făcut să bem vinul înmărmuririi”. - Ps. 60: 1, 3.

De aceea, Babilonul a fost folosit ca un instrument în mâna Domnului ca să-i facă pe israeliți să sufere o pedeapsă mare și severă. Iehova a pedepsit acel popor, dar ei nu au profitat de pedeapsa aceea, iar el atunci a dat paharul în

mâna Babilonul, care prin urmare i-a făcut să sufere pe israeliții. (Isaia 51: 17-23) Babilonul, sau organizația lui Satan, a fost așadar un instrument în mâinile lui Iehova și în acest fel.

Babilonul a făcut toate neamurile pământului să bea din vinul furiei curviei ei. Toate aceste națiuni au ajuns sub conducerea crudă a lui Satan și au suferit multă violență. Închinarea la Diavol, nu unirea bisericii cu statul, este o curvie spirituală. Este o domnie rea a violenței, provocată de o dorință pasională și nesatisfăcută, adică de curvie. Toți conducătorii pământului, în special ai așa numitei „Creștinătăți”, sunt curvari spirituali. Acești conducători au preferat să se închine și să-l onoreze pe Diavol în loc să se închine și să îl onoreze pe Iehova Dumnezeu. Această dorință pasională pentru putere și închinare la Diavol, i-a condus pe conducători să-i facă pe oamenii de rând ai pământului să bea apăsarea și violența lor militară. Combinația dintre Marele Comerț, mari politicieni și clerici, condusă de dorința lor exagerată și pasională de a conduce lumea prin deplina ignorare a Cuvântului lui Dumnezeu, a cauzat poporului o mare apăsare și suferință.

Când Dumnezeu l-a prezentat pe Fiul său iubit, care este antitipicul Cir, în calitate de Rege, acești conducători ai Babilonului (în 1914-1918) l-au respins și și-au dat credințioșia și închinarea organizației lui Satan. Aceasta marchează timpul căderii Babilonului sau al aruncării din cer, precum și eliberarea poporului lui Dumnezeu din Babilon. (Isaia 45: 1, 13) Deoarece Babilonul a făcut ca națiunile pământului să bea din vinul furiei curviei sale și așa-zisa „Creștinătate” a preferat să aibă așa ceva, Dumnezeu, la timpul potrivit, va obliga Babilonul să ia o doză din propria ei doctorie. Tuturor națiunilor le va fi cerut să bea din aceasta, „și Regele Șeșacului, va bea după ei.” (Revelația 18: 6; 14:10) Dar, înainte de băutul ei și distrugerea ei definitivă, Dumnezeu va avea un anunț de făcut despre căderea ei și o mărturie cu privire la scopul său de a o distruge în cele din urmă la Armagedon.

Aruncarea lui Satan și a organizației sale din cer pare a fi momentul potrivit pentru a face un anunț despre căderea Babilonului ca un avertisment pentru unii și o încurajare pentru alții. Profetul Isaia stă ca tip pentru poporul lui Dumnezeu pe pământ la sfârșitul acestei epoci. Domnul i-a poruncit lui Isaia să „meargă, să pună un paznic, ca să spună ce vede”. Isaia a pus un paznic în Turnul de Veghere, care a spus: „Și el a strigat ca un leu [marg.]: Domnul meu, stau continuu în turnul de veghere în timpul zilei și sunt pus în postul meu nopți întregi; și iată, se apropie un car cu bărbați cu câțiva călăreți [un alai de cai, doi câte doi - Dicționarul S.B.] Iar el a răspuns și a zis: Babilonul a căzut, a căzut, și toate chipurile cioplite ale Dumnezeilor lui le-a zdrobit la pământ.” - Isa. 21: 6-9.

Această profeție este în legătură cu Satan și organizația sa de pe pământ. (Revelația 12: 9) De asemenea, Ioan, clasa servului, a auzit glasul îngerului spunând: „Babilonul a căzut, a căzut”. După aceea poporul lui Dumnezeu este eliberat din Babilon și merge pentru a zidi Sionul. Cristos, antitipicul Cir, zidește templul, poporul lui Dumnezeu, și îi eliberează pe cei captivi. - Isa. 45: 1, 13; Ps. 126: 1.

AVERTIZARE

Capitolul paisprezece din Revelația, versetele nouă până la doisprezece, este un avertisment special din partea lui Cristos Isus) Marele preot și Judecător din templu. Aceste versete trebuie studiate cu atenție în acest moment. Îngerul este numit „al treilea înger”, pentru că este în mod evident însărcinat cu transmiterea celei de-a treia părți a unui mesaj care trebuie proclamat din partea Domnului, iar servii săi de pe pământ au dat o parte prin a spune aceleași lucruri. Căderea Babilonului, menționată în versetele precedente, nu putea însemna distrugerea finală a acestuia; deoarece versetele nouă până la doisprezece arată că organizația rea încă mai există, dar că acțiunile ei sunt limitate la pământ. Acest mesaj, este în mod evident, ca să-i avertizeze pe oameni împotriva luării parte alături de organizația lui Satan deoarece a venit Împărăția lui Dumnezeu. Din clipa dezvăluirii organizației lui Satan de către poporul Domnului în 1925, ei au trâmbițat în mod special avertismentul prin radio, prin discursuri publice și prin milioane de cărți puse în mâinile poporului, și au avertizat în mod special pe cei consacrați prin coloanele *Turnului de Veghere*. *Turnul de Veghere* este pentru toți oamenii, dar se aplică cu forță specială celor care au făcut un legământ ca să facă voia lui Dumnezeu. Mesajul de avertizare este: „Dacă vreun om se închină fiarei și imaginii ei și primește semnul ei pe fruntea lui sau pe mâna lui, acela va bea din vinul furiei lui Dumnezeu, care este turnat fără amestec în paharul indignării sale”. (vs. 9, 10) Accentul este pus aici asupra faptului că poporul uns al lui Dumnezeu, în gura căruia el a pus mesajul adevărului, trebuie să predice cu îndrăzneală și neînfricat acel mesaj al adevărului și să continue să o facă până la sfârșit, indiferent că oamenii aud sau nu. Această responsabilitate nu poate fi scăpată. Dumnezeu va avea mesajul transmis, însă cei unși ai săi care eșuează sau vor refuza să participe la proclamarea mesajului vor face acest lucru pe propriul risc; și, prin urmare, această Scriptură este special un avertisment pentru toți. Îngerul Domnului a proclamat mesajul „cu voce tare”, sugerând că clasa servului de pe pământ trebuie să facă o proclamare amplă a acestuia.

„Fiara din mare”, „imaginea fiarei” și "fiara cu două coarne" sunt încă existente și lucrează cu normă întreagă și viteză pe pământ, iar milioane de oameni sunt asupriți. Dacă cineva se implică mental sau activ de partea organizației lui Satan, reprezentată prin „fiară”, arată astfel că este împotriva

lui Iehova Dumnezeu. El nu este pentru Cristos și Dumnezeu; de aceea este împotriva Domnului și a Împărăției sale. (Matei 12:30) Cei care, în orice mod înțelept, sprijină organizația lui Satan, în mod activ sau pasiv, sunt responsabili pentru cursul lor de acțiune și, prin urmare, poartă semnul fie pe frunte, fie pe mână.

Babilonul (Satan și organizația sa) a obligat popoarele pământului, printr-o domnie violentă, să „bea din vinul furiei curviei ei”, iar acum cei care rămân pe partea lui Satan după ce au fost avertizați trebuie, împreună cu toți din Babilon, să bea din paharul cu vin al mâniei lui Dumnezeu. Acest lucru nu înseamnă doctrine; deoarece aceștia au refuzat și continuă să refuze să accepte adevărul și să ia poziție de partea Domnului, dar îl susțin pe Satan și pe organizația lui. Despre ei, Iehova spune: „Eu voi călca poporul în mânia mea și îi voi îmbăta în furia mea și voi doborî la pământ tăria lui”. (Isaia 63: 6) Acest „vin al mâniei lui Dumnezeu” este „turnat fără amestec în paharul indignării lui”. Aceasta înseamnă că mânia lui este turnată din vasul lui Dumnezeu și este poțiunea turnată pentru dușmanii săi și nu este diluată și nici contrafăcută. Este mânia lui Dumnezeu și este distrugătoare. - Revelația 11:18.

Cei astfel obligați astfel să bea din acest pahar al mâniei lui Dumnezeu „vor fi chinuiți cu foc și pucioasă în prezența îngerilor sfinți și în prezența Mielului”. (Vs. 10) Cuvântul „chin” redat aici este din cuvântul grec *basanizo* (din cuvântul *bază*) și înseamnă „a merge la miezul acțiunilor ca o probă”. Aplicată la persoane, ar însemna o închidere și un interogatoriu amănunțit. Când cineva a fost cercetat în conformitate cu legea și a fost încăpățânat și a refuzat să cedeze, el a fost închis în închisoare; și, prin urmare, temnicerul a fost desemnat „*basanistes*” sau chinuitor. „Iar stăpânul lui s-a mâniat și l-a dat în mâinile chinuitorilor (temnicerilor, Diagllot) până când va plăti tot ce i s-a datorat”. (Matei 18:34) În mod clar, prin urmare, chinul din Revelația 14:10 trebuie să includă închisoarea în moarte sau distrugere care este soarta celor răi.

Când mor, ei nu pot suferi durere; prin urmare, chinul trebuie să înceapă în timp ce unul este conștient și trece printr-un interogatoriu în fața baroului marelui Judecător al templului. Astăzi, împotrivorii Împărăției sunt chinuiți în mod constant de mesajul Împărăției lui Dumnezeu. Acest lucru este dovedit prin protestul repetat de a auzi ceva despre organizația lui Satan și prin împotrivire la mărturia despre Împărăția lui Dumnezeu. Sunt unii care au fost născuți din spiritul sfânt și luminați, care refuză să spună ceva despre organizația lui Satan și care se împotrivesc celor care oferă cu sârguință mărturie despre Împărăția lui Dumnezeu. Mesajul Împărăției și serviciul ei sunt un chin pentru ei. Dacă persistă în această împotrivire, mânia lui Dumnezeu, care este moartea a doua, trebuie să fie în mod necesar partea lor. Acest chin

rezultă din păstrarea constantă a adevărului în fața conducătorilor pământului, precum și celor care se opun, și se face în prezența lui Cristos și a îngerilor lui sfinți, care sunt martori la aceasta. Rămășița credincioasă este folosită ca martor al acestui chin acum în desfășurare. Mesajul adevărului îi deranjează pe cei care se opun Împărăției, asemănător cu o cârpeală sau o altă boală urâtă. Celor care păcătuiesc în mod voit împotriva luminii, care intenționat tratează cu dispreț mărturia despre Împărăția lui Dumnezeu și Regele său, se împotrivesc acesteia și își oferă sprijinul și ajutorul organizației Diavolului, Isus le spune că: „vor merge în pedeapsa veșnică”. - Mat. 25:46.

„Și fumul chinului lor se ridică în sus pentru totdeauna și întotdeauna; și nu au odihnă ziua și noaptea cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei”. (Vs. 11) Fumul este dovada unui foc sau a unei flăcări arzătoare, pentru ca nu ar putea exista fum fără foc. (Judecători 20: 38-40, Isaia 34:10) Tendința naturală a fumului este să dispară. „Ca fumul din horn”. (Osea 13: 3) „Cerurile vor dispărea ca fumul.” (Isaia 51: 6) Dar faptul că fumul menționat aici nu dispare, dar continuă să se ridice pentru totdeauna, arată că focul și pucioasa care produce fumul (simbolic al distrugerii) nu sunt niciodată stinse și, prin urmare, distrugerea răului nu se termină niciodată; și de aceea nu li se va mai permite niciodată să trăiască, ci „vor fi ca și cum n-ar fi fost”. Aceasta este soarta celor răi. - Ezechiel 28: 19; Ps. 145: 20; 2 Tes. 1: 9.

Fiind chinuți de mesajul adevărului lui Dumnezeu, în timp ce trăiesc, căruia se împotrivesc de bună voie și i se opun și fiind închiși în moarte, ei sunt, prin urmare, în durerile sau chinurile morții pentru totdeauna. Isus a fost în „durerile morții”, dar nu a putut fi ținut acolo: „Pe care Dumnezeu l-a ridicat, dezlegând durerile morții, pentru că nu era posibil să fie ținut de ea”. (Faptele Apostolilor 2: 24) Singura lor conștientă este înainte de a merge în moarte și atunci sunt conștienți de durerile și suferințele acesteia, asemenea victimei înainte să intre în inconștientă. (Psalmul 116: 3) Dacă focul nu ar ținut aprins, fumul ar înceta să urce; pentru că „Unde nu este lemn, nu este foc”, prin urmare nici fum. (Prov 26:20) De aceea, fumul continuu care apare simbolic spune: „Acest foc al distrugerii nu va înceta niciodată, căci cei răi vor rămâne distruși pentru totdeauna”. Scriptura nu spune că suferința conștientă continuă pentru totdeauna, dar spune că „fumul chinului lor”, care este o dovadă a distrugerii lor, nu încetează niciodată. „Căci viermele lor nu va muri, nici focul lor nu se va stinge.” (Isaia 66:24; 30:33) Fumul nu putea reprezenta „amintirea” despre ei, așa cum s-a sugerat, pentru că „amintirea celui drept este binecuvântată, dar numele celor stricați va putrezi” și va dispărea. (Prov 10: 7) În timp ce există conștientă, nu va exista odihnă ziua sau noaptea, câtă vreme martorii Domnului îi expun prin anunțarea adevărului lui Dumnezeu. Iehova, prin urmare, îi „chinuie în amarnica lui supărare”. (Psalmul 2: 5) „Nu există pace

pentru cei răi”. (Isaia 57: 20, 21; 48: 22) Prin urmare, dovezile arată că chinul și închisoarea lor în închisoare sau moarte sunt pentru totdeauna.

„Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei ce țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Vs. 12) Acest lucru arată o încercare a poporului lui Dumnezeu și că încercarea este acum în desfășurare. Cine este de partea Domnului? și cine se va închina organizației dușmanului și va primi numele și semnul său? Aceasta arată că judecata începe la casa lui Dumnezeu. (1 Petru 4:17) În Revelația 13: 8, 10, se observă că aceia „ale căror nume nu sunt scrise în cartea vieții Mielului” nu reușesc în încercare. „Aici” este timpul crizei, deoarece este ziua judecării și timpul când sfinții „trebuie să aibă îndrăzneală pentru Domnul” în a-i declara mesajul adevărului. - 1 Ioan 4:17, 18.

Acești credincioși refuză să se închine sau să aibă ceva în comun cu organizația lui Satan. Ei păzesc poruncile lui Dumnezeu, refuzând să aibă alți dumnezei pe lângă Iehova și refuză să se închine înaintea oricărei imagini cioplite. Ei se închină și servesc lui Iehova. (Exod 20: 3-5, Deut 6: 5) De asemenea, păzesc poruncile lui Dumnezeu, fiind cu bucurie martorii lui. (Isaia 43:10, 12) În această criză vor fi și sunt acum și cei care spun: „Doamne, Doamne, n-am făcut lucruri minunate în numele tău?” Dar ei refuză să facă voia lui Iehova așa cum a fost exprimată. Domnul declară că sunt lucrători ai fărădelegii și nu sunt recunoscuți de el. (Matei 7: 21-23) Aceia care sunt credincioși, își păstrează integritatea și manifestă fidelitate și devotament total față de Dumnezeu, vor trăi și vor fi întotdeauna cu Domnul. (Hab 2: 4, Evrei 10:38, ARV, margine) În această criză, cei care sunt credincioși până la moarte primesc răsplata. - Revelația 2:10.

CEI BINECUVÂNȚAȚI

De la timpul crizei sau al judecării care începe atunci când Domnul vine în templul său, aceia sunt „binecuvântați” care rămân fermi, drepecți, statornici și devotați în întregime lui Dumnezeu. De aici, vocea din cer: „Și am auzit o voce din cer, spunându-mi: Scrie: Binecuvântați sunt morții care mor în Domnul de acum înainte: Da, spune Spiritul, ca să se odihnească de muncile lor; și faptele lor îi urmează.” (Versetul 13) Există șapte „fericiri” în cartea Revelației și ele apar, spre exemplu, în acest verset și în Revelația 1: 3; 16:15; 19: 9; 20: 6; și 22:7,14. „Morți”, menționați aici, nu sunt cei care sunt inconștienți, ci cei care sunt total devotați lui Dumnezeu și care sunt, prin urmare, „morți în Cristos” și „ale căror vieți sunt ascunse de Iehova în Cristos”. (Coloseni 2:20; 3: 3; 1 Tesaloniceni 4:16) Aceștia, la momentul morții efective, sunt din nou ridicați la viață. Spiritul lui Iehova evidențiază binecuvântarea celor care continuă să fie credincioși, cu cuvântul „Da”. - „Ei se odihnesc de muncile lor”. Acest lucru nu

înseamnă inactivitate; dar aceasta înseamnă o încetare din trudă, iar necazurile lor se sfârșesc. - Luca 5: 5; 12: 27; Matei. 26:10.

Ei nu sunt acum inactivi, ci angajați serios în treburile Tatălui. „Lucrările lor merg cu ei.” (Roth.) în Împărăție. Ei sunt „schimbați” instantaneu, „într-o clipire a ochiului”. Fiind credincioși Domnului și lucrărilor Lui până la sfârșit, ei intră în glorie și își continuă lucrarea de laudare a Lui pentru totdeauna. Această lucrare nu este „dezvoltare de caracter”, iar această „dezvoltare de caracter” nu este luată în cer; dar sunt „lucrări”, care înseamnă serviciu credincios pentru Domnul. (Iacov 2:20) Aceasta este o încurajare pentru cei care continuă să fie credincioși în a face lucrarea pe care Dumnezeu le-a dat-o să o facă în acest timp.

RECOLTA

De la aproximativ 1875 până la venirea Domnului în templul lui Dumnezeu a fost o perioadă de timp în care Cristos, Mesagerul, a pregătit calea înaintea lui Iehova pentru construirea Sionului. După aceea el, marele judecător, a venit brusc sau imediat la templul său pentru judecată. (Mal. 3: 1-3) Ioan, reprezentând clasa servului, adaugă: „Și m-am uitat și, iată, un nor alb și pe nor ședea unul asemănător Fiului omului, având pe capul lui o coroană de aur și în mână sa o seceră ascuțită.” (Vs. 14) Norul alb denotă prezența Domnului Isus în dreptate și glorie. (Matei 25:31) Aceasta marchează venirea Lui pentru judecată și pentru zidirea Sionului, prin aducerea în organizația lui Dumnezeu a credincioșilor sfinți adormiți și a rămășiței celor credincioși pe pământ; de asemenea, timpul de adunare a credincioșilor lui Dumnezeu, așa cum a prezis profetul. - Ps. 50: 5.

Coroana succesorului lui David, al cărui drept este de a conduce, a fost „răsturnată” până când Cristos a fost așezat pe tronul său, în 1914. Acesta este timpul când el „a ieșit cucerind și pentru a cuceri”, (Revelația 6: 2) fiind același cu timpul în care Dumnezeu l-a pus pe tronul său. (Psalmul 2: 6) În legătură cu acest timp a fost scris: „Împăratul se va bucura în puterea ta, o Iehova.” (ARV) Tu ai așezat o coroană de aur curat pe capul său”. (Psalmul 21: 1, 3) După aceea el a început activitățile sale împărătești, care primă lucrare a fost să-l alunge pe Satan și organizația sa și apoi a continuat cu zidirea Sionului. Regele tipic al lui Israel a fost instalat în timpul recoltării cerealelor sau în primăvara anului: „Acum, iată pe împăratul pe care l-ați ales și pe care l-ați dorit. Și, iată, Domnul a pus un împărat peste voi. Nu este acum secerișul grâului? Eu voi striga către Domnul și el vă va trimite tunete și ploaie; ca să pricepeți și să vedeți că stricăciunea voastră, pe care ați făcut-o în ochii Domnului, cerând pentru voi un împărat este mare.” - 1 Samuel 12:13, 17.

De vreme ce Regele tipic a fost instalat în timpul recoltei, era potrivit ca marele rege al pământului să fie prezentat oficial în timpul recoltei. Viziunea

simbolică îl arată pe Cristos luându-și puterea în 1914, cu o coroană pe cap și „în mâna sa o seceră ascuțită”. Deoarece judecata a început trei ani și jumătate mai târziu, ceea ce înseamnă, bineînțeles, că examenul a început acolo, rezultă că lucrarea de recoltare va începe în acel timp, adică, 1918. (Matei 13:30) El vine cu „o seceră ascuțită” gata de acțiune ca să-i elimine pe cei neaprobați și pentru a-i aduna cei aprobați în Sion. În aranjamentul tipic al lui Dumnezeu, imediat după Paște, secera era pusă în cereale (atât orz cât și grâu), lucru care culmina la sărbătoarea Cincizecimii, patruzeci și nouă de zile după aceea. „Șapte săptămâni [patruzeci și nouă de zile] să numeri, să începi să numeri cele șapte săptămâni de când începi să pui secera în grâne. Și să ții sărbătoarea săptămânilor pentru Domnul Dumnezeul tău... și să te bucuri înaintea Domnului Dumnezeului tău”. - Deut. 16: 9-11.

Cincizecimea a marcat timpul revărsării spiritului sfânt. (Ioel 2: 28-30; Faptele Apostolilor 2: 16-18) Construirea Sionului și ungerea în masă sunt principalele puncte care trebuie analizate aici. Această ilustrație, prin urmare, pare să spună că adunarea celor credincioși în Sion a început în 1918, când Domnul a venit la templul său și că ungerea a urmat după aceea. Aceasta marchează timpul pentru începutul bucuriei: „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să fim veseli în ea”. - Ps. 118: 24.

Această concluzie este susținută de versetele cincisprezece și șaisprezece: „Și un alt înger a ieșit din templu strigând cu voce tare celui așezat pe nor: Trimite secera ta și seceră; fiindcă ți-a venit timpul să seceri, pentru că secerișul pământului este copt.” Aceasta indică faptul că porunca de a seceră nu a fost dată decât după ce Domnul a venit la sfântul său locaș și l-a curățit. Rămășița credincioasă adusă în templu se pregătește acum să „meargă”, așa cum i-a fost poruncit și transmit mărturia cu privire la seceriș. (Isaia 6: 9-12) Aceasta arată pe Domnul în templul său și pe îngerii lui sfinți, reprezentării, însoțindu-l să servească sub el. Îngerul iese din templu și anunță faptul că a sosit timpul să se seceră. Faptul că îngerul se adresează lui Cristos Regele nu indică faptul că este o poruncă dată de înger superiorului său, ci mai degrabă ca un vestitor al regelui, angajat și direcționat să vestească că a sosit timpul pentru seceriș.

Clasa servului, reprezentată de Ioan, a auzit această voce pentru prima dată în *Turnul de Veghere*, în articolele intitulate „Fericiți cei fără frică”, subliniind distincția dintre lucrarea lui Ilie și Elisei a bisericii. Mesajul nu era de la *Turn*, ci de la Domnul, dat prin organizația sa formată. Acest mesaj de la Domnul a fost unul ascuțit, tăietor și a servit pentru despărțirea celor consacrați. Clasa servului a preluat mesajul pe care-l anunțase îngerul Domnului și au pus problema în mod clar înaintea celorlalți. Lucrarea efectivă și rezultatele finale au fost lăsate pentru Domnul. Cei care fuseseră credincioși în

lucrarea lui Ilie erau fără îndoială unși atunci și aceștia au ieșit să facă lucrarea prefigurată de Elisei. Mesajul proclamat de ei a fost folosit pentru a-i avertiza pe alții să se adune la Domnul, iar aceștia au fost adunați și după aceea unși, când spiritul Domnului a fost vărsat peste toți, indiferent dacă ei erau bărbați sau femei, așa cum profetul a prezis. (Fapte 2: 16-18) Cea mai mare parte a secerișului a fost făcută după 1919, când a venit chemarea pentru a secera. Nu fiecare dintre cei consacrați au văzut deosebirea dintre lucrarea lui Ilie și lucrarea lui Elisei; de aceea mulți nu au răspuns și nu au fost luați în Sion. (Isaia 18: 5) În seceriș sau în strângere, sfinții adormiți sunt aduși mai întâi: "El cheamă cerurile de sus și pământul, ca să el să poată judeca pe poporul său. Strângeți la mine bărbații mei ai bunătății iubitoare, care au încheiat legământul meu prin jertfă." - Ps. 50: 4, 5, Roth.

Îngerii Domnului fac secerișul. (Matei 13: 39-41) Credincioșii de pe pământ fac lucrarea de mărturie, adunându-se la Domnul și sunt strânși de Domnul în Sion. Cei credincioși de pe pământ duc mâncarea spirituală altora, ca și ei să poată ști pe ce cale să meargă. - Matei 24: 46.

Înregistrarea este: „secerișul pământului este copt.” Câmpul cuprinde întreg „pământul”. (Matei 13:33) Când a început această strângere, timpul bucuriei a început. „Iuda, el a pus un seceriș pentru tine, când am întors pe captivii poporului meu.” (Osea 6:11) „Ei se bucură înaintea ta conform bucuriei de la seceriș”. (Isaia 9: 3) „El se va întoarce fără îndoială cu bucurie, aducându-și snopii.” (Psalmul 126: 6) Recolta acum este „uscată.” (Diag.), iar „ploaia târzie”, care coace recolta, a căzut acum și a venit timpul pentru seceriș. „Fiți veseli, voi copii ai Sionului, și bucurați-vă în Domnul Dumnezeu vostru, pentru că el v-a dat ploaia timpurie cu măsură și va face să cadă pentru voi ploaia, ploaia timpurie și ploaia târzie în prima lună.” (Ioel 2:23) Această recoltare reprezintă, de asemenea, luarea celor unși ai lui Dumnezeu în „locul secret al Celui Preaînalt”, locul siguranței și rămânând acolo, dușmanul nu-i poate răni, deoarece sunt fii ai lui Iehova și sub umbra protecției lui.

VINUL PĂMÂNTULUI

„Și un alt înger a ieșit din templul care este în cer, având și el o seceră ascuțită.” (Vs. 17) Îngerul menționat aici ca având secera ascuțită sau cuțitul de de cules via este instrumentul lui Dumnezeu cu care distruge organizația lui Satan. Prin urmare, este Cristos. Îngerul este mesagerul său care face anunțul despre scopul Domnului de a distruge organizația dușmanului.

Satan, prin și datorită organizației sale, a adus oamenilor ceea ce se susține a fi susținător de viață pentru omenire, dar care a adus, de fapt, suferință și moarte asupra rasei umane. O astfel de prevedere făcută de Satan și organizația sa este „ciorchinile viei pământului”. Îngerul anunță, în esență, că a sosit timpul când Dumnezeu va distruge acest „ciorchine al viței pământului”

și va da după aceea oamenilor rodul împărăției lui Cristos, care este susținătorul vieții omenirii.

Funcționarul executiv al lui Iehova este în templul său la judecată și îngerii lui acolo pentru serviciu. De aceea este scris: „Iată, Domnul iese din locul lui să pedepsească pe locuitorii pământului pentru nelegiuirea lor”. (Isaia 26:21) „Domnul Dumnezeu să fie martor împotriva voastră, Domnul din templul lui sfânt. Fiindcă, iată, Domnul iese din locul lui și va coborî și va zdrobi (ca o moară de struguri) înălțimile pământului.” (Mic 1: 2, 3) Singura parte a rămășiței care are legătură cu această lucrare este proclamarea mesajului despre răzburarea lui Dumnezeu și, prin aceasta, invită pe organizația lui Satan să se strângă împotriva lor la luptă - Zaharia 14: 2.

Apoi Ioan adaugă: „Și un alt înger a ieșit din altar, având putere peste foc; și a strigat cu strigăt mare celui ce avea secera ascuțită, spunând: Trimite secera ta ascuțită și adună ciorchinii viei pământului, pentru că strugurii ei sunt copti pe deplin.” (Vs. 18) În mod cert îngerului Domnului menționat aici îi este atribuită autoritatea sau datoria de a îndruma mesajul de foc al răzburării lui Dumnezeu, pe care cei unși ai lui de pe pământ trebuie să-l transmită pe pământ. Servind la altar, acordând atenție focului, reprezintă simbolic pe martorii credincioși de pe pământ stând lângă altar, în sensul că ei „se prezintă pe sine ca un sacrificiu viu pentru serviciu, sfânt și plăcut lui Dumnezeu”, și ei oferă un „serviciu rațional”. (Romani 12: 1) Îngerul Domnului este însărcinat cu conducerea acestui serviciu. Dacă cei de pe pământ știu cum se face aceasta sau nu, nu este important. Fiecare parte a organizației lui Dumnezeu trebuie să aibă ceva de făcut.

Martorii credincioși care au de-a face cu mesajul de foc sunt complet despărțiți de organizația lui Satan; de aceea sunt nevinovați. În limbajul psalmistului, ei spun: „Îmi voi spăla mâinile în nevinovăție, astfel voi înconjura altarul tău, Doamne.” (Psalmul 26: 6) Aceștia se roagă ca Domnul să-și trimită lumina și adevărul (nu lumina și adevărul omului) pentru ca ei să fie conduși prin acestea, iar după aceea să facă serviciul potrivit la altar și să îl facă cu bucurie. „O trimite lumina ta și adevărul tău: să mă conducă; ele să mă aducă la muntele tău cel sfânt și la tabernacolele tale. Atunci voi merge la altarul lui Dumnezeu, la Dumnezeu veselia bucuriei mele, da cu harpă te voi lăuda, Dumnezeule, Dumnezeul meu.” (Psalmul 43: 3, 4).

„Și despre îngeri spune: Cel ce face pe îngerii lui spirite și pe servii lui o flacăra de foc. Nu sunt ei toți spirite servitoare, trimise să servească pentru cei ce vor fi moștenitori ai salvării.” (Evrei 1: 7,14) Îngerul Domnului desemnat pentru această lucrare are autoritate asupra focului, adică mesajul distrugerii, iar rămășița este îndrumată de acest reprezentant invizibil în cursul lucrării lor.

Cuvintele răzbunării lui Dumnezeu sunt ca focul: „Nu este cuvântul meu ca un foc?”, zice Domnul. - Ieremia 23: 29.

Îngerul care are autoritatea asupra focului strigă cu voce tare (poruncește) îngerului care are cuțitul pentru culesul viei, sau cârligul tăios pentru tăiat, și îl îndrumă să taie ciorchinele strugurilor care împovărează pământul. Aceasta nu este o poruncă pentru Domnul, desigur, ci este un anunț făcut în armonie cu voința lui Dumnezeu. Este, de asemenea, în esența unei rugăciuni care se află în inima fiecăruia din organizația lui Dumnezeu, toți care doresc timpul când Dumnezeu va distruge în întregime dușmanul și îi va justifica numele: „O, de ai voi să rupi cerurile, de ai voi să cobori, ca munții să curgă înaintea feței tale.” (Isaia 64: 1) „Să se ridice Dumnezeu, să fie împrăștiați dușmanii lui, de asemenea să fugă dinaintea lui cei ce îl urăsc. Alungă-i precum este alungat fumul, precum se topește ceara înaintea focului, așa să piară cei stricați în prezența lui Dumnezeu.” (Psalmii 68: 1, 2) „Dumnezeul meu, fă-i ca o roată; ca paiele înaintea vântului. Așa cum focul arde o pădure și așa cum flăcările aprind munții... ca oamenii să știe că tu, singurul al cărui nume este IEHOVA, ești Cel Prea Înalt pe tot pământul.” (Psalmul 83: 13-18).

Deoarece martorii unși ai lui Dumnezeu de pe pământ au descoperit că organizația lui Satan este alcătuită din combinația comercială, politică și religioasă care acționează ca reprezentant vizibil al lui Satan și că „carnele” maltratează și asupresc poporul, se roagă ca această combinație rea să fie distrusă și poporul să fie eliberat pentru a-l lăuda și ai servi lui Iehova Dumnezeu. Deoarece organizația lui Satan și cei sub controlul său se opun mesajului adevărului, îngerul Domnului strigă cu voce tare pentru ca clasa servului, rămășița, să fie mai serioasă și mai zeloasă, dând mărturie despre ceea ce este iminent și pe cale să se întâmple. Porunca este: „Trimite secera ta ascuțită și adună ciorchinii viei pământului.” Aceasta este vița care a crescut din organizația vizibilă a lui Satan: „Totuși eu te sădisem ca o viță nobilă, o sămânță cu totul bună; cum atunci te-ai schimbat față de mine în planta stricată a unei vițe degenerate.” (Ieremia 2:21) „Pentru că vița lor este din vița Sodomei și din câmpiile Gomorei, strugurii lor sunt struguri de fiere, ciorchinii lor sunt amari. Vinul lor este otrava șerpilor și veninul crud al viperelor. Mie îmi aparține răzbunarea și recompensa; la timpul convenit le va aluneca piciorul, pentru că ziua nenorocirii lor este aproape și lucrurile care vor veni peste ei se vor grăbi.” - Deut. 32:32, 33, 35.

Deoarece strugurii copti sunt plini de „sânge”, de aceea nelegiuirea organizației răutăcioase a lui Satan a ajuns la maxim și există o recoltă deplină. (Geneza 49:11; Deut 32:14) „Puneți secera, pentru că via este coaptă: veniți, călcați, pentru că teascul este plin, cuvele se revarsă; pentru că răutatea lor este mare.” - Ioel 3:13, ARV, marginal.

Acțiunea începe: „Și îngerul și-a aruncat secera pe pământ și a adunat via pământului și a aruncat-o în teascul cel mare al furiei lui Dumnezeu.” (vs.19) Îngerul care face lucrarea aici este marele conducător executiv al lui Iehova, Cristos Isus, care conduce și care merge să distrugă organizația rea. (Psalmul 110: 4, 6) Cu privire la acest mare Funcționar executiv, profetul spune: „Pentru ce îți este haina roșie și veșmintele tale ca cel ce calcă în teasc? Am călcat singur în teasc; și din popor nu a fost nimeni cu mine, căci în voi călca în mânia mea și îi voi călca în picioare în furia mea; și sângele lor va fi stropit pe hainele mele și îmi voi întina toate hainele. Fiindcă ziua răzbunării este în inima mea și anul răscumpăraților mei este aproape.” - Isa. 63: 2-4.

Viziunea dezvăluie acum pe Cristos, marele funcționar executiv al lui Iehova, care a aruncat via pământului în marea presă de vin a mâniei lui Dumnezeu: „Și îngerul și-a aruncat secera pe pământ și a adunat via pământului și a aruncat-o în teascul cel mare al furiei lui Dumnezeu.” (Vs.19) Aceasta este o dovadă că organizația lui Satan este una mare și puternică, pentru că are nevoie de o presă de vin atât de mare. Unii care s-au consacrat Domnului ignoră acest lucru și multe alte scripturi și spun că Satan nu are nici o organizație și că nu trebuie să spunem nimic despre lume. În aceasta ei se înșeală. „Presa de vin” este organizația militară a lui Iehova sub conducerea lui Cristos Isus. Ghedeon a fost un tip al lui Cristos; și când a ucis pe prinții lui Madian, acea ucidere a fost asemănătoare cu via și a prevestit uciderea reprezentanților vizibili ai lui Satan. - Judecători 7: 25; 8: 1-3.

RĂZBOINIC PUTERNIC

Cristos Isus, cel iubit de Dumnezeu, stă pe muntele Sion la fel de inofensiv ca un miel față de toți cei care lucrează dreptate; dar el este un Războinic mare și teribil și distructiv împotriva dușmanilor lui Dumnezeu. El este Capul și Conducătorul „presei de vin”, care este folosită ca simbol pentru a arăta ceea ce distruge organizația stricată a lui Satan pe pământ. „Și teascul a fost călcat în picioare în afara cetății și din teasc a ieșit sânge până la frâiele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii.” (Vs. 20) Călcare este arătată ca fiind „în afara cetății” ceea ce înseamnă în afara cetății sfinte, care este organizația lui Dumnezeu. „Căci în afară sunt câini, vrăjitori, curvari, ucigași, idolatri și mincinoși”. (Revelația 22:15) Cetatea lui Dumnezeu, sau clasa Împărăției, nu face parte din acea companie. Copiii lui Dumnezeu li se poruncește să se ferească de astfel de lucruri. (1 Corinteni 5: 11-13) „Călcare în afara cetății” arată, prin urmare, zdrobirea completă a tot ceea ce se opune organizației lui Dumnezeu.

Unele persoane mărturisite consacrate, înșelate de Satan, se înșeală și ele prin propriile dorințe egoiste și spun: „Timpul necazului este trecut; Satan

nu are nici o organizație; sfinții ar trebui să dezvolte un caracter plăcut și să aștepte calm să fie luați la cer; și nu vom face nimic și vom aștepta până va veni schimbarea noastră”. Capitolul al paisprezecelea al Revelației și multe scripturi susținătoare dovedesc dincolo de orice îndoială că cel mai rău timp de necaz care va fi fost vreodată este încă în față.

S-a spus că „călcarea” este un proces mental; dar acest lucru este, de asemenea, incorect. Călcarea culesului viei pământului prin „presa de vin” va fi mărturia celui mai groaznic sacrificiu care va fi fost vreodată pe pământ. Timp de mai bine de un deceniu, Dumnezeu a făcut ca adevărul să fie adus la cunoștința conducătorilor și poporului și a furnizat o multitudine de fapte și împrejurări întăritoare care arată că Împărăția este aproape”. În loc să acorde atenție adevărului, factorii conducători ai pământului au ignorat complet dovezile și au negat Cuvântul lui Dumnezeu și au continuat să se laude și să se înalțe pe ei înșiși și puterea lor și să se închine lui Satan, dumnezeului fals și organizației sale.

Iehova și-a trimis martorii să dea mărturie conducătorilor, pentru ca „Creștinătatea” să nu poată avea nici o scuză. Dumnezeu nu face nimic în secret sau într-un colț. Când această lucrare de mărturie este încheiată, atunci Cristos Isus va conduce în această sacrificare de nedescris, așa cum nu a fost cunoscută niciodată înainte și nu va mai fi cunoscută niciodată. (Matei 24:14, 21, 22) Vor fi atât de multe cadavre de la un capăt al pământului la altul, încât nu va fi nimeni care să îngroape pe cei morți. (Ieremia 25:33) Imperiul anglo-american a fost locul cel mai favorizat de pe pământ, iar acolo fost publicat cel mai mare volum de adevăr; și totuși este locul unde se practică cel mai mare grad de ipocrizie a clericilor și a aliaților lor. Acesta a fost locul principal în care „cei doi martori” ai lui Dumnezeu au suferit persecuții, și poate fi așteptat ca în aceste țări să existe cele mai mari necazuri și sacrificări. Fiecare parte a așa-numitei „Creștinătăți” de pe pământ va simți acel cuțit ascuțit pentru cules via. „De aceea profețește împotriva lor toate aceste cuvinte și spune-le: Domnul va răcni din înălțime și își va înălța vocea din locuința lui sfântă; va răcni cu putere asupra locuinței lui; el va scoate un strigăt, asemenea celor care calcă strugurii, împotriva tuturor locuitorilor pământului.” - Ieremia 25:30.

În această zi a răutății, când factorii de guvernare ai lui Satan administrează afacerile oamenilor, judecata dreaptă este împiedicată și „dreptatea stă departe, căci adevărul a căzut în stradă [în calea organizației lui Satan] și echitatea nu poate intra”. (Isaia 59:14) Dar când Iehova, prin puternicul său Funcționar, călcă strugurii viței rele și teribile, trecătorii se vor bucura și vor fi veseli, pentru că a venit timpul ca adevărul și dreptatea să triumfe. Speranța lumii constă în distrugerea completă a organizației lui Satan și în instaurarea Împărăției lui Dumnezeu la conducerea deplină. Fericit este

omul care are acum are o parte să mărturisească poporului despre venirea zilei de binecuvântare.

Cristos și o armată puternică de îngeri sunt cei care vor face călcarea sau stoarcerea strugurilor. Așa de enormă va fi acea bătălie că râul de sânge este descris ca ajungând „chiar până la frâiele cailor”. Deoarece în timpurile antice caii erau folosiți aproape exclusiv în scopuri de război, acest lucru indică faptul că marea călcare a presei de vin este „bătălia zilei celei mari a Atotputernicului Dumnezeu”. Faptul că sângele ajunge la frâul calului nu indică faptul că calul ar fi copleșit, dar indică faptul că sângele se va revărsa destul de adânc pentru ca un cal să înoate în el. Este un mod simbolic de a descrie sacrificiul teribil care va fi făcut. Și de ce nu ar trebui să ne așteptăm ca Domnul să facă acest lucru? „Căci păcatele ei [Babilonul] au ajuns la ceruri, și Dumnezeu își va aduce aminte de nelegiuirea ei”. (Revelația 18: 5) „Pentru că judecata lui ajunge până la cer, și este înălțată până la ceruri. (Ieremia 51: 9) Nu este surprinzător faptul că în acel timp Isaia a profetizat: „Și munții [împărățiile pământului] se vor topi de sângele lor.” (Isaia 34: 3) „El va judeca printre națiuni, va umple locurile cu trupurile moarte”. (Psalmul 110: 6) Extinderea sacrificării este indicată prin cuvintele „pe o întindere de o mie șase sute de stadii.”

Acest lucru nu înseamnă atât de multe mile dintr-un un loc în altul. Manuscrisul Sinaitic redă: „O mie două sute de picioare.” Diferitele manuscrise fac, prin urmare, măsurarea incertă. Faptul că Domnul ar permite ca cifrele exacte să fie amestecate sau nesigure demonstrează că exactitatea numărului unității de măsurare nu este important, ci că numărul este folosit ca o figură de vorbire sau simbol al măreției măcelului. O presă obișnuită de vin din vremurile străvechi nu avea chiar o asemenea lungime. Dumnezeu ar fi știut că presa sa de vin este atât de mare și atât de adâncă încât chiar și caii pot înota în ea; și că trebuie să fie atât de mare încât să poată fi folosită pentru a călca și distruge organizația rea a lui Satan. Picioarele omenești nu pot călca strugurii din ea; prin urmare, sunt folosiți „cai”. Când cineva are o vedere asupra organizației extraordinare pe care Satan a construit-o, este aparent că nimic sub puterea divină (inferior) nu o poate distruge. Simpla proclamare a adevărului pentru un milion de ani nu ar produce acest rezultat. Lucrarea rămășiței de pe pământ nu este aceea de a călca presa de vin, ci pentru a aduce la cunoștință conducătorilor și poporului că Dumnezeu prin Cristos va face lucrarea.

De secole, Satan și agenții săi vizibili au vărsat sângele sfinților lui Dumnezeu. Ei au vărsat sângele Fiului său iubit. Ei au blasfemiat și au ocărât numele sfânt al lui Dumnezeu și s-au împotrivit poporului său pe pământ. Ziua răfuielii este aproape și Iehova va face o lucrare completă și scurtă în această zi, iar atunci când se va face, numele său va rămâne justificat pentru totdeauna!

